Sfânta muceniţă Fotini, cea întocmai cu apostolii
(26 februarie)

Predici la Duminica a V-a după Paşti (a Samarinencii)(5.Penticostar):

https://www.academia.edu/43168503/Predici_la_Duminica_a_V_a_dup%C4%83_Pa%C5%9Fti_a_Samarinencii_5_Penticostar_

https://archive.org/details/5.-dum.-samarinencii-pdf

***

Sfânta mare muceniţă Fotini, samarineanca (gr. Photini; sl. Svetlana), cea întocmai cu apostolii, este cea care l-a întâlnit pe Mântuitorul Iisus Hristos la puţul lui Iacov. După tradiţie, apostolii au botezat-o pe femeia samarineancă din Sihar cu numele

de Fotini, adică ”cea luminată”. Din Sinaxar aflăm şi numele celor care au suferit moarte martirică alături de Sfânta Fotini: „Eu am fost numită Fotini de Iisus Hristos, Dumnezeul meu; iar surorile mele: cea de a doua, care s-a născut după mine, se numește Anatoli; a treia, Fotos; a patra, Fotida; a cincea, Paraschevi și a șasea, Chiriachi. Iar fiii mei aceștia: cel dintâi se numește Victor, care a fost numit mai pe urmă de Domnul meu Iisus Hristos Fotinos; iar al doilea, care este cu mine, Iosi”. Prăznuirea ei se face la data de 26 februarie dimpreună cu cei care mucenicit împreună cu ea şi în duminica a cincea după Sfintele Paşti ("Duminica Samarinencii").

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
Acatistul Sfintei muceniţe Fotini, samarineanca şi cea întocmai cu apostolii (26 februarie) 7
Acatistul Sfintei muceniţe Fotinia 19
Paraclisul Sfintei muceniţe Fotini, samarineanca 31
Duminica a cincea săptămână după Paşti a Samarinencei (Penticostar) 44
Sfântul cel frumos, marele mucenic Hristofor. Sfânta Fotini, cea întocmai cu apostolii 73
Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfintei, slăvitei, marei muceniţe Fotinia şi a celor împreună cu dânsa 74
Sfânta muceniță Fotini, samarineanca - drumul spre sfințenie 83
Sinaxar - Pomenirea Sfintei muceniţe Fotini samarineanca, cu care a vorbit Domnul Hristos la fântână, şi cei împreună cu dânsa 85
Sinaxar din 26 februarie (Minei) 89
Sinaxar - Sfânta muceniță Fotiní (samarineanca) - 26 februarie 98
Iulian Dumitraşcu - Calendar orthodox - Sfântul ierarh Porfirie, episcopul Gazei; Sfânta muceniță Fotini, samarineanca 101
Sfântul Nicolae Velimirovici - “Proloagele de la Ohrida” - Pomenirea Sfintei muceniţe Fotinia (20 martie) 103
Cântare de laudă la Sfânta Fotinia, femeia samarineancă 104
Sfântul Roman Melodul - Imnele Sfintei Scripturi - Despre femeia samarineancă 106
Predica mitropolitului Augustin de Florin la Sfânta muceniță Fotini (26 februarie) 117
Nicolae Steinhardt (Monahul Nicolae Delarohia) - Dăruind vei dobândi - Apa cea vie (femeia samarineancă) 121

Întâlnirea lui Hristos cu Samarineanca - o „confruntare spirituală”.....126
Dialogul Domnului cu sufletul omenesc.....128
Alexandru Burac - Sfânta muceniţă Fotini, cea izvorâtoare de „apă vie“.....129
Pr. Constantin Sturzu - Cel mai spectaculos loc de pe faţa pământului 134
Pr. Ciprian Florin Apetrei - Samarineanca purtătoare de lumină 137
Sfânta Fotini, muceniţa cea luminătoare 140
ro.orthodoxwiki - Fotini samarineanca 144
Sfânta muceniţă Fotini - ocrotitoarea celor ce poartă numele Luminiţa 149
Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Pantocrator.....150
Pr. Silviu Cluci - Fântâna lui Iacov - Fântâna samarinencei 151
Radu Alexandru - Biserica Sfânta Fotini din Mantinia 153
Pr. Silviu Cluci - Biserica Sfintei Fotini - Samarineanca de la Fântâna lui Iacov.159
La fântâna lui Iacov, în Sichem (Nablus).....162
Biserica Ortodoxă Greacă - St Photina at Jacob's Well 165
Icoane.....177

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

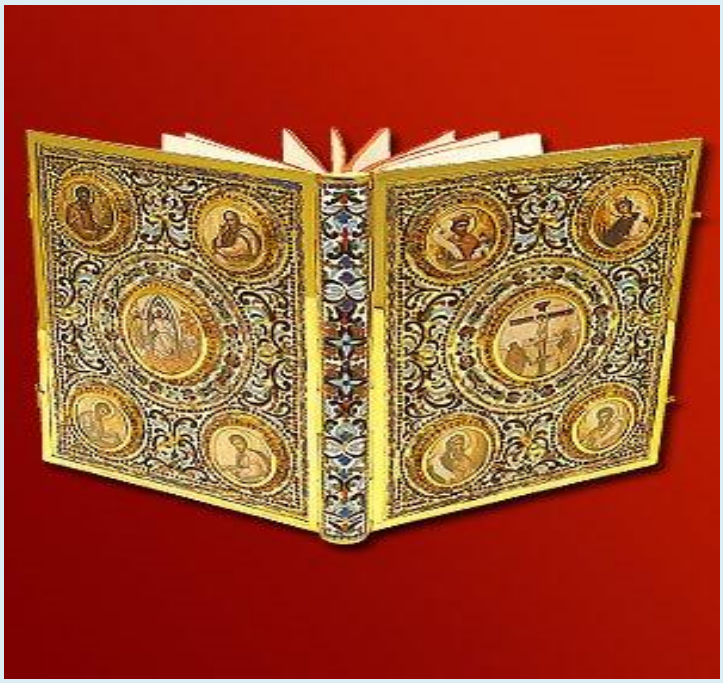

Ev. Matei 15, 21-28

21. Şi ieşind de acolo, a plecat Iisus în părţile Tirului şi ale Sidonului.

22. Şi iată o femeie cananeiancă, din acele ţinuturi, ieşind striga, zicând: Miluieşte-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de demon.
23. El însă nu i-a răspuns nici un cuvânt şi apropiindu-se, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Slobozeşte-o, că strigă în urma noastră.
24. Iar El, răspunzând, a zis: Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel.
25. Iar ea, venind, s-a închinat Lui, zicând: Doamne, ajută-mă.
26. El însă, răspunzând, i-a zis: Nu este bine să iei pâinea copiilor şi s-o arunci câinilor.
27. Dar ea a zis: Da, Doamne, dar şi câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor.
28. Atunci, răspunzând, Iisus i-a zis: O, femeie, mare este credinţa ta; fie ţie după cum voieşti. Şi s-a tămăduit fiica ei în ceasul acela.

Apostol

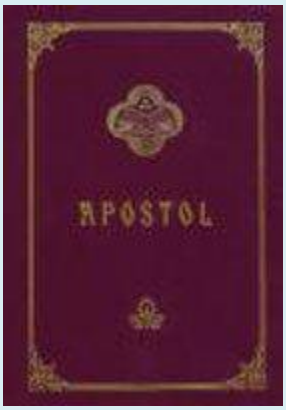

Epistola către Evrei a Sfântului apostol Pavel

Evrei 7, 26-28; 8, 1-2

26. Un astfel de Arhiereu se cuvenea să avem: sfânt, fără de răutate, fără de pată, osebit de cei păcătoşi şi fiind mai presus decât cerurile.
27. El nu are nevoie să aducă zilnic jertfe, ca arhiereii: întâi pentru păcatele lor, apoi pentru ale poporului, căci El a făcut aceasta o dată pentru totdeauna, aducându-Se jertfă pe Sine însuşi.
28. Căci Legea pune ca arhierei oameni care au slăbiciune, pe când cuvântul jurământului, venit în urma Legii, pune pe Fiul, desăvârşit în veacul veacului.
1. Lucru de căpetenie din cele spuse este că avem astfel de Arhiereu care a şezut de-a dreapta tronului slavei în ceruri,

2. Slujitor Altarului şi Cortului celui adevărat, pe care l-a înfipt Dumnezeu şi nu omul.

Acatistul Sfintei muceniţe Fotini, samarineanca şi cea întocmai cu apostolii (26 februarie)

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.

Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condac 1

Pe muceniţa lui Hristos cea aleasă dintre samarineni, care cu râvnă dumnezeiască a străbătut cetăţi şi sate propovăduind la multe neamuri lumina Evangheliei şi cu suflet vitejesc a îndurat chinuri nesuferite, pe Fotini cea întocmai cu apostolii, prea mărindu-o să-i cântăm: ***Bucură-te, Sfântă muceniţă Fotini, luminătoarea multor popoare!***

Icos 1

Trecând Iisus, Mântuitorul lumii din Iudeea către ţinutul Galileii prin Atotştiinţa Sa a cunoscut sufletul tău cel ales ascuns între locuitorii Samariei celei defăimate şi cu smerenia Păstorului în căutarea oii rătăcite, venind în căutarea ta şi cerându-ţi apă, ţi-a deşteptat setea mântuirii şi a iubirii ce nu piere, iar noi fericindu-te îţi grăim:
Bucură-te, că cerându-ţi Domnul apa ţi-a arătat că întru El, vrăjmăşia dintre iudei şi samarineni încetează;
Bucură-te, că te-a făcut a vedea că însăşi natura la iubire frăţească şi mulţumirea Creatorului ne îndeamnă;
Bucură-te, că Hristos ţi-a vestit că El este apa cea vie din care bând cineva, în veac nu mai însetează;
Bucură-te, că văzându-te nedumerită, schimbându-ţi cugetul spre cele cereşti, ţi-a poruncit a-l chema pe bărbatul tău;
Bucură-te, că răspunzând că nu ai bărbat, El ţi-a vorbit de cei cinci pe care i-ai avut şi de cel care nu îţi era bărbat;
Bucură-te, că văzându-ţi descoperită taina inimii, de prooroc L-ai cunoscut;

Bucură-te, că începând a gândi după duh, despre locul închinării Domnului L-ai întrebat;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Fotini, luminătoarea multor popoare!

Condac 2
Peste veacuri răsună şi astăzi cuvintele Domnului: "Dă-mi apă să beau!" îndemnându-ne la faptele bunătăţii. Noi însă Îl lăsăm singur şi însetat pe cruce pe Cel ce pentru noi S-a jertfit, nu ne lăsa muceniţă prea cinstită, ci ajută-ne să urâm păcatul şi prin sfintele tale milojciri să aflăm milă şi izbăvire în ziua judecăţii, cântând cu umilinţă: ***Aliluia!***

Icos 2
Privirea cea plină de duioşie a Răscumpărătorului, pătruzându-te până la cele dinlăuntru ale sufletului, ţi-a frânt legăturile robiei morţii şi încredinţându-te a fi chiar El, Mesia cel aşteptat, cu dor l-ai mărturisit Lumina lumii, pentru care auzi de la noi:
Bucură-te, muceniţă Fotini, porumbiţa lui Hristos cea prea frumoasă;
Bucură-te, că aflându-te Domnul pe braţele iubirii Sale te-a purtat;
Bucură-te, că odraslă a luminii ni te-a dăruit;
Bucură-te, că de însuşi glas al lui Hristos te-ai învrednicit a fi învăţată;
Bucură-te, că blânzii ochi ai Mielului, cei asemenea cerului senini ai văzut;
Bucură-te, că de privirea dumnezeiescului Său chip te-ai învrednicit;
Bucură-te, că găsind pe Mesia, nici găleată, nici apă nu ai mai dorit;
Bucură-te, că apei vieţii părtaşă te-ai făcut;
Bucură-te, că tuturor ai vestit pe Mirele nepreţuit;
Bucură-te, că pe urmele Sale n-ai pregetat a merge;
Bucură-te, că şi viaţa pentru El ţi-ai pus;
Bucură-te, învrednicindu-ne şi pe noi a nu fi lipsiţi de prea scumpa Lui faţă;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Fotini, luminătoarea multor popoare!

Condac 3
Însetaţi suntem, fericită muceniţă, însă apei vieţii nu ne arătăm vrednici şi nici râvnă dumnezeiască, asemenea ţie n-am dobândit, măcar că netrebnici cu totul ne aflăm, dăruieşte-ne nouă folosinţa ta cea tare, ca neîncetat să cântăm: ***Aliluia!***

Icos 3
Mergând cu grăbire în cetate, spus-ai cele întâmplate ţie la fântână şi pe toţi i-ai chemat a vedea pe Mesia. Ducându-se aceia şi încredinţându-se ei înşişi, împreună cu tine L-au urmat, iar noi te lăudăm cu graiuri ca acestea:
Bucură-te, că în ziua Cincizecimii de la apostoli ai primit Sfântul botez;

Bucură-te, că iubirea păcatului ai lepădat;
Bucură-te că ţărânii nu te-ai mai supus;
Bucură-te, că de poftele ruşinoase te-ai dezgustat;
Bucură-te, că viaţă nouă în Hristos şi pentru Hristos ai trăit;
Bucură-te, că şuvoaiele apei celei vii ţi-au fost desfătare îndestulătoare;
Bucură-te, că focul ce-ţi ardea în suflet, pretutindeni l-ai răspândit;
Bucură-te, că sfintele tale picioare n-au mai aflat răgaz;
Bucură-te, că nimic nu a putut opri a ta alergare;
Bucură-te, neînfricată propovăduitoare a Cuvântului;
Bucură-te, a păgânilor întoarcere la Adevăr;
Bucură-te şi îndepărtează norul întunecării noastre sufleteşti;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Fotini, luminătoarea multor popoare!

Condac 4

Nu înceta a te ruga, muceniţă prea lăudată, pentru fiii tăi cei împresuraţi de ispite şi de nevoi, ci tinzând asupră-ne pavăză ocrotirii tale ridică-ne a-ţi aduce prinos de mulţumire cântarea: ***Aliluia!***

Icos 4

Aducând cu smerenie închinarea cea plăcută Domnului, cea în duh şi în adevăr, pildă ai fost tuturor şi pe toţi i-ai îndemnat a cunoaşte pe Dumnezeu de Tată, părăsind orbirea ritualurilor formaliste şi a jertfelor moarte şi îmbrăţişând mila şi dragostea, pentru care te lăudăm, cântându-ţi:
Bucură-te, că pe Unul, Singurul Dumnezeu în trei Feţe ai propovăduit;
Bucură-te, că pe Acela ca pe Dumnezeul iubirii L-ai vestit;
Bucură-te, că ai învăţat că Aceluia, iubire de fiu se cuvine a-I aduce;
Bucură-te, că apropierea cu inima, iar nu frica de rob ai propovăduit;
Bucură-te, căci credinţă şi faptă, întru cunoştinţă şi dragoste ai prea mărit;
Bucură-te, că jertfa duhului umilit, mai presus de sângele ţapilor şi al berbecilor jertfiţi a alege, ai învăţat;
Bucură-te, că slujirii cu inimi de piatră şi minţi întunecate te-ai împotrivit;
Bucură-te, că idolii cei nesimţitori i-ai defăimat;
Bucură-te, că pe mulţi i-ai întors de la închinarea acelora;
Bucură-te, încălzind şi inimile nesimţitoare;
Bucură-te, întorcându-ne de la slujirea idolilor patimilor noastre;
Bucură-te, insuflându-ne nouă iubirea şi apropierea de fiu către Tatăl;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Fotini, luminătoarea multor popoare!

Condac 5

Botezându-se împreună cu tine cei doi fii ai tăi şi cele cinci surori după trup, aţi strălucit ca o salbă de diamante pe ogorul Împăratului şi întorcând pe mulţi din căile pierzării v-aţi ţesut porfira nepieritoare a slavei, prin sângele muceniciei vărsat din dragoste pentru Acela, căruia îi cântaţi, în veşnică desfătare: ***Aliluia!***

Icos 5

Plinind Hristos lucrarea încredinţată de Părintele Ceresc şi pecetluindu-o cu jertfa Sa pe cruce, sfinţii săi ucenici au purces în toată lumea întru răspândirea învăţăturii Sale. Printre aceia numărându-te şi tu, fericită, cu mare înflăcărare ai propovăduit "nebunia crucii" înviind în dreapta credinţă mulţimi nenumărate, pentru care îţi grăim:

Bucură-te, că de firea femeiască cea neputincioasă n-ai ţinut seama;
Bucură-te, că pentru scumpul tău Mire, multe neajunsuri ai răbdat;
Bucură-te, că de multe ori desculţă şi flămândă te-ai trudit de dragul Evangheliei;
Bucură-te, că odihnă şi mângâiere ai socotit rodirea în inimi a Cuvântului;
Bucură-te, că sfintele tale picioare au străbătut distanţe mari, ca să-i apropii de Domnul pe cei depărtaţi;
Bucură-te, că ai vestit comoara Evangheliei în Siria şi Fenicia;
Bucură-te, că luminându-i pe aceia, în numele Treimii i-ai plecat a se boteza;
Bucură-te, că şi în Palestina, pe mulţi i-ai covertit la Adevăr;
Bucură-te, că Egiptul cel deşert l-ai înflorit cu învăţătura cea de sus;
Bucură-te, că ajungând la Roma ai vorbit cu putere multă;
Bucură-te, că ascultându-ţi mărturisirea, mulţi au crezut;
Bucură-te, că prin tine nenumărate suflete s-au întors şi prin baia pocăinţei s-au curăţit;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Fotini, luminătoarea multor popoare!

Condac 6

După martiriul Sfinţilor apostoli Petru şi Pavel, aflându-te împreună cu fiul cel mic Iosua, în cetatea Cartagina din nordul Africii, aţi fost înştiinţaţi prin descoperire despre cele ce urma să pătimiţi pentru numele lui Hristos din partea prigonitorilor credinţei şi înconjuraţi de alai mare de credincioşi, aţi mers la Roma, la tiranul împărat Nero, cântând în inimile voastre: ***Aliluia!***

Icos 6

Văzându-te împăratul Nero însoţită de mulţimea de creştini ce te-a urmat şi întrebându-te pricina venirii către el, ai început fericită, cu fierbinte râvnă a-L mărturisi pe Hristos. Sosind din Italia şi fiul tău cel mare, Victor, cel numit de Domnul, Fotinos împreună cu guvernatorul Sebastian pe care acesta îl aduse la credinţă,

uniţi în acelaşi gând, ca o familie de mucenici aţi dorit a pătimi pentru Hristos, iar noi vă prea mărim cu laude ca acestea:
Bucură-te, maică a muceniceşti vlăstare;
Bucură-te, că fiul tău Iosua ţi-a urmat în propovăduire şi în pătimire;
Bucua-te, că şi Fotinos a lepădat cinstea de stratilat şi voied a toată Italia;
Bucură-te, că nu s-a învoit a-i persecuta pe creştini, ci a dorit mai vârtos a fi chinuiţi împreună cu ei;
Bucură-te, că prietenul său, guvernatorul Sebastian încercând a-l opri, a orbit;
Bucură-te, că după trei zile de bolire şi amuţire, a cerut botezul;
Bucură-te, că botezându-se, îndată s-a tămăduit şi pe Dumnezeu L-a slăvit;
Bucură-te, că surorile tale: Anatoli, Foto, Fotis, Paraschevi şi Chiriachi vi s-au alăturat;
Bucură-te, că dragostea de fii şi de rudenii, desăvârşită în Hristos a ajuns;
Bucură-te, căci chemării lui Hristos cu propria viaţă i-aţi răspuns;
Bucură-te, mieluşiţa Domnului şi ceată binecuvântată;
Bucură-te, aleasă pilduire de petrecere sfinţită şi iubire înflăcărată;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Fotini, luminătoarea multor popoare!

Condac 7

Mâniindu-se cumplit împăratul, a poruncit slujitorilor săi ca punându-ţi mâinile pe nicovală, să fii bătută cu lanţuri grele de fier, obosind aceia, de trei ori s-au schimbat între ei, iar tu, fericită, nicidecum nu slăbeai. Auzind acestea, Nero a ordonat să-ţi fie tăiate mâinile şi neizbutind, călăii au paralizat căzând jos ca morţi, iar noi minunându-ne cântăm: ***Aliluia!***

Icos 7

Socotind împăratul că va birui prin momeala podoabelor scumpe şi a palatelor aurite, neînduplecarea ta muceniţă de a te închina idolilor necuraţi, cu linguşiri a poruncit să fii pusă sub un baldachin aurit, împrejmuită de tronuri de aur şi masă îmbelşugată, în compania fiicei sale Domnina, însă nu idolilor ai dorit a aduce cinstire Sfântă Fotini, ci Soarelui Dreptăţii, ce te-a împodobit cu cunună de nematerialnic foc, pe care l-ai împărtăşit şi Domninei, iar noi, lăudându-te îţi grăim:
Bucură-te, că îmbrăţişând-o pe Domnina, ca pe o roabă a lui Hristos ai sărutat-o;
Bucură-te, că văzându-i aplecarea spre cele sfinte, i-ai vorbit îndelung despre credinţa creştină;
Bucură-te, că aceea crezând a primit botezul;
Bucură-te, că logodindu-o cu Iisus, Antuza ai numit-o;
Bucură-te, că şi roabele sale, o sută la număr, primindu-ţi învăţătura, au fost botezate;

Bucură-te, că Antuza degrab a împărţit la săraci bijuteriile de mare preţ şi podoabele aurite date de tatăl său;
Bucură-te, stâlp luminos, căci cugetul tău numai la cele dumnezeieşti era aţintit;
Bucură-te, că toată slava lumii acesteia cu măgulirile ei, ai dispreţuit;
Bucură-te, că îndulcindu-te de iubirea Mântuitorului tău, nimic altceva n-ai mai socotit vrednic de cinstire;
Bucură-te, că fără de Hristos, nici viaţă nu ai dorit;
Bucură-te, că sfaturile amăgitorului, neputincioase le-ai arătat;
Bucură-te, că şi nouă ne eşti scut şi povaţă în toată clipa cea grea;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Fotini, luminătoarea multor popoare!

Condac 8

Aflând împăratul cele întâmplate, cu mare turbare s-a pornit, prea cinstită, a te chinui şi poruncind a fi aprins un cuptor şi timp de şapte zile făcându-se foc mare, să fii băgată înăuntru şi închisă. Socotindu-te arsă, după trei zile au deschis cuptorul şi văzându-te neatinsă de foc, soldaţii au încremenit de groază, iar locuitorii Romei văzând prea slăvita minune, împreună cu tine L-au slăvit pe Dumnezeu şi I-au cântat: ***Aliluia!***

Icos 8

Văzându-şi încă un plan zădărnicit, Nero a scornit cu mintea sa întunecată, ca prin otrăvire să şteargă pomenirea ta, sfântă muceniţă şi o dată cu aceasta şi pomenirea lui Hristos. Bând otrăvurile gătite de marele vrăjitor Lambadio, cu puterea Celui propovăduit de tine, nevătămată te-ai arătat, de care lucru spăimântându-se vrăjitorul, a crezut în Dumnezeul creştinilor, iar noi cu uimire şi cu evlavie îţi rostim:
Bucură-te, răbdătoare pentru Hristos şi unealtă a slăvirii Lui;
Bucură-te, că vrăjitorul ţi-a pus înainte otrăvuri ce pe toţi i-au răpus mai înainte;
Bucură-te, că pentru dulcele Iisus, băutură amară ai gustat;
Bucură-te, că pentru dulceaţa Mirelui tău, licoarea cea de moarte nectar ţi s-a părut;
Bucură-te, că prin chemarea numelui lui Hristos, puterea otrăvii a dispărut;
Bucură-te, că văzându-şi meşteşugul biruit, Lambadio s-a botezat şi a ars toate cărţile vrăjitoreşti;
Bucură-te, că acesta s-a făcut mai întâi, mucenic al lui Hristos, cu numele Teoclit;
Bucură-te, că prin tine, Sfintei Treimi laudă s-a adus;
Bucură-te, că fii ai luminii, pătimind, ai făcut să răsară;
Bucură-te, că pătimirea trupului tău, vie propovăduire s-a arătat;
Bucură-te, că pe cât chinul sporea, pe atât credinţa se întărea;
Bucură-te, că pe slujitorii satanei, robi iubiţi lui Dumnezeu, i-ai făcut;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Fotini, luminătoarea multor popoare!

Condac 9

Fiindu-ţi tăiate venele şi sângele curgând şiroaie din mult pătimitorul tău trup, râdeai şi batjocoreai, muceniţă mărită, pe împăratul şi pe zeii lui ca pe nişte neputincioşi, iar pe Dumnezeu Îl lăudai cu glas mare şi-I cântai: ***Aliluia!***

Icos 9

Multe feluri de chinuri gătindu-ţi Nero cel împietrit de ură şi răutate, pe toate le-ai primit, muceniţă prea iubită, cu inimă veselă şi cu glas mulţumitor, închinându-le Mirelui tău ca pe nişte mărgăritare strălucite. Însufleţeşte-ne şi pe noi, fericită să ridicăm cu bucurie de acum înainte, crucea nevoinţelor rânduite nouă de Domnul, cu ochii aţintiţi la Cel ce a răbdat pe nedrept pentru noi, care ne îndeamnă a-ţi cânta:

Bucură-te, că sălbaticii chinuitori au turnat plumb topit şi pucioasă în sfânta ta gură;
Bucură-te, că cenuşă amestecată cu oţet ţi-au băgat în nări şi ochi;
Bucură-te, că spânzurându-te pe lemn, au jupuit cu nemilostivire piele din trupul tău cel curat;
Bucură-te, că ai fost arsă cu făclii aprinse;
Bucură-te, că şi carnea cinstitului tău trup a fost sfârtecată cu cruzime;
Bucură-te, că în temniţă întunecoasă plină de şerpi veninoşi ai fost aruncată;
Bucură-te, că intrând tu în temniţă, fiarele cele veninoase au murit şi bună mireasmă s-a răspândit în tot locul;
Bucură-te, că întunericul temniţei s-a luminat de cerească slavă;
Bucură-te, că în lumina negrăită, Hristos a apărut zicându-ţi: " Pace ţie!";
Bucură-te, că făgăduindu-ţi a fi cu tine, El te-a îmbărbătat a stărui în pătimire;
Bucură-te, că îndată ca nişte solzi au căzut rănile de pe trupul tău;
Bucură-te, că stând închisă vreme de trei ani, mulţimi de oameni alergau să te vadă şi se botezau;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Fotini, luminătoarea multor popoare!

Condac 10

Mustrându-te cu furie că n-ai încetat nici în închisoare a întări credinţa creştină, prigonitorul a poruncit să fii răstignită pe cruce cu capul în jos şi strujită trei zile, apoi lăsată atârnată alte patru zile. Acestea făcându-se, ostaşii ce veneau către tine au orbit, iar un înger al Domnului pogorându-se din cer te-a dezlegat de pe cruce şi vindecându-te de toate rănile, ţi-a aşternut pe buze cântarea îngerească: ***Aliluia!***

Icos 10

Precum Domnul S-a rugat pentru cei ce-L batjocoreau, aşa şi tu, prea lăudată, făcându-ţi-se milă de orbirea slugilor împăratului, cerând îndurarea Stăpânului asu-

pra lor, şi-au recăpătat vederea şi crezând în Hristos au primit botezul. Înştiinţându-se tiranul a poruncit ca iarăşi să-ţi fie jupuită pielea şi să fii azvârlită într-o fântână seacă, iar noi minunându-ne de statornicia ta în chinuri, te mărim şi-ţi zicem;
Bucură-te, următoarea lui Hristos până la ultima suflare;
Bucură-te, că jupuirea trupului tău, îmbrăcăminte de nestricăciune ţi s-a făcut;
Bucură-te, că mare binecuvântare socoteai a suferi pentru Domnul;
Bucură-te, că răbdând, fierbinţi rugăciuni înălţai;
Bucură-te, că din fântână, te-au băgat iarăşi în închisoare;
Bucură-te, că arătându-ţi-se Domnul, te-a pecetluit cu semnul Sfintei Cruci;
Bucură-te, că în chip minunat te-ai făcut din nou sănătoasă;
Bucură-te, că sufletul ţi l-ai dat în mâinile Celui pe care L-ai iubit cu ardoare;
Bucură-te, că cete de îngeri cântau înălţarea lui întru slavă;
Bucură-te, că pentru pătimirile ce ai suferit, cu dar de sfinţenie a fost învăluit trupul tău;
Bucură-te, că noian de minuni şi tămăduiri izvorăşti până astăzi dintr-însul;
Bucură-te, că mângâiere şi lumină te-a dăruit Dumnezeu neamului nostru;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Fotini, luminătoarea multor popoare!

Condac 11

Nu trece cu vederea, muceniţă Fotini, pe cei ce cu umilinţă şi evlavie înalţă către tine aceste puţine cuvinte de laudă. Deschide-ne nouă uşile îndurării, ca prin sfintele tale mijociri să ne învrednicim şi noi, smeriţii, veşnicei mântuiri şi neîntreruptei cântări: ***Aliluia!***

Icos 11

Făclie strălucitoare lumii fiind, prea cinstită, ai revărsat harul cel dumnezeiesc prin osârdia propovăduirii Evangheliei şi prin mărturisirea acesteia în chinurile cele înfricoşătoare, căci văzând poporul răbdarea ta din munci şi minunile ce se făceau, se boteza şi binecuvânta pe Dumnezeu care cu o astfel de tărie îmbracă pe ai Săi, zicând împreună cu noi:
Bucură-te, solie de pace şi neprihănire;
Bucură-te, rază a slavei neînserate;
Bucură-te, odihnă sufletelor învolburate;
Bucură-te, cercetarea celor apăsaţi de ispite şi păcate;
Bucură-te, lumină dulce, alungătoarea duhurilor necurate;
Bucură-te, cântare de slavă a celor izbăviţi de la moarte;
Bucură-te, sprijinul nostru în primejdii nenumărate;
Bucură-te, mireasmă ce ne îmbii a jindui virtuţile înălţătoare;
Bucură-te, porumbel ceresc ce ne îndemni spre gânduri curate;

Bucură-te, turn de nădejde al celor descurajaţi şi mâhniţi;
Bucură-te, mijlocitoare fierbinte pentru sufletele noastre întinate;
Bucură-te şi venind ne ajută când vom da seamă, la Judecată;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Fotini, luminătoarea multor popoare!

Condac 12

Dezleagă, muceniţă prea iubită, din mrejele vrăjmaşului urâtor al binelui şi urzitor de urâciune, pe cei cuprinşi de erezii şi credinţe pierzătoare. Aşterne pacea şi bunăvoirea între oameni, ca uniţi în dragoste frăţească, izbăvindu-ne prin tine, să cântăm veşnic: ***Aliluia!***

Icos 12

Cântând cu bucurie laude proslăvirii tale, îţi fericim râvna cea mare pentru răspândirea Evangheliei şi cinstindu-te întocmai cu apostolii, ne închinăm ţie ca uneia ce te-ai învrednicit Apei celei vii, cu care rourează-ne şi pe noi, cei ce grăim către tine:
Bucură-te, veselia şi minunarea cereştilor cete;
Bucură-te, şi a noastră bucurie şi nădejde;
Bucură-te, ceea ce ne înveleşti cu acoperământul ocrotirii tale;
Bucură-te, adiere plăcută ce ne revarsă har dumnezeiesc;
Bucură-te, dăruitoare şi înţelepciune şi luminare;
Bucură-te, că auzi îndată a noastră strigare;
Bucură-te, că în frământări şi dureri ne aduci uşurare;
Bucură-te, vas ce reverşi mirul milostivirii;
Bucură-te, punte ce ne scapi de înghiţirea valurilor amăgitoare;
Bucură-te, folositoarea cea tare a creştinilor evlavioşi;
Bucură-te, rugătoare nebiruită pentru fii tăi;
Bucură-te, limanul şi îndrăznirea cea de la moartea noastră;
Bucură-te, Sfântă muceniţă Fotini, luminătoarea multor popoare!

Condac 13 (de trei ori)

O, mare muceniţă Fotini, care după toate pătimirile pământeşti te odihneşti în slava şi desfătarea sfinţilor, cercetează cu har de sus pe robii tăi. Dăruieşte-ne credinţă nezdruncinată, dragoste şi răbdare şi curăţând tina de pe ochii sufletului nostru, arată-ne moştenitori ai veşnicelor bunătăţi şi neîncetatei cântări îngereşti: ***Aliluia!***

Rugăciune

O, mult pătimitoare porumbiţă a lui Hristos, Fotini primeşte smerita noastră rugăciune de acum şi nu trece cu vederea năzuinţa ce avem către al tău ajutor! Nu ne îndepărta de la izvorul darurilor tale pentru urâţenia noastră sufletească şi pentru călcările de fiecare zi ale Evangheliei vestite de tine în îndelungate suferinţe.

Tu, muceniţă, prea mărită care rănindu-te de dragostea lui Hristos ai îndurat cu mare osârdie munci nesuferite, răneşte şi sufletele noastre cu străpungerea pocăinţei şi ne învaţă a primi cu bucurie toate scârbele şi necazurile cele ce pentru mulţimea răutăţilor noastre, ne împresoară.

Aprinde în noi iubirea cea către semenii noştri şi ne învredniceşte să săvârşim cu pace viaţa aceasta, în faptele bunătăţii, cântând laudă ţie şi slavă Sfintei Treimi: Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Amin!

Acatistul Sfintei mucenițe Fotinia

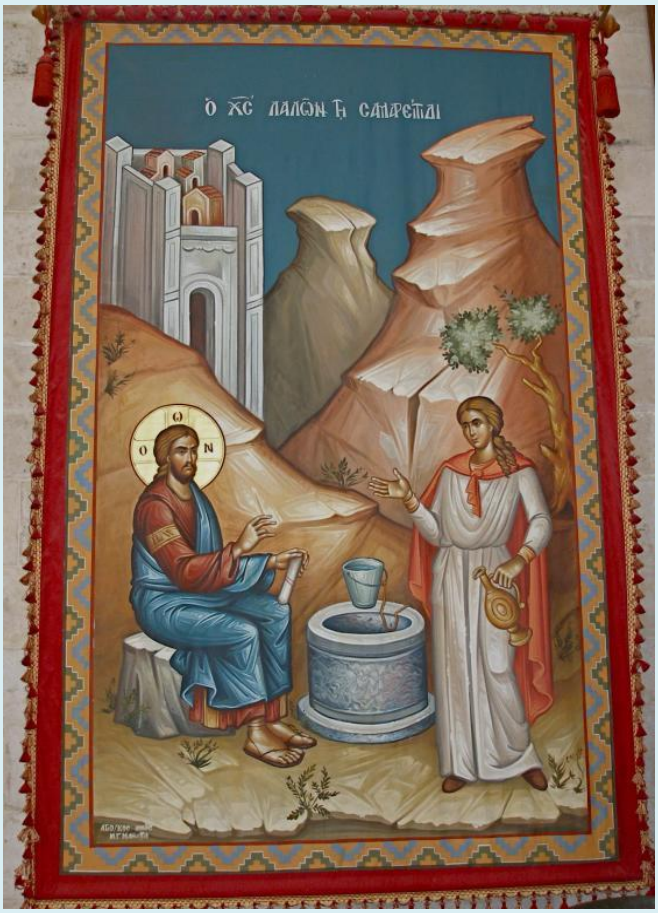

(Femeia samarineancă care a vorbit cu Dumnezeul nostru Iisus Hristos la puţul lui Iacov şi a crezut în El - 26 februarie)

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşlueşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Acatistul Sfintei mucenițe Fotinia - 26 februarie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=mqFjoaFZygY

Acatistul Sfintei mucenițe Fotini samarineanca † 26 februarie † / Acatistul femeii samarinence:
https://www.youtube.com/watch?v=k8kOis4Ph8M

Acatistul Sfintei mucenițe Fotini, samarineanca:
https://www.youtube.com/watch?v=ROqZxCEEvFI&t=1s

&&&

Condacul 1

La fântâna lui Iacov ai întâlnit pe Adâncul milostivirii pogorât pe pământ ca să te ridice pe tine, sfântă din adâncul pierzării și să te arate propovăduitoare îndu-rărilor

Sale pentru toți care-ți cântă: ***Bucură-te, Sfântă muceniță Fotinia, făclia înțelepciunii, cea luminată de Soarele cel veșnic!***

Icosul 1

Cerut-a apă de la tine, fericită Fotinia, Cel care cercetează adâncurile cu gândul Său dumnezeisc și adapă norii cu apă, Cel care oprește tulburarea valurilor ispitelor din inimi și revarsă ploaia bunătății Sale peste toată făptura; iar tu, Sfântă muceniță, întrebatu-L-ai de ce de la tine cere apă, căci femeie samarineancă ești, însă El a venit să desființeze înțelegerea cea mărginită a oamenilor și să întemeieze legea laudelor în inimile celor care cântă ție așa:
Bucură-te, că te-ai învrednicit a vorbi față către față cu Mirele Hristos;
Bucură-te, că apa cea vie de la El o ai cerut cu multă sete de adevăr;
Bucură-te, căci glasul inimii tale a mărturisit Dumnezeirea lui Hristos;
Bucură-te, căci sfatul închinării în duh și adevăr l-ai primit;
Bucură-te, că izvor de apă vie din inima ta a țâșnit;
Bucură-te, că din apa mântuirii te-ai adăpat cu bucurie;
Bucură-te, că ai părăsit toate deșertăciunile lumii pentru Adevăr;
Bucură-te, că L-ai mărturisit prooroc pe Știutorul inimilor;
Bucură-te, că apa cuvintelor dumnezeiești ți-a potolit setea sufletului;
Bucură-te, că ai cerut cu mult dor apa cea dătătoare de înțelepciune;
Bucură-te, că ai propovăduit pe Hristos în toată cetatea;
Bucură-te, că Lui ai deschis larg porțile inimii;
Bucură-te, Sfântă muceniță Fotinia, făclia înțelepciunii, cea luminată de Soarele cel veșnic!

Condacul 2

Prin ușa Sfântului Botez primit de la Sfinții apostoli împreună cu doi fii ai tăi și cu cinci surori ai intrat în Biserica lui Hristos în cântări de: ***Aliluia !***

Icosul 2

Darurile Duhului s-au revărsat din plin peste voi și ați propovăduit din loc în loc pe Mântuitorul lumii, risipind întunericul păgânătății și călăuzind pe toți către Soarele dreptății, cel care te-a cinstit Sfântă Fotinia, cu raze de laude ca acestea:
Bucură-te, rază propovăduitoare a Luminii veșnice;
Bucură-te, râu pururea curgător al cuvintelor Vieții;
Bucură-te, fântână întru care s-au revărsat apele mântuirii;
Bucură-te, potolirea setei celor care caută Adevărul;
Bucură-te, fulger ce risipește întunericul idolesc;
Bucură-te, gură vestitoare a tainelor Cuvântului;
Bucură-te, fluier ce îndulcește auzul inimilor smerite;

Bucură-te, făclie ce strălucește în întunericul sufletelor;
Bucură-te, râvnă pururea aprinsă pentru Cel Răstignit;
Bucură-te, ridicarea jugului lui Hristos cu multă dăruire;
Bucură-te, făclie ce aprinde inimile cu focul iubirii cerești;
Bucură-te, lauda cea mare a celor izbăviți din cursele celui viclean;
Bucură-te, Sfântă muceniță Fotinia, făclia înțelepciunii, cea luminată de Soarele cel veșnic!

Condacul 3

Împreună cu fiul tău Iosi ai fost trimisă în Cartagina, ca să propovăduiești cu îndrăzneală pe Cel care te-a ridicat din robia păcatului, pe Mântuitorul și Lumi-na lumii, căruia Cetele îngerești Îi cântă pururea: ***Aliluia!***

Icosul 3

Mai înainte ai venit înaintea împăratului păgân, voind a-l învăța a crede în Hri-stos, dar el, fiind înrădăcinat în răutate, nu a primit adevărul și la chinuri te-a dat împreună cu fiii tăi și cele cinci surori; iar noi, mirându-ne de îndrăzneala mărturisirii tale și de neclintita răbdare, te mărim cu cântări ca acestea:
Bucură-te, că ai făcut cinste firii femeiești prin mărturisirea fără teamă;
Bucură-te, că ai arătat că prin întărirea harului se risipește frica;
Bucură-te, că și păgânul împărat s-a mirat de a ta îndrăzneală în mărturisire;
Bucură-te, că te-ai bucurat să mori pentru dragostea dulcelui Hristos;
Bucură-te, că încheieturile mâinilor ți s-au zdrobit cu ciocanul;
Bucură-te, că prin aceasta mâna Cuvântului te-a scris în Cartea vieții;
Bucură-te, că nu ai simțit nicidecum durerile chinuitorilor;
Bucură-te, că mâinile tale nu s-au zdrobit prin purtarea de grijă a Domnului;
Bucură-te, că sabia nu a putut tăia mâinile tale sfințite prin rugăciune;
Bucură-te, că și Nero foarte s-a minunat de biruirea legilor firii;
Bucură-te, că Domnul prin aceste minuni a voit a-l întoarce și pe Nero la ade-văr;
Bucură-te, că nu te-ai temut de om, fiind străjuită de sabia fricii de Dumnezeu;
Bucură-te, Sfântă muceniță Fotinia, făclia înțelepciunii, cea luminată de Soarele cel veșnic!

Condacul 4

În cameră de aur ai fost închisă cu ale tale surori, cugetând deșertul la minte împărat că te vei biruit de iubirea de podoabele lumii și te vei lepăda de Cel bogat în milostivire, căruia neîncetat cetele îngerești Îi aduc bogăția cântărilor de: ***Aliluia!***

Icosul 4

Fiica împăratului, Domnina, a fost închisă și ea în aceeași cameră, cugetând vicleanul Nero că aceasta vă va întoarce de la adevărata credință în Hristos, dar pe Domnina împreună cu slujnicele sale le-ai adus la credința în Hristos și le-ai botezat, aducându-ți ele cântări de mulțumire ca acestea:
Bucură-te, că nu te-ai biruit de lăcomia păgubitoare;
Bucură-te, că ai avut dor neostenit pentru Hristos;
Bucură-te, lumină călăuzitoare către Adâncul luminii;
Bucură-te, că pe fiica împăratului ai adus-o la Împăratul ceresc;
Bucură-te, că multora ai deschis porțile învierii sufletești;
Bucură-te, căci cu puterea Crucii ai tăiat pe urzitorii răutății;
Bucură-te, că rod bogat ai adus în via Cuvântului;
Bucură-te, că pe mulți ai scos din adâncurile pierzării;
Bucură-te, că ușa tainei Botezului multor suflete ai deschis;
Bucură-te, că prin tine Hristos a lucrat mântuirea multora;
Bucură-te, că pe fiica împăratului ai luminat prin înțelepte cuvinte;
Bucură-te, porumbiță care ai îndreptat sufletele spre înălțimile cerești;
Bucură-te, Sfântă muceniță Fotinia, făclia înțelepciunii, cea luminată de Soarele cel veșnic!

Condacul 5

Mult s-a veselit fiica împăratului că ai logodit-o pe ea lui Hristos împreună cu slugile ei și a dat săracilor toate podoabele cele de aur, cântând Celui mai presus de ceruri: ***Aliluia!***

Icosul 5

Mult s-a mâniat cumplitul împărat aflând că pe fiica lui o ai adus să slujească Împăratului ceresc și în cuptor încins te-a aruncat cu mulțimi de bărbați și fe-mei, însă prin puterea Domnului, nevătămați ați rămas și toți într-un glas ți-au cântat ție așa:
Bucură-te, că nimic nu ți-a stins focul iubirii dumnezeiești;
Bucură-te, că prin puterea Domnului ai fost păzită de arderea focului;
Bucură-te, că Domnului ai înălțat flacăra rugăciunii tale;
Bucură-te, cunună a mucenițelor celor slăvite ale lui Hristos;
Bucură-te, că inima ta s-a făcut cuptor pentru Pâinea vieții;
Bucură-te, că pe toți ai hrănit cu pâinea cuvântului dumnezeiesc;
Bucură-te, că pe mulți ai scos din focul cel veșnic cu rugăciunea ta de foc;
Bucură-te, că cetatea Romei s-a minunat de lucrările Domnului arătate prin tine;
Bucură-te, că dai lumina înțelepciunii celor care te cinstesc;
Bucură-te, că te înduri de cei istoviți de focul patimilor;
Bucură-te, lumină ce ne călăuzește pe căile păcii;

Bucură-te, că aprinzi candela rugăciunii în sufletele întunecate de păcat;
Bucură-te, Sfântă muceniță Fotinia, făclia înțelepciunii, cea luminată de Soarele cel veșnic!

Condacul 6

Cu otravă aducătoare de moarte Nero a poruncit să fii adăpată, dar Cel care te-a adăpat cu apa cea vie te-a păzit nevătămată, ca să-I aduci Lui picăturile cântă-rilor de: ***Aliluia!***

Icosul 6

Otrava pregătită de vrăjitorul Lambadie ai arătat că nu se cuvine creștinilor a o bea, însă pentru a-l încredința pe el de puterea lui Hristos o ai băut și ai rămas nevătămată, aducându-l la credință și pe vrăjitor, care a cântat ție unele ca ace-stea:
Bucură-te, că puterea otravei o ai arătat neputincioasă;
Bucură-te, că întru tine a lucrat puterea lui Hristos;
Bucură-te, că nevătămată ai rămas după ce ai băut otrava;
Bucură-te, că minunea aceasta a întors la adevăr pe vrăjitor;
Bucură-te, că minunea i-a deschis lui ușa Sfântului Botez;
Bucură-te, că și cununa muceniciei pentru Hristos a luat vrăjitorul;
Bucură-te, că foarte te-ai bucurat de biruința duhovnicească a noului mucenic;
Bucură-te, că l-ai întărit cu a ta rugăciune pe calea mărturisirii Adevărului;
Bucură-te, că ești caldă rugătoare și pentru sufletul meu clătinat de ispite;
Bucură-te, vas plin de mirul cel neprețuit al înțelepciunii;
Bucură-te, că te-ai adăpat cu apa cea vie a iubirii dumnezeiești;
Bucură-te, că peste toți trimiți ploaia milostivirii dumnezeiești;
Bucură-te, Sfântă muceniță Fotinia, făclia înțelepciunii, cea luminată de Soarele cel veșnic!

Condacul 7

Venele ți s-au tăiat de către cei însetați de răutate, dar întru nimic ai socotit aceasta, aducând Domnului cu dragoste revărsările cântărilor de: ***Aliluia!***

Icosul 7

Plumb și pucioasă ți s-au pus în gură, dar și mai limpede mărturiseai pe Hristos, cel care paharul durerilor a băut ca să aducă pe omul cel pierdut la izvorul mân-tuirii sale; adapă-ne și pe noi, Sfântă Fotinia, cu apa cuvintelor dumnezeiești, ca să îți aducem curgeri de cântări ca acestea din muntele inimii:
Bucură-te, că nu ai încetat a slăvi pe Hristos și în chinuri;
Bucură-te, că ai mulțumit Ziditorului pentru toate;
Bucură-te, că întru nimic ai socotit plumbul topit;

Bucură-te, că ai răbdat toate slăvind pe Cel care te-a întărit;
Bucură-te, că și de la noi ridici jugul cel greu al păcatului;
Bucură-te, că ne păzești de toate cursele vrăjmașului mântuirii;
Bucură-te, că și mai mult gura ta s-a deschis spre lauda judecăților Domnului;
Bucură-te, că de la noi alungi pe lupii înțelegători ai patimilor;
Bucură-te, că fierberea ispitelor o îneci în marea rugăciunii tale;
Bucură-te, că ai rușinat pe împăratul cel înrădăcinat în răutate;
Bucură-te, că pe mulți ai minunat cu statornicia răbdării tale;
Bucură-te, pildă de slăvire a Adâncului înțelepciunii;
Bucură-te, scăparea celor prigoniți de valurile necazurilor;
Bucură-te, Sfântă muceniță Fotinia, făclia înțelepciunii, cea luminată de Soarele cel veșnic!

Condacul 8

Împăratul cel fără de minte a poruncit ca trupul tău și cele ale însoțitorilor tăi să fie spânzurate, strujite și arse cu făclii, dar în aceste chinuri și mai mult v-ați bucurat, cântând Domnului: ***Aliluia!***

Icosul 8

În nările voastre a fost turnat oțet amestecat cu cenușă, dar aceasta vi s-a părut mai dulce decât mierea și fagurul, cugetând la Cel căruia I s-a dat a bea oțet, ca amărăciunea chinurilor noastre să o îndulcească, iar noi luăm întărire de la Ace-sta spre a te lăuda așa:
Bucură-te, că te veseleai de mireasma dragostei lui Hristos;
Bucură-te, că te hrăneai înțelegător cu dulceața cuvintelor îngerești;
Bucură-te, că nu te-ai temut de cei robiți răutății;
Bucură-te, că numai lui Hristos ai slujit cu mult dor;
Bucură-te, că pe Cruce ai urmat Domnului fără teamă;
Bucură-te, că nu ai fugit de povara suferinței;
Bucură-te, că ai simțit mângâierea Domnului în necazuri;
Bucură-te, oțetul îți amintea de dulceața Raiului;
Bucură-te, că prin rugăciune ai mistuit orice gând deșert;
Bucură-te, că în cenușă ai prefăcut orice umbră de patimă;
Bucură-te, că ți-ai gătit sufletul pentru întâlnirea cu Mirele ceresc;
Bucură-te, piatră nesfârâmată a răbdării sfințitoare;
Bucură-te, Sfântă muceniță Fotinia, făclia înțelepciunii, cea luminată de Soarele cel veșnic!

Condacul 9

În temniță întunecată și necurată, plină de șerpi veninoși ai fost închisă îm-preună cu însoțitorii tăi, dar cămara inimilor voastre era plină de lumina cân-tărilor de: ***Aliluia!***

Icosul 9

Cu fulgerele rugăciunii voastre au fost omorâți toți șerpii și duhoarea cea rea s-a prefăcut în mireasmă negrăită, iar noi cerem mireasma rugăciunii tale, Sfântă Fotinia, ca să umple și cămările inimilor noastre de bună mireasmă și să îți aducem flori de laude ca acestea:

Bucură-te, că pe șarpele care a amăgit pe Eva l-ai zdrobit sub picioarele tale;
Bucură-te, că în râurile rugăciunii tale au murit șerpii veninoși;
Bucură-te, că ai scos din multe inimi veninul răutății;
Bucură-te, că mirosul cel greu l-ai acoperit cu mireasma rugăciunii;
Bucură-te, că depărtezi de la noi duhoarea patimilor;
Bucură-te, că ne îndulcești sufletele cu înțelegerile tainice ale înțelepciunii;
Bucură-te, că pe mulți ai scos din întunericul deșertăciunii;
Bucură-te, că ai rușinat toate sfaturile prigonitorilor;
Bucură-te, că paharul muceniciei ai băut cu bucurie;
Bucură-te, că patimilor lui Hristos ai urmat cu vrednicie;
Bucură-te, că întunericul temniței ai risipit cu lumina rugăciunii;
Bucură-te, că neîncetat mijlocești pentru noi lumina înțelepciunii;
Bucură-te, Sfântă muceniță Fotinia, făclia înțelepciunii, cea luminată de Soarele cel veșnic!

Condacul 10

Trei ani ați fost ținuți închiși în temniță, dar cămara inimii voastre era pururea deschisă Mirelui Hristos, cel care a deșertat temnițele iadului și pe voi v-a ridi-cat la înălțimea cântărilor de: ***Aliluia!***

Icosul 10

În temniță S-a arătat Hristos Domnul, care apucându-te de mână te-a ridicat sus și te-a întărit ca să rabzi până la sfârșit înfricoșătoarele chinuri pentru mărtu-risirea lor; cu binecuvântarea păcii Mântuitorului și mai mult ți-ai întărit inima, primind de la toți cântări de cinstire ca acestea:

Bucură-te, că Hristos te-a înălțat întru slava mucenicilor;
Bucură-te, că pacea Lui s-a așternut în inima ta;
Bucură-te, că Domnul te-a luat de mână ca pe o fiică iubită;
Bucură-te, că mult te-ai bucurat duhovnicește de vederea Lui;
Bucură-te, că Domnul v-a vestit că este cu voi în toate zilele;
Bucură-te, că rugăciunea ta ne întărește și pe noi întru dragostea Mântuitorului;

Bucură-te, că Domnul ți-a dat binecuvântarea bucuriei;
Bucură-te, că acum petreci întru veșnica bucurie a Sfinților;
Bucură-te, că îți aduci aminte și de noi, cei pururea în întristări și ispite;
Bucură-te, că ai rămas neclintită pe piatra mărturisirii Domnului;
Bucură-te, stea ce ne călăuzești la lumina mântuirii;
Bucură-te, grabnică ajutătoare a celor împovărați de necazuri;
Bucură-te, Sfântă muceniță Fotinia, făclia înțelepciunii, cea luminată de Soarele cel veșnic!

Condacul 11

Temnița o ați prefăcut în casă sfântă, fericită Fotinia, mulțime de oameni aler-gând acolo ca să primească lumina cunoștinței de Dumnezeu și Sfântul Botez, cântând: ***Aliluia!***

Icosul 11

Înnebunit de mânie, Nero v-a poruncit să nu mai propovăditi pe Hristos, dar voi și mai mult L-ați mărturisit și ați fost răstigniți cu capele în jos și strujiți; însă Cel Răstignit pentru viața lumii prin îngerii Săi v-a făcut sănătoși, iar noi te mă-rim pe tine, Sfântă Fotinia, aleasa lui Hristos cu aceste cuvinte:
Bucură-te, că ai fost răstignită pentru Mirele cel Iubit;
Bucură-te, că ai băut cu bucurie paharul chinurilor;
Bucură-te, că au orbit tiranii care v-au văzut răstigniți;
Bucură-te, că fiind mult milostivă ai vindecat pe cei orbiți;
Bucură-te, că ne dai și noi limpezimea vederii duhovnicești;
Bucură-te, că ai dat lumină ochilor sufletești și trupești ai răstignitorilor;
Bucură-te, că pe mulți ai secerat din pământul osândirii, aducându-i lui Hristos;
Bucură-te, liman de scăpare a celor orbiți de păcat;
Bucură-te, apărătoare nebiruită a celor care te cinstesc;
Bucură-te, că te-ai arătat lumină lumii, după cuvântul Luminii;
Bucură-te, că aprinzi candela rugăciunii în inimile întunecate de patimi;
Bucură-te, întărirea în răbdare a celor amenințați de valurile ispitelor;
Bucură-te, Sfântă muceniță Fotinia, făclia înțelepciunii, cea luminată de Soarele cel veșnic!

Condacul 12

Pielea ți s-a jupuit, dar tu cântai cu bucurie: „Doamne, cercetatu-m-ai și M-ai cunoscut”, așteptând ca sufletul tău să fie îmbrăcat în haina luminii și să zbori în ceata heruvimilor, aducând cu ei Ziditorului cântări neîncetate de: ***Aliluia!***

Icosul 12

Pielea ți s-a aruncat în râu, dar te-ai lepădat cu totul de acoperământul acestei lumi și, fiind aruncată Sfântă Fotinia, într-un puț sec, ne-ai lăsat nouă moștenire prin jertfa chinurilor tale mucenicești apele înțelepciunii dumnezeiești, ca să te lăudăm cu râvnă așa:
Bucură-te, că prin mucenicie te-ai unit desăvârșit cu Hristos;
Bucură-te, căci ai zburat cu bucurie către cămara Vieții;
Bucură-te, că ai rușinat prin răbdarea ta pe începătorul răutății;
Bucură-te, că Hristos a pus pe capul tău cununa muceniciei;
Bucură-te, că strălucești întru slava Sfinților ca o lună;
Bucură-te, că trimiți tuturor razele rugăciunii tale;
Bucură-te, că pe toți ne ocrotești de pizma celui rău;
Bucură-te, că din înălțime ne trimiți acoperământul milei dumnezeiești;
Bucură-te, că ne povățuiești a muri lumii și a învia numai pentru Hristos;
Bucură-te, lumină mare ce ai risipit întunericul păgânătății;
Bucură-te, apărătoare nebiruită a celor care poartă numele tău;
Bucură-te, povățuitoarea tuturor pe căile luminate ale mântuirii;
Bucură-te, Sfântă muceniță Fotinia, făclia înțelepciunii, cea luminată de Soarele cel veșnic!

Condacul 13
O, Sfântă mare muceniță Fotinia, cea pururea luminată de Soarele slavei, cu razele rugăciunii tale luminează și inima mea cea cufundată în întunericul deșertăciunilor lumești, ca să văd strălucind și eu pe Răsăritul Cel de sus și împreună cu Sfinții Îngeri să-i aduc ca o stea în noaptea acestei vieți pământești cântarea de: ***Aliluia!***

Apoi:

Icosul 1
Cerut-a apă de la tine, fericită Fotinia, Cel care cercetează adâncurile cu gândul Său dumnezeisc și adapă norii cu apă, Cel care oprește tulburarea valurilor ispitelor din inimi și revarsă ploaia bunătății Sale peste toată făptura; iar tu, Sfântă muceniță, întrebatu-L-ai de ce de la tine cere apă, căci femeie sama-rineancă ești, însă El a venit să desființeze înțelegerea cea mărginită a oamenilor și să întemeieze legea laudelor în inimile celor care cântă ție așa:
Bucură-te, că te-ai învrednicit a vorbi față către față cu Mirele Hristos;
Bucură-te, că apa cea vie de la El o ai cerut cu multă sete de adevăr;
Bucură-te, căci glasul inimii tale a mărturisit Dumnezeirea lui Hristos;
Bucură-te, căci sfatul închinării în duh și adevăr l-ai primit;
Bucură-te, că izvor de apă vie din inima ta a țâșnit;
Bucură-te, că din apa mântuirii te-ai adăpat cu bucurie;

Bucură-te, că ai părăsit toate deșertăciunile lumii pentru Adevăr;
Bucură-te, că L-ai mărturisit prooroc pe Știutorul inimilor;
Bucură-te, că apa cuvintelor dumnezeiești ți-a potolit setea sufletului;
Bucură-te, că ai cerut cu mult dor apa cea dătătoare de înțelepciune;
Bucură-te, că ai propovăduit pe Hristos în toată cetatea;
Bucură-te, că Lui ai deschis larg porțile inimii;
Bucură-te, Sfântă muceniță Fotinia, făclia înțelepciunii, cea luminată de Soarele cel veșnic!

Condacul 1

La fântâna lui Iacov ai întâlnit pe Adâncul milostivirii pogorât pe pământ ca să te ridice pe tine, sfântă din adâncul pierzării și să te arate propovăduitoare îndurărilor Sale pentru toți care-ți cântă: ***Bucură-te, Sfântă muceniță Fotinia, făclia înțelepciunii, cea luminată de Soarele cel veșnic!***

Sursa: **https://doarortodox.ro/2018/02/26/viata-si-acatistul-sfintei-mucenite-fotini-samarineanca-26-februarie/**

Paraclisul Sfintei mucenițe Fotini, samarineanca

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi: **Psalmul 142**

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.

10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Troparul: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Sfânta Fotini, strigă cu mare glas: Pe Tine, Mirele meu, Te iubesc şi pe Tine căutându-Te, mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc, şi împreună cu Tine mă îngrop cu Botezul Tău; şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine; şi mor pentru Tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără prihană, primeşte-mă pe mine, ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie. Pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu vom tăcea nicicând, de Dumnezeu Născătoare, a spune pururea puterea ta noi, nevrednicii, că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi scăpat pe noi de atâtea primejdii, sau cine ne-ar fi păzit pe noi până acum slobozi ? Noi de la tine, Stăpână, nu ne vom depărta, că tu mântuieşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Psalmul 50
1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.

11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul Sfintei Fotini

Cântarea I

Irmos: Pe Faraon, cel ce se purta în car, l-a cufundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni oarecând, în chipul Crucii lovind şi despărţind marea şi pe Israel fugăritul şi mergătorul pedestru l-a izbăvit; pe cel ce cântă cântare lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfântă muceniță Fotini, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fericită eşti, căci pe Hristos, Împăratul tuturor ai mărturisit, netemându-te de durerile chinurilor şi din mâna Lui ai luat cununa slavei, petrecând acum în cămările cereşti şi rugându-te pentru luminarea celor ţinuți în întunericul patimilor.

Stih: ***Sfântă muceniță Fotini, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Venit-ai la fântână să scoți apa cea pentru neputința trupului şi ai aflat pe Izvorul vieții, cel ce dăruieşte tuturor apa cea vie, ca să nu mai înseteze în veci şi să laude pe Înțelepciunea cea necuprinsă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Apă a cerut de la tine Cel ce adapă toată făptura cu nespusa Sa milostivire, smerindu-Se Cel mai presus de nori, ca să ridice şi mintea ta la cele cereşti.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Roagă-te, Stăpânului tuturor ca să izbăvească sufletele noastre din cursele vrăjmaşului, povăţuindu-ne spre cărările pocăinţei.

Cântarea a III-a

Irmos: Tu eşti tăria mea, Doamne, Tu şi puterea mea, Tu, Dumnezeul meu, Tu bucuria mea, Cel ce n-ai lăsat sânurile părinteşti şi a noastră sărăcie ai cercetat-o. Pentru aceasta, cu profetul Avacum, strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfântă muceniță Fotini, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Glasul Cuvântului intrat-a în urechile inimii tale şi ai fugit în cetate să-L vesteşti celor ce erau ţinuţi în întunericul neştiinţei.

Stih: ***Sfântă muceniță Fotini, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Învrednicitu-te-ai a fi luminată de Însuşi Soarele dreptăţii, cel ce cu razele cuvintelor Sale dumnezeieşti te-a izbăvit de întunericul înşelăciunii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu sângele muceniciei tale ţi-ai agonisit sălaş în Împărăţia Cerurilor lângă Izvorul vieţii, care pe toţi adapă cu apele bunătăţii Sale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Deschide-mi mie uşa pocăinţei, ca Una ce te-ai arătat uşă prin care S-a arătat lumii Cel Nevăzut.

Apoi aceste **stihiri:**

Cu propovăduirea Cuvântului pe mulţi ai scos din înşelăciunea patimilor, arătându-te ca o lumină vestitoare a Luminii, iar acum cu lumina rugăciunilor tale scoate-mă şi pe mine din întunericul păcatului.

Maica Vieţii, cu ale tale mijlociri scoate-mă pe mine din gura şarpelui înţelegător şi către limanul pocăinţei mă povăţuieşte.

Sedealna: Auzit-ai glasul Izvorului înțelepciunii și inima ta s-a făcut adânc primitor al apelor adâncului milostivirii dumnezeiești, cu care stropește și sufletele noastre.

Cântarea a IV-a

Irmos: Nepăzind poruncile tale Stăpâne, cu mintea mea intrând în patimile desfătărilor, am fost golit de har şi pentru răni zac gol; ci mă rog Ţie, Mântuitorule, mântuieşte-mă!

Stih: ***Sfântă muceniță Fotini, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În părțile Africii ai propovăduit pe Cel ce a îmbrăcat trup omenesc, ca să dea lui Adam strălucirea cea dintâi și să ne povățuiască pe noi spre cele cerești.

Stih: ***Sfântă muceniță Fotini, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu strălucirile înțelepciunii te-ai împodobit și ai luminat pe toți, chemându-i către ziua cea nesfârșită a Soarelui slavei, pe care Îl roagă să lumineze și să mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe fiii tăi ai adus jertfă lui Hristos, Stăpânul tuturor, și împreună cu aceștia și pe tine, cea care ai răspuns cu dragoste chemării dumnezeiești.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

În brațele tale ai purtat pe Cel mai presus de ceruri, pe care Îl arată milostiv robilor tăi, Preacurată.

Cântarea a V-a

Irmos: Căutând cu ochiul Tău cel neadormit, milostiveşte-Te spre mine, cel cuprins de dormitarea trândăviei, şi care slujesc somnului desfătărilor în patul patimilor; Cel ce ţi-ai plecat capul pe Cruce şi Te-ai trezit de bunăvoie, micşorând Hristoase, noaptea păcatului, cel ce eşti lumina dreptăţii.

Stih: ***Sfântă muceniță Fotini, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Părăsit-ai păcatul ca să afli mai adevărat pe Hristos, pe care Îl roagă să ne ajute și pe noi a ne depărta de viața cea întinată.

Stih: ***Sfântă muceniță Fotini, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Apa cea vie a înțelepciunii Cuvântului ai băut înțelegător și cu picăturile cuvintelor tale ai răcorit sufletele cele ținute în văpaia neștiinței.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Vestit-ai pe Cel ce te-a scos din adâncul pierzării, pe Cel care ți-a dăruit și cununa muceniciei și împărtășire din darurile Sale bogate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Din valurile ispitelor izbăvește-ne pe noi, ca Una ce ai născut pe Adâncul milostivirii dumnezeiești.

Cântarea a VI-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfântă muceniță Fotini, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Păzește-ne pe noi de cei ce caută să împiedice pașii noștri de pe calea dreptății, trimițând fulgerele rugăciunii tale.

Stih: ***Sfântă muceniță Fotini, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Veselește-te, slăvită muceniță Fotini, căci împreună cu ai tăi fii și cu surorile tale v-ați înfățișat Stăpânului vieții și la masa Sfinților ați fost așezați.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu fulgerele rugăciunii tale alungă pe cei ce caută să ne tragă pe noi spre patimile trupești, ca să ajungem și noi la lumina zilei celei nesfârșite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Caută cu blândețe spre robii tăi și ne dă plinirea cererilor celor bune, ca una ce ești Născătoarea Celui Bun.

Apoi aceste **stihiri**:

Scoate din primejdii cu frânghia rugăciunilor tale pe cei ce au alunecat în adâncul păcatelor celor vătămătoare de suflet.

Preacurată, care prin cuvânt, negrăit ai născut pe Cuvântul în zilele cele mai de apoi, roagă-te Lui, ca una ce ai îndrăznire de Maică.

Condacul: Cu sângele tău ți-ai înfrumusețat haina sufletului și ai urmat întru totul pe cărările spinoase ale pătimirii Celui ce te-a întâmpinat la fântână, voind a-ți dărui apa cea vie prin care să te învrednicești de Viața cea veșnică. Aceluia roagă-te să reverse și peste sufletele noastre roua milostivirii Sale

Prochimenul; Evanghelia

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru rugăciunile muceniţei Tale, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Stihira:

Stih: ***Miluiește-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

Tulburările ispitelor nu te-au împiedicat pe tine de la mărturisirea Vieții, către care roagă-te acum să ne izbăvim noi de întunericul patimilor și să înviem prin pocăință la viața cea curată.

[Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta, cercetează lumea Ta cu milă şi cu îndurări, înalţă fruntea creştinilor ortodocşi şi trimite peste noi milele Tale cele bogate; pentru rugăciunile prea curatei Stăpânei noastre

Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; cu ocrotirile cinstitelor, cereştilor netrupeşti Puteri; pentru rugăciunile cinstitului, măritului prooroc, Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan; ale Sfinţilor, măriţilor şi întru tot lăudaţilor apostoli; ale tuturor sfinţilor sfinţiţilor ierarhi; ale sfinţilor, măriţilor şi bunilor biruitori mucenici; ale prea cuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri, ale Sfinţilor (N), a căror pomenire o săvârşim, ale Sfintei muceniţe Fotini, ale Sfinţilor şi drepţilor dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana şi pentru ale tuturor sfinţilor; rugămu-ne, Mult-milostive Doamne, auzi-ne pe noi păcătoşii, care ne rugăm Ţie, şi ne miluieşte pe noi. Doamne, miluieşte (de 12 ori).]

Cântarea a VII-a

Irmos: Chipului celui de aur neînchinându-se tinerii lui Avraam, s-au lămurit ca aurul în topitoare; că, în cuptorul cel de foc, ca într-o cămară luminată, dănţuiau, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfântă muceniță Fotini, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiii tăi nu s-au lepădat de Hristos, dorind mai bine a lepăda cinstirile acestei lumi decât a pierde comoara adevăratei credințe.

Stih: ***Sfântă muceniță Fotini, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Paharul pătimirii ai băut până la sfârşit pentru Hristos, cel ce te-a adăpat cu apa înțelepciunii spre aducerea la râul pocăinței a oilor sale celor rătăcite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mântuitorul ți-a descoperit ție că El este Dumnezeu Adevărat și te-a sfințit pe tine a fi propovăduitoare a lui înaintea neamurilor păgâne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Inima mea cea rănită de sabia patimilor o liniștește cu untdelemnul rugăciunii tale, celei pururea curgătoare.

Cântarea a VIII-a

Irmos: Văzându-Te soarele întins pe Cruce, şi-a strâns razele şi tot pământul s-a clătinat cu cutremur, Împărate al tuturor, văzându-Te de voie pătimind, Cel ce eşti din fire nepătimitor. Pentru aceasta, Te rog Hristoase: Tămăduieşte ca un doctor patimile sufletului meu!

Stih: ***Sfântă muceniță Fotini, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Călcat-ai în picioare trufia vrăjmaşului nevăzut şi te-ai aruncat în valurile chinurilor, dorind a afla pe Adâncul milostivirii.

Stih: ***Sfântă muceniță Fotini, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu sângele tău ai pecetluit testamentul mărturisirii lui Hristos, iar acum scrie-ne nouă cuvânt de iertare, ca să ne izbăvim de cumplita osândire.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Pentru Hristos și Evanghelia Lui ai părăsit toate îndulcirile lumii și te-ai făcut mireasă Celui mai presus de ceruri, pe care Îl roagă și acum pentru sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu lapte ai hrănit pe Cel ce hrănește toată suflarea cu bunătate, ca toți să alerge pe calea mântuirii.

Cântarea a IX-a

Irmos: Eva adică, prin păcatul neascultării, blestem înăuntru a adus, iar tu Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit; pentru aceasta toţi te slăvim.

Stih: ***Sfântă muceniță Fotini, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mânia împăratului ai înfruntat și chinurile întru nimic le-ai socotit față de înălțimea dragostei dumnezeiești, la care roagă-te să ajungă și cei ce te cinstesc pe tine.

Stih: ***Sfântă muceniță Fotini, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Până la moarte ai urmat pe Dătătorul de viață, pe Cel ce scoate din porțile morții sufletești pe cei ce te cinstesc pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Roagă-te să ne facem și noi părtași bunătăților cerești, petrecând viața noastră în faptele cele bine plăcute Domnului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)

De frumusețea curăției tale foarte s-a minunat îngerul Domnului, iar noi, pământenii, alergăm la mijlocirea ta de Maică.

Apoi: ***Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.***

Bucură-te, lauda mucenițelor lui Hristos, luna cea prea frumoasă ivită în întâmpinarea Soarelui dreptății, cununa mucenicilor, nu înceta a te ruga ca să se izbăvească sufletele noastre de ocara patimilor celor întunecate.

Ca o jertfă bine primită te-ai adus Cuvântului, cu sângele tău înnoind legământul iubirii dumnezeiești.

Moștenit-ai cămările cerești, căci după lege te-ai luptat și te-ai încununat de către Hristos, ca una ce ai răbdat chinurile cele cumplite.

Băut-ai paharul pătimirii, pentru dragostea lui Hristos și acum te veselești de paharul de taină al iubirii Mirelui ceresc, căruia roagă-te pentru curățirea și luminarea sufletelor noastre.

Pe fiii tăi i-ai adus jertfă lui Hristos, căci și ei au dorit mai mult să pătimească pentru Adevăr, decât să aibă slava trecătoare a acestei lumi și să se depărteze de Izvorul vieții.

Fericită ești, căci multe suflete ai adus la Hristos prin propovăduirea ta și pe mulți ai scos din mrejele păcatului cu undița cuvântului înțelept.

Cetele puterilor netrupeşti, cu Botezătorul, cu apostolii lui Hristos, cu Sfânta mucenită Fotini şi cu Născătoarea de Dumnezeu Maria, faceţi rugăciune ca să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Stând acum înaintea Celui Nevăzut de minte îngerească, nu înceta a te ruga să ne izbăvim noi de tirania patimilor și să ne îmbrăcăm cu toate armele luminii.

Roagă-te să se întărească Biserica lui Hristos pe temelia dreptei credințe și să fie risipite uneltirile ereticilor celor întunecați de înșelăciune.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub aco-perământul tău.

Sursa:
http://poeziicrestinortodoxe.wordpress.com/

https://ortodox.md/paraclisul-sfintei-mucenite-fotini-samarineanca/

Duminica a cincea săptămână după Paşti a Samarinencei (Penticostar)

Sâmbătă seara la Vecernia cea mică

La Doamne strigat-am… punem **stihirile** pe 4. Ale învierii, glasul al 4-lea.

Crucii Tale celei făcătoare de viaţă, neîncetat închinându-ne, Hristoase Dumnezeule, învierea Ta cea de a treia zi o slăvim, că printr-însa ai înnoit firea omenească cea stricată, Atotputernice şi suirea la ceruri ne-ai arătat nouă, ca un singur bun şi de oameni iubitor.

Oprirea lemnului neascultării o ai dezlegat, Mântuitorule, pe lemnul Crucii de voie pironindu-Te şi în iad pogorându-Te, puternice, legăturile morţii ca un Dumnezeu le-ai rupt. Pentru aceasta ne închinăm învierii Tale celei din morţi, întru bucurie, strigând: Atotputernice Doamne, slavă Ţie.

Porţile iadului le-ai sfărâmat, Doamne şi cu moartea Ta împărăţia morţii ai stricat şi neamul omenesc din stricăciune l-ai mântuit, viaţă şi nestricăciune lumii dăruind şi mare milă.

Alta a lui Anatolie:

Veniţi să lăudăm, popoarelor, scularea Mântuitorului cea de a treia zi, prin care ne-am izbăvit din legăturile iadului cele nedezlegate şi nestricăciune şi viaţă toţi am luat, care strigăm: Cela ce Te-ai răstignit şi Te-ai îngropat şi ai înviat, mântuieşte-ne pe noi cu învierea Ta, unule Iubitorule de oameni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Lângă puţul lui Iacov, aflând Iisus pe samarineanca, a cerut apă de la dânsa, Cela ce acoperă pământul cu nori. O, minune! Cel se poartă, pe Heruvimi, vorbea cu o femeie păcătoasă, cerând apă, Cel ce a spânzurat pământul peste ape. Apă căutând, Cel ce varsă izvoarele şi iezerele apelor, vrând să tragă cu adevărat pe aceea care era vânată de luptătorul vrăjmaş şi să adape cu apă vie pe aceea care era aprinsă rău de lucruri netrebnice; ca un îndurat şi de oameni iubitor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Dogmatica, glasul al 4-lea

Fără de sământă ai zămislit şi ai născut negrăit pe Cel ce a surpat pe cei puternici de pe scaune, a înălţat pe cei smeriţi şi a ridicat cornul unşilor săi, al celor ce slăvesc Crucea lui Hristos, îngroparea şi slăvită înviere. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, pe tine mijlocitoarea bunătăţilor celor atât de multe, cu cântări fără tăcere te fericim, ca pe ceea ce te rogi pururea să se mântuiască sufletele noastre.

La Stihoavnă

Stihira învierii, glasul al 4-lea:

Doamne, suindu-Te pe Cruce blestemul nostru cel strămoşesc l-ai pierdut. Şi pogorându-Te în iad, pe legaţii cei din veac i-ai slobozit, nestricăciune dăruind neamului omenesc. Pentru aceasta cântând, slăvim scularea Ta cea făcătoare de viaţă şi mântuitoare.

Apoi aceste **stihiri**, ale Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce eşti chemat…

Stih: Pomeni-voi numele Tău întru tot neamul şi neamul.

Fiul cel fără început din Tatăl, Dumnezeu fiind fără de ani, pentru milostivirea şi mântuirea omenească s-a făcut om, ca să dea acum Raiul celui dintâi zidit, să izbăvească toată firea de înşelăciunea şarpelui şi chipul cel căzut să-l mântuiască, ca un lesne iertător. Pentru aceea şi-a făcut atunci Maică Născătoare pe Fecioara cea curată şi neîntinată, pe care, ca pe o anghiră şi liman, toți o fericim.

Stih: Ascultă fiică şi vezi şi pleacă urechea ta.

Pe Făcătorul tuturor L-ai avut întrupat în pântecele tău de Dumnezeu fericită, pe Cel ce după chip a înnoit pe omul cel căzut mai-nainte, pentru călcarea poruncii care s-a făcut prin şarpe; că pe Dumnezeu ai născut nouă negrăit şi ai mântuit din stricăciune cu naşterea ta, toată firea cea învechită. Pentru aceasta lăudăm şi slăvim darul tău, Fecioară, ceea ce nu ştii de mire; nu înceta a te ruga, ca să mântuiască sufletele noastre.

Stih: Feţei tale se vor ruga bogaţii poporului.

Ca să ne descoperi nouă tuturor mulțimea milei tale şi noianul cel nehotărît al bunătăţii tale, toate păcatele robilor tăi le şterge; că ai putere peste făptură ca o Maică a lui Dumnezeu, ceea ce eşti cu totul fără prihană şi chiverniseşti cu puterea ta toate câte voieşti; pentru că darul Duhului Sfânt, Cel ce s-a sălăşluit arătat întru tine, împreună cu tine lucrează întru toate totdeauna, prea fericită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 8-lea*

Când Te-ai arătat pe pământ, Hristoase Dumnezeule, prin rânduiala întrupării cea negrăită, auzind samarineanca cuvântul Tău, Iubitorule de oameni, a lăsat vadra la puț şi a alergat spunând celor din cetate: Veniți de vedeţi un cunoscător al inimilor. Nu cumva Acesta este Hristos, pe care îl aşteptăm? Cel ce are mare milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *glasul acelaşi*

Înjumătăţindu-se praznicul, învăţând Tu, Mântuitorule, ziceau evreii: Cum ştie Acesta carte, neînvăţându-se? Necunoscând ei că Tu eşti înţelepciunea care ai alcătuit lumea, slavă Ţie.

Troparul învierii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *al praznicului*

Ectenia mică şi otpustul.

La Vecernia cea mare

Citim: Fericit bărbatul… catisma toată. La Doamne strigat-am… punem stihirile pe 10 şi cântăm stihirile învierii 3, ale lui Anatolie 1, ale înjumătăţirii 3 şi ale samarinencei 3, singur glasul.

Stihirile învierii, glasul al 4-lea

Crucii Tale celei făcătoare de viaţă, neîncetat închinându-ne, Hristoase Dumnezeule, învierea Ta cea de a treia zi o slăvim, că printr-însa ai înnoit firea omenească cea stricată, atotputernice şi suirea la ceruri ne-ai arătat nouă, ca un singur bun şi de oameni iubitor.

Oprirea lemnului neascultării o ai dezlegat, Mântuitorule, pe lemnul Crucii de voie pironindu-Te şi în iad pogorându-Te, puternice, legăturile morţii ca un Dumnezeu le-ai rupt. Pentru aceasta ne închinăm învierii Tale celei din morți, întru bucurie, strigând: Atotputernice Doamne, slavă Ţie.

Porțile iadului le-ai sfărâmat, Doamne şi cu moartea Ta împărăţia morţii ai stricat şi neamul omenesc din stricăciune l-ai mântuit, viaţă şi nestricăciune lumii dăruind şi mare milă.

Alta a lui Anatolie: Veniţi să lăudăm, popoarelor, scularea Mântuitorului cea de a treia zi, prin care ne-am izbăvit din legăturile iadului cele nedezlegate şi nestricăciune şi viaţă toţi am luat, care strigăm: Cela ce Te-ai răstignit şi Te-ai îngropat şi ai înviat, mântuieşte-ne pe noi cu învierea Ta, unule Iubitorule de oameni.

Alte **stihiri** ale înjumătăţirii praznicului 3, glasul acelaşi:

Podobie: Doamne suindu-te pe Cruce blestemul nostru cel strămoşesc l-ai pierdut, şi pogorându-te în iad, pe legaţii cei din veac i-ai slobozit, nestricăciune dăruind neamului omenesc, pentru aceasta cântând mărim scularea ta cea făcătoare de viață, și mântuitoare.

Sosit-a înjumătăţirea zilelor, care se încep de la mântuitoarea Înviere şi se pecetluiesc cu dumnezeiasca Cincizecime şi se luminează având strălucirile de amândouă părţile şi împreunându-le pe amândouă se laudă, arătând mai-nainte că vine slava stăpâneştii Înălţări.

Auzit-a şi s-a veselit Sionul, binevestindu-se învierea lui Hristos şi fiii lui cei credincioşi s-au bucurat văzându-L pe Dânsul şi spălând prin Duhul întinăciunea uciderii lui Hristos, se găteşte să prăznuiască înjumătăţirea cea veselă a amândurora.

Apropiatu-s-a vărsarea cea din destul peste toţi, a dumnezeiescului Duh, precum este scris. Sorocul o propovăduieşte, cel ce s-a înjumătăţit, al făgăduinţei celei nemincinoase ce s-a dat după moartea lui Hristos şi îngroparea şi învierea de dânsul ucenicilor, care însemnează arătarea Mângâietorului.

Şi ale samarinencei 3, glasul 1, singur glasul:

Venit-ai la puţ, izvorule al minunilor, în ceasul al şaselea, să vânezi rodul Evei, care întru acest ceas a ieşit din Rai prin amăgirea şarpelui; că s-a apropiat samarineanca să scoată apă şi văzând-o Mântuitorul a zis: Dă-Mi apă să beau şi Eu te voi sătura de apă săltătoare; iar înţeleapta alergând în cetate a vestit îndată popoarelor: Veniţi de vedeți pe Hristos Domnul, Mântuitorul sufletelor noastre.

Glasul al 2-lea:

La puț dacă a venit Domnul, samarineanca ruga pe cel milostiv: Dă-mi apa credinței şi voi lua apele scăldătoarei şi izbăvire şi bucurie. Dătătorule de viață, Doamne, slavă Ţie.

Fiul şi Cuvântul Tatălui, cel împreună fără început şi împreună veşnic, venind la puț izvorul tămăduirilor, o femeie din Samaria a venit să scoată apă; pe care Mântuitorul văzând-o, a zis: Dă-Mi apă să beau şi mergi de cheamă pe bărbatul tău. Iar ea ca unui om grăind şi nu ca lui Dumnezeu, silindu-se să tăinuiască, a zis: Nu am bărbat. Şi învăţătorul zise către dânsa: Adevărat ai zis: Nu am bărbat, că cinci ai avut şi acum pe care îl ai nu-ți este bărbat. Iar ea mirându-se de acel cuvânt şi alergând în cetate, striga către popoare, zicând: Veniţi de vedeţi pe Hristos, care dăruieşte lumii mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Lângă puțul lui Iacov, aflând Iisus pe samarineanca, a cerut apă de la dânsa, Cela ce acoperă pământul cu nori. O, minune! Cel se poartă, pe Heruvimi, vorbea cu o femeie păcătoasă, cerând apă, Cel ce a spânzurat pământul peste ape. Apă căutând, Cel ce varsă izvoarele şi iezerele apelor, vrând să tragă cu adevărat pe aceea care

era vânată de luptătorul vrăjmaş şi să adape cu apă vie pe aceea care era aprinsă rău de lucruri netrebnice; ca un îndurat şi de oameni iubitor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu), glasul al 4-lea

Proorocul David, care pentru tine este al lui Dumnezeu părinte, cu cântare pentru tine mai-nainte a glăsuit către Cel ce a făcut ţie slăviri: Stătut-a împărăteasa aproape de-a dreapta ta; că pe tine Maică pricinuitoare vieţii te-a arătat, Dumnezeu, care fără Tată din tine a se face om a binevoit, ca iarăşi să zidească chipul său cel stricat de patimi. Şi oaia cea rătăcită, prin munţi pierdută aflând-o, pe umeri ridicând-o, la Tatăl să o aducă şi după voia sa cu puterile cereşti să o împreuneze şi să mântuiască, Născătoare de Dumnezeu lumea, Hristos, Cel ce are mare şi bogată milă.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei.

La Litie

Stihirile hramului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu), *glasul al 3-lea*

Să se bucure luminat astăzi cerul şi pământul, pentru că Hristos s-a arătat întrupându-se ca un om, ca să scoată pe Adam din blestem cu tot neamul, şi minunat s-a făcut prin minuni. În Samaria venind a stătut înaintea femeii şi a cerut apă, El, care îmbracă norii cu ape. Pentru aceasta toţi credincioşii să ne închinăm Celui ce a sărăcit de voie pentru noi, prin sfatul cel plin de îndurare.

La Stihoavnă

Stihira învierii, glasul al 3-lea.

Doamne, suindu-Te pe Cruce, blestemul nostru cel strămoşesc l-ai pierdut şi pogorându-Te în iad, pe legat cei din veac i-ai slobozit, nestricăciune dăruind neamului

omenesc. Pentru aceasta cântând, slăvim sculare a Ta cea făcătoare de viață şi mântuitoare.

Apoi **stihirile** Paştilor, cu stihurile lor sau aceste stihiri ale învierii, precum este scris în cel grecesc:

Stih: Domnul a împărăţit, întru podoabă s-a îmbrăcat, îmbrăcatu-s-a Domnul întru putere şi s-a încins.

Fiind spânzurat pe lemn, unule puternice, toată zidirea o ai clintit; şi punându-Te în mormânt, pe cei ce locuiau în mormânturi i-ai înviat, nestricăciune şi viață dăruind neamului omenesc. Pentru aceasta cântând, slăvim scularea Ta cea de a treia zi.

Stih: Pentru că a întărit lumea, care nu se va clinti.

Poporul cel fărădelege, Hristoase, pe Tine dându-Te lui Pilat, a Te răstigni Te-a judecat, nemulțumitori către făcătorul de bine arătându-se. Ci de voie răbdând îngropare ca un însuți puternic ai înviat a treia zi, ca un Dumnezeu, dăruindu-ne nouă viață fără de sfârşit şi mare milă.

Stih: Casei Tale se cuvine sfinţenie, Doamne, întru lungime de zile.

Cu lacrimi ajungând femeile la mormânt, pe Tine Te-au căutat; iar neaflându-Te, plângând cu tânguire au strigat, zicând: Vai nouă, Mântuitorul nostru, Împăratul tuturor, cum Te-ai furat ? Şi ce loc ține trupul Tău cel de viață purtător ? Iar îngerul către dânsele a răspuns: Nu plângeți, a zis, ci mergeți de vestiți, că a înviat Domnul, dându-ne nouă bucurie, ca un însuşi milostiv.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 8-lea*

Când Te-ai arătat pe pământ, Hristoase Dumnezeule, prin rânduiala întrupării cea negrăită, auzind samarineanca cuvântul Tău, Iubitorule de oameni, a lăsat vadra la puț şi a alergat spunând celor din cetate: Veniți de vedeți un cunoscător al inimilor. Nu cumva Acesta este Hristos, pe care îl aşteptăm? Cel ce are mare milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *acelaşi glas*

Înjumătățindu-se praznicul, învățând Tu, Mântuitorule, ziceau evreii: Cum ştie Acesta carte neînvățându-se ? Necunoscând ei că Tu eşti înţelepciunea, Cel ce ai alcătuit lumea, slavă Ţie.

Iar după cele ruseşti: Şi acum… Ziua învierii… Troparul învierii, glasul al 4-lea.

Propovăduirea învierii cea luminată, înțelegându-o de la înger ucenițele Domnului şi lepădând osândirea cea strămoşească, apostolilor lăudându-se, au zis: Jefuitu-s-a moartea, sculatu-s-a Hristos Dumnezeu, dăruind lumii mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *al înjumătăţirii, glasul al 8-lea*

Înjumătăţindu-se praznicul… La Miezonoptică, canonul Sfintei Treimi din octoih, glasul al 4-lea.

Apoi troparele: Cuvine-se cu adevărat a te lăuda… şi celelalte.

Duminică, a cincea săptămână după Paşti la Utrenie

La Dumnezeu este Domnul… troparul învierii, de două ori.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *al înjumătăţirii*

După întâia Catismă, **Sedealna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Căutând la intrarea mormântului şi văpaia îngerului nerăbdând mironosiţele, cu cutremur s-au mirat, zicând: Au doar s-a furat Cel ce a deschis tâlharului Raiul? Au doar s-a sculat Cel ce şi mai-nainte de patimi a vestit învierea ? Adevărat a înviat Hristos Dumnezeu, dăruind celor din iad viață şi înviere.

Înviat-ai ca un nemuritor din mormânt, Mântuitorule, şi împreună ai ridicat lumea cu puterea Ta, Hristoase Dumnezeul nostru, zdrobit-ai întru tărie puterea morţii. Arătat-ai, milostive, tuturor învierea; pentru aceasta Te şi slăvim, unule, Iubitorule de oameni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat. Dumnezeu întru unire neamestecată întrupându-se şi Crucea de voie pentru noi luând; prin care înviind pe cel întâi zidit, a mântuit de moarte sufletele noastre.

După a doua Catismă, **Sedealna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Din înălţimile cele de sus pogorându-se Gavriil şi la piatră venind, unde era piatra vieţii, cu albe fiind îmbrăcat a strigat celor ce plângeau: Încetaţi voi de strigarea cea cu plângere, cele ce aveţi de-a pururea milostivirea. Că pe care îl căutaţi plângând, îndrăzniţi, că cu adevărat s-a sculat. Pentru aceasta strigaţi apostolilor că a înviat Domnul.

Cu sfatul Tău cel de voie Crucea ai răbdat, Mântuitorule, şi în mormânt nou oamenii cei muritori Te-au pus, pe Tine Cel ce cu cuvântul marginile ai aşezat. Pentru aceasta legându-se cel străin, moartea cumplit s-a prădat. Şi cei din iad toţi au strigat scularii Tale celei de viaţă purtătoare: Hristos a înviat, dătătorul de viaţă, rămânând în veci.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Spăimântatu-s-a Iosif, cea mai presus de fire văzând şi în minte a luat ploaia cea de pe lână, întru zămislirea ta cea fără sămânţă, de Dumnezeu Născătoare. Rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit. Şi mărturisind logodnicul tău şi păzitorul, preoţilor a strigat: Fecioara naşte şi după naştere iarăşi rămâne Fecioară.

După, Fericiţi cei fără prihană… troparele: Bine eşti cuvântat, Doamne… Soborul îngeresc… Şi îndată ipacoi, glasul al 4-lea.

Cele ce au fost ale prea slăvitei scularii Tale, mai-nainte alergând mironosițele, au vestit apostolilor, Hristoase, că ai înviat ca un Dumnezeu, dăruind lumii mare milă. Apoi treptele.

Antifonul 1, glasul al 4-lea:

Din tinereţile mele, multe patimi se luptă cu mine, ci însuți mă sprijineşte şi mă mântuieşte, Mântuitorul meu.

Cei ce urâți Sionul ruşinați-vă de Domnul. Că precum iarba de foc, aşa veți fi uscaţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Prin Sfântul Duh tot sufletul viază şi cu curăție se înalță, luminează-se întru unimea Treimii, cu sfinţenie de taină.

Antifonul al 2-lea:

Strigat-am Ţie, Doamne, cu căldură dintru adâncul sufletului meu; şi mie să-mi fie spre auzire dumnezeieştile Tale urechi.

Spre Domnul nădejdea tot cine şi-a agonisit, mai înalt este decât toți cei ce Îl întristează.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Prin Sfântul Duh izvorăsc izvoarele darului, care adapă toată făptura, spre rodire de viață.

Antifonul al 3-lea:

Inima mea către tine Cuvinte să se înalțe şi nimica nu mă va amăgi, din frumuseţile lumii, spre râvna celor de jos.

Precum are cineva dragoste spre maica sa, spre Domnul mai cu fierbinte dragoste dator suntem.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Prin Sfântul Duh este bogăţia cunoştinţei de Dumnezeu, a privirii la cele înalte şi a înţelepciunii. Că întru dânsul toate dogmele părinteşti Cuvântul le descoperă.

Prochimen, glasul al 4-lea: Scoală-Te, Doamne, ajută nouă şi ne mântuieşte pe noi pentru numele Tău.

Stih: Dumnezeule, cu urechile noastre am auzit şi părinţii noştri ne-au spus nouă. Apoi, Toată suflarea… Evanghelia învierii, a 7-a, de la Ioan: Într-una a Sâmbetelor… Învierea lui Hristos văzând… Şi Psalmul 50.

Canoanele al Paştilor, cu irmosul pe 4 şi al Născătoarei de Dumnezeu, pe 2. Canonul Paştilor; Canonul Născătoarei de Dumnezeu Şi al înjumătăţirii praznicului pe 4 şi al samarinencei pe 4.

Canonul înjumătăţirii praznicului

facere a lui Andrei Criteanul

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea,

Irmos: Marea ai închegat-o…

Neamuri, bateți în palme, evrei plângeți, că dătătorul de viață Hristos, legăturile iadului rupându-le, pe morţi i-a înviat şi bolile a vindecat cu cuvântul; Acesta este Dumnezeul nostru Cel ce dă viață celor ce cred în numele Lui.

Minune ai arătat, apa în vin prefăcând, Stăpâne, Cel ce ai prefăcut în Egipt râurile în sânge şi pe morţi ai înviat, făcând aceasta a doua minune. Slavă, Mântuitorule, sfatului Tău celui nespus, slavă smereniei Tale, prin care ne-ai înnoit pe noi.

Izvor pururea curgător al vieţii celei adevărate, fiind, Doamne, Tu eşti învierea noastră, voind Te-ai ostenit, Mântuitorule, şi de voie ai însetat, legilor firii supunându-Te şi în Sihar venind trupeşte, ai cerut la samarineanca apă să bei.

A Născătoarei de Dumnezeu

Tu una ai încăput pe făcătorul tău în pântece, Născătoare de Dumnezeu şi cu trup L-ai născut precum nu se poate spune şi fecioară ai rămas, nicicum nestricându-se fecioria; pe Acesta roagă-L neîncetat, curată, ca pe Fiul tău şi Dumnezeu, pentru turma ta.

Alt Canon, al samarinencei

facere a lui Iosif

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea,

Irmos: Cel ce a bătut Egiptul şi pe muncitorul Faraon l-a înecat în mare, a mântuit din robie, pe poporul cel ce cânta ca Moise cântare de biruinţă, că s-a prea slăvit.

Cel îngropat s-a sculat şi prin Sine împreună a sculat neamul omenesc. Să se bucure toată făptura astăzi şi norii cei înţelegători, arătat să stropească dreptate.

Cel ce ai luat Crucea de voie cu trupul, a treia zi ai înviat din morţi, cămările iadului deşertându-le, începătorule al vieţii, Doamne, şi ai scos sufletele cele legate.

Văzând mironosițele pe înger strălucind la faţă, de frică au fugit de la mormânt; Şi cunoscând scularea lui Hristos, s-au grăbit să spună ucenicilor.

Doamne, Cel ce acoperi cu ape cele mai pe deasupra, fiind apa vieţii, cinstitele Tale ape le-ai dat samarinencei care le cerea şi care a cunoscut milostivirea Ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

O, Treime, mântuieşte pe cei ce Te slăvesc pe Tine cu credinţă curată, Părinte, Fiule şi Duhule, ca un Făcător a toate şi ne dăruieşte nouă curăţire de păcate ca un prea bun.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Bucură-te, scaun de foc, bucură-te, sfeşnic cu totul de aur, bucură-te, norul luminii, bucură-te, palatul Cuvântului şi masă înţelegătoare, care ai purtat după vrednicie pe Hristos, Pâinea Vieţii.

Catavasie: Ziua Învierii, să ne luminăm, popoare! Paştile Domnului, Paştile! Că din moarte la viaţă şi de pe pământ la cer, Hristos Dumnezeu ne-a trecut pre noi, cei ce cântăm cântare de biruinţă!

Canonul înjumătăţirii praznicului

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu judecați, evrei, judecată fățarnică, zis-a Stăpânul învățând când a venit în biserică, precum este scris, înjumătățindu-se praznicul legii.

Nu judecaţi, evrei, judecată făţarnică; că a venit Hristos de care au spus proorocii, că va veni din Sion şi lumea la Sine va chema.

De nu credeți cuvintelor, evrei, credeţi măcar lucrurilor Stăpânului. Pentru ce vă amăgiți, lepădându-vă de cel sfânt ? De care a scris în lege Moise.

A Născătoarei de Dumnezeu

Unul din Treime fiind, Te-ai văzut făcându-Te trup, neschimbându-Ţi, Doamne, fiinţa, nici arzând pântecele cel nestricat al celeia ce Te-a cunoscut tot, fiind Dumnezeu şi foc.

Alt Canon, al samarinencei

Irmos: Întăritu-s-a inima mea întru Domnul, Cel ce dă rugăciune celui ce se roagă; că arcul puternicilor a slăbit şi cei slabi s-au încins cu putere.

De voie Te-ai înălţat pe lemn, Cuvinte şi pietrele văzându-Te s-au despicat şi toată făptura s-a clintit şi morții din mormânturi ca din somn s-au sculat.

Văzându-te pe Tine toate sufletele drepţilor cu sufletul mergând la iad, Cuvinte, din legăturile cele veşnice s-au dezlegat, slăvind cu laude puterea Ta cea mai presus de minte.

Ce vă miraţi? Pentru ce căutaţi voi, femei, cu miresme la mormânt pe Stăpânul? S-a sculat şi lumea împreună a ridicat îngerul, strălucind a zis mironosiţelor.

Viaţă fiind Tu, Doamne, şi izvor al nemuririi, ai şezut lângă puț, îndurate, şi ai umplut de prea înţelepte apele Tale pe samarineanca, ceea ce cerea, care Te-a lăudat pe Tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Un Dumnezeu peste toate în Treime se laudă, Tatăl şi Fiul şi dumnezeiescul Duh, pe care cu frică îl slăvesc cetele cereşti, luminat strigând: Sfânt, sfânt, sfânt eşti, Doamne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Zămislind precum nu se poate spune în pântecele tău pe Dumnezeul tuturor, Fecioară Maică, L-ai născut mai presus de gând şi de cuvânt, rămânând fecioară ca şi mai-nainte de naştere, dumnezeiască Mireasă.

Condacul înjumătăţirii, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Praznicul legii înjumătăţindu-se, făcătorule a toate şi stăpâne, către cei ce erau de faţă ai zis, Hristoase Dumnezeule: Veniţi de scoateţi apa nemuririi. Pentru aceasta la Tine cădem şi cu credinţă strigăm: Îndurările Tale dăruieşte-le nouă, că Tu eşti izvorul vieţii noastre.

Icos: Sufletul meu cel înţelenit cu fărădelegi şi păcate, adapă-l cu curgerile sângiurilor Tale şi-l arată roditor de fapte bune. Că Tu ai zis tuturor să vină la Tine, Cuvinte al lui Dumnezeu, Preasfinte şi să scoată apa nestricăciunii cea vie şi care curăţeşte păcatele celor ce laudă slăvită şi dumnezeiască scularea Ta, dând, bunule, celor ce Te cunosc pe Tine Dumnezeu, puterea Duhului, care s-a pogorât de sus cu adevărat peste ucenicii Tăi, că Tu eşti izvorul vieţii noastre.

Sedealna samarinencei, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Să se bucure cerul, să dănţuiască cele pământeşti, că Hristos arătându-se din Fecioară ca un om, a izbăvit din stricăciune toată omenirea cu moartea sa, şi cu minunile strălucind, femeii samarinence, care a cerut apă, i-a dat izvorul tămăduirilor, ca Cel ce însuşi este fără de moarte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Dătătorule de înţelepciune, Stăpâne, când a sosit praznicul legii, şezând în biserică ai învăţat aşa, zicând către toţi: Veniţi cei însetaţi, beţi apa care Eu vă dau acum, prin care vă veţi îndulci cu toţii de viaţă şi desfătare dumnezeiască.

Canonul înjumătăţirii praznicului

Cântarea a 4-a

Irmos: Proorocul Avacum…

De trebuie să vină Mesia, iată Hristos este Mesia, călcătorilor de lege; pentru ce nu credeţi Lui? Iată a venit şi mărturisesc cele ce însuşi a făcut; că apa în vin o a prefăcut şi pe slăbănogul cu cuvântul l-a întărit.

Neînţelegând Scripturile vă amăgiţi, evrei fărădelege, că cu adevărat a venit Hristos şi pe toţi i-a luminat şi întru voi a arătat multe semne şi minuni şi în zadar v-aţi lepădat de viaţa cea adevărată.

Un lucru v-am arătat şi iată, toţi vă miraţi, strigat-a Hristos către evrei şi a zis : Voi tăiaţi împrejur pe om Sâmbăta, pentru ce dar pe Mine Mă mai clevetiţi, că am ridicat cu cuvântul pe cel slăbănog ?

A Născătoarei de Dumnezeu

Ceea ce ai încăput în pântecele tău pe Dumnezeu cel necuprins, dumnezeiască Mireasă, Fecioară Maică curată, nu înceta rugându-te pentru noi, ca să ne izbăvim prin tine din necazuri, că la tine pururea scăpăm.

Alt Canon, al samarinencei

Irmos: Auzit-am, Dumnezeule, auzul Tău şi m-am temut, înţeles-am lucrurile Tale şi m-am spăimântat, Doamne, că de lauda Ta este plin pământul.

Cerurile să se veselească, să prăznuiască toată făptura, că s-a sculat Domnul şi s-a arătat tuturor înţelepţilor săi apostoli.

Înghiţitu-s-a, moarte, puterea ta, murind Hristos şi cei morţi au ieşit din mormânturi ca din nişte cămări prin scularea Lui.

Pentru ce vă tânguiţi, femei? Pentru ce căutaţi cu miruri pe cel fără de moarte? Sculatu-s-a precum a zis, îngerul a grăit mironosiţelor.

Samarinencei, Doamne, care a cerut apă, i-ai dat cunoştinţa puterii Tale, pentru aceasta în veci nu va înseta, lăudându-Te pe Tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

O, Treime mai presus de fiinţă, Părinte şi Cuvinte şi Dumnezeiescule Duh, întocmai de o putere, împreună fără de început, mântuieşte-ne pe toţi cei ce Te lăudăm pe Tine cu credinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Rug nears pe tine te-a văzut de demult puitorul de lege şi Daniil munte sfânt te-a cunoscut ceea ce una eşti Fecioară, Maică Stăpână.

Canonul înjumătăţirii praznicului

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu minuni ai împodobit pe apostolii Tăi, cu semne ai slăvit prin ucenici, în toată lumea slăvindu-i Mântuitorul nostru şi dându-le împărăţia Ta.

Toate marginile pământului au luminat ucenicii, cu minunile şi cu învăţăturile, şi în multe chipuri propovăduind, Hristoase Mântuitorule, cuvântul împărăţiei Tale.

Laudă înălţăm împărăţiei Tale şi cântare aducem Ţie, Celui ce Te-ai arătat pe pământ pentru noi şi lumea ai luminat şi pe Adam l-ai chemat.

A Născătoarei de Dumnezeu

Făcutu-s-a pântecele tău masă sfântă, care are cerească pâine, din care tot cel ce mănâncă nu moare, precum a zis Hrănitorul tuturor, Născătoare de Dumnezeu.

Alt Canon, al samarinencei

Irmos: Străluceşte-mi, Doamne, lumina poruncilor Tale, că la Tine, Hristoase, mânecă duhul meu şi Te laudă pe Tine; că Tu eşti Dumnezeul nostru şi la Tine scap, Împăratul păcii.

La sfântul Său mormânt ajungând de dimineaţă mironosiţele, au văzut un tânăr strălucind şi s-au spăimântat, înştiinţându-se de scularea Ta, Hristoase.

Moartea s-a omorât, iadul s-a prădat, cei din legături s-au slobozit cu învierea lui Hristos, să ne bucurăm şi să plesnim în mâini, prăznuind lumina.

Apostoli săltaţi, îngeri dănţuiţi şi toţi pământenii vă bucuraţi, că Domnul a înviat, stricăciunea s-a surpat şi întristarea a încetat, Adam dănţuieşte.

Izvor al vieţii fiind Tu, Doamne, ai dăruit de demult apa vieţii şi a cunoştinţei, femeii samarinence care o ceruse; pentru aceasta lăudăm îndurările Tale cele negrăite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Unimea cea în trei feţe, Treimea cea de o fiinţă, pe Tatăl, pe Cuvântul şi pe Duhul Sfânt, pe unul Dumnezeu nedespărţit în fire cinstim, pe Făcătorul şi Domnul şi Stăpânul a toate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe tine uşă neumblată şi ţarină nearată şi sicriu care ai purtat mana; năstrapă, sfeşnic şi cădelniţă a cărbunelui celui fără materie, te numim, curată.

Canonul înjumătăţirii praznicului

Cântarea a 6-a

Irmos: Ca apele mării…

Cel ce păzeşti toate marginile lumii, suitu-Te-ai Iisuse şi ai învăţat în biserică pe popoare cuvântul adevărului, înjumătăţindu-se praznicul, precum striga Ioan.

Deschis-ai buzele Tale, Stăpâne, şi ai propovăduit lumii pe Tatăl, cel fără de ani şi pe Sfântul Duh, cum că eşti de aceiaşi fire cu amândoi păzind şi după întrupare.

Lucrul Tatălui ai săvârşit, cu faptele ai adeverit cuvintele Tale, semne şi vindecări făcând, Mântuitorule; pe, slăbănogul îndreptându-l, leproşii curăţind şi morţii înviind.

A Născătoarei de Dumnezeu

Fecioară după naştere te lăudăm pe tine, fecioară şi maică te slăvim, pe tine, una curată dumnezeiască mireasă fecioară, că din tine cu adevărat s-a întrupat Dumnezeu, vii făcându-ne pe noi.

Alt Canon, al samarinencei

Irmos: Să nu mă înece pe mine viforul apei, nici să nu mă soarbă adâncul; că sunt aruncat întru adâncurile inimii mării răutăţilor mele. Pentru aceasta strig ca Iona: Să iasă din stricăciunea răutăţilor viaţa mea la Tine, Doamne.

Pe Cruce Te-au pironit cei fărădelege şi cu suliţa Te-au împuns pe Tine Hristoase şi Iosif cel cu bun chip în mormânt nou Te-a îngropat, din care înviind cu slavă, împreună ai înviat, Mântuitorule, toată făptura care laudă puterea Ta.

Încuietorile şi porţile iadului cu putere le-ai sfărâmat, Stăpâne, înviat-ai ca un Dumnezeu şi întâmpinând ai zis femeilor: Bucuraţi-vă! Şi pe acestea le-ai trimis să spună ucenicilor: S-a sculat viaţa şi s-a văzut luminând marginile lumii.

Pentru ce plângeţi ? Pentru ce aduceţi, femei, miresme ca unui mort? S-a sculat Hristos, lăsând giulgiurile goale, strigat-a oarecând tânărul cel ce s-a arătat foarte strălucit. Mergând binevestiţi prietenilor scularea Lui.

Izvorul vieţii cel îndestulat fiind Tu, Doamne, şi adâncul milei, bunule, călătorind ai şezut lângă puţul jurământului şi către samarineanca ai strigat: Dă-Mi apă să beau, ca să iei şi tu apele iertării.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Laud cu credinţă pe Tatăl cel fără de început şi pe Fiul cel împreună pe un scaun şezător şi pe Duhul cel de o fiinţă, fiinţă una, o fire, o slavă şi o împărăţie, pe Dumnezeu şi Făcătorul tuturor şi Ţiitorul a toate, împreună cu puterile cele fără de trupuri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe tine numai Fecioară, care ai născut şi ţi-ai păzit pântecele nestricat, te lăudăm curată, scaunul Domnului, uşă şi munte, sfeşnic înţelegător, cămară cu totul luminată a lui Dumnezeu şi cort al slavei cu adevărat, sicriu, năstrapă şi masă.

Condacul praznicului, glasul al 8-lea:

Podobie: Ca nişte pârgă…

Cu credinţă venind la puţ samarineanca, Te-a văzut pe Tine apa înţelepciunii, din care bând din destul, împărăţia cea de sus a moştenit, ca ceea ce este în veci pururea lăudată.

Icos: Taine cinstite să auzim, cele ce s-au făcut în Samaria. Ioan pe noi ne învaţă cum a vorbit Domnul cu femeia, cerând apă. El, care a adunat apele întru adunările lor; Cel ce este împreună şezător pe un Scaun cu Tatăl şi cu Duhul; că a venit să caute chipul Său, ca Cel ce este în veci pururea lăudat.

Sinaxar în Duminica samarinencei

Stih: Venind, femeie, să scoţi apă muritoare,
Ai scos apă vie, de suflet spălătoare.

Tot în această zi, în Duminica a cincea după Paşti, prăznuim pomenirea Samarinencei. Pentru că în această zi Hristos s-a mărturisit că este Mesia. Şi pentru aceasta mi se pare că s-a pus în săptămâna înjumătăţirii celor cincizeci de zile. Mai ales că în Duminica cea mai-nainte de aceasta a făcut minune la scăldătoare. Iar în această zi venind la puţul pe care însuşi Iacov l-a săpat şi l-a dăruit lui Iosif fiului său.

Venit-a adică lângă Sihar Domnul, fiind ostenit de cale şi a şezut aici la puţ, în ceasul al şaselea din zi. Iar o femeie din cetate, a venit să scoată apă, pe când ucenicii se duseseră să cumpere bucate. Iisus văzând-o a cerut să-l dea apă; iar ea îi pune înainte, că nu se ating evreii de samarineni. Domnul însă o învaţă aducând la mijloc apa cea vie, pe care a arătat-o neîmpuţinată şi curăţitoare de păcate. Căci, Duhul se aseamănă mai totdeauna cu apa şi cu focul.

Iar femeia întâmpinând că nu are el apă ca aceea, pentru că vadră de scos nu a adus şi puţul este adânc, aduce cuvântul la strămoşul Iacov, care însuşi a săpat puţul şi a băut din el şi oile lui, arătând prin aceasta prisosinţa izvorului şi cum că era de bună treabă şi rece.

Hristos nu s-a arătat pe Sine mai mare decât Iacov, ca să nu spăimânteze pe femeie; ci iarăşi pentru apă a grăit zicând: că cel ce va bea din apa cea vie, nu va înseta niciodată.

Şi femeia a cerut acea apă; iar El a zis, să-şi cheme pe bărbatul său, gândind la descoperirea unor lucruri ascunse. Iar ea s-a lepădat că nu are bărbat. Însă Cel ce ştie toate a zis: Bine ziseşi că nu ai, că cinci ai avut şi pe care ai acum al şeaselea, (arătând că trăieşte cu acesta nelegiuit), nu-ţi este bărbat. Şi a răspuns femeia numindu-l prooroc.

După aceea l-a întrebat şi de muntele unde se cade să se închine: În Garizim sau în Ierusalim? Pentru că socoteau Samarinenii că Dumnezeu nu este pretutindenea desăvârşit; ci cum că numai acolo petrece Dumnezeu unde se închinau ei, adică în muntele Garizim, pentru că acolo s-a dat binecuvântarea de la Dumnezeu, sau pentru că acolo Avraam a zidit întâi lui Dumnezeu jertfelnic. Şi iarăşi precum Iudeii ziceau că, numai în Ierusalim se cade a se închina lui Dumnezeu, pentru aceea şi de pretutindenea la praznic se adunau acolo.

Hristos a arătat că mântuirea lumii este din Iudei, însă a adăugat că Dumnezeu este netrupesc şi cei ce s-au învrednicit a se închina Lui, nu se vor mai închina cu jertfe, ci cu duhul şi cu adevărul.

Atunci a zis femeia: Auzim din Scripturi că va să vină Mesia, care este Hristos.

Iar Iisus a zis: Eu sunt. Ştiau Samarinenii de Mesia din cărţile lui Moise şi mai ales din aceasta: Că prooroc va ridica vouă Domnul Dumnezeu şi din altele multe.

Iar sfârşindu-se vorba, au venit şi ucenicii şi s-au mirat de o smerenie ca aceea, cum grăia cu o femeie, însă l-au rugat pe El să mănânce; iar El le-a grăit lor de hrana cea veşnică a mântuirii omeneşti şi cum că li se cade lor să secere ostenelile proorocilor.

Apoi mergând femeia în cetate şi spunând cele ce se făcuseră pentru dânsa, toţi ridicându-se au venit la Hristos şi au crezut, zicând: Că nu şi-ar fi vădit femeia păcatul, de n-ar fi cunoscut vreun lucru mare.

Şi rugându-se, L-a făcut de a petrecut la ei două zile. Şi fiind acolo, a făcut mai multe minuni, care pentru mulţime nu s-au scris în Evanghelie.

Şi aceasta este samarineanca, pe care o a numit Hristos mai în urmă Fotini. Care şi cu cununa muceniciei s-a încununat în zilele Chesarului Neron, împreună cu şapte fii ai săi, după multă muncă şi strujire şi după tăierea sânilor şi după sfărâmarea mâinilor, i-a băgat trestii subţiri pe sub unghii şi o a adăpat cu plumb şi a suferit patimi şi munci fără de număr.

Să se ştie că usnele puţului aceluia le-a adus de acolo cu cinste împăratul Iustinian şi în Biserica Sfânta Sofia le-a pus. Încă şi piatra pe care a şezut Hristos când a vorbit cu samarineanca. Şi până acum stau amândouă în pridvor către răsărit despre partea stângă, pe unde se intră în biserică.

Pentru rugăciunile muceniţei Tale Fotini, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Canonul înjumătăţirii praznicului

Cântarea a 7-a

Irmos: Cuptorul haldeilor…

Trupește Te-ai ostenit, Cel ce eşti odihna tuturor; de voie ai însetat, izvorule al minunilor; apă ai cerut Iisuse, apa cea vie făgăduind.

Cu samarineanca ai vorbit, Doamne, vădind nebunia evreilor celor fărădelege, că aceea a crezut că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, iar ei de Tine s-au lepădat.

Apa vie cea săltătoare, apa nemuririi Te-ai făgăduit, izvorule cel pururea viu, Mântuitorule, să le dai celor ce primesc cu credinţă pe Duhul Tău, care din Tatăl purcede.

A Născătoarei de Dumnezeu

În pântecele tău ai încăput pe Cuvântul cel neîncăput, din sânii tăi ai hrănit cu lapte pe hrănitorul lumii. În braţele tale ai purtat pe Ţiitorul nostru, Născătoare de Dumnezeu, curată.

Alt Canon, al samarinencei

Irmos: Nu ne da pe noi până în sfârşit, pentru numele Tău şi nu strica aşezământul Tău şi nu depărta mila Ta de la noi, Doamne Dumnezeul părinţilor noştri, Cel ce eşti prea lăudat în veci.

Cu cei fărădelege de voie Te-ai socotit, Hristoase îndurate, în vremea dumnezeieștii patimi; şi acestea pământul văzându-le s-a cutremurat şi pietrele s-au despicat prin voia Ta cea atotlucrătoare şi prin Tine Cel ce eşti necuprins de minte s-au sculat morții cei din veac.

Cu sufletul pogorându-Te în părţile cele mai de jos ale iadului, ai scos cu vitejie pe toţi cei legaţi, pe cei ce din veac îi luase moartea, tiranul cel amar; care strigau către Tine Hristoase Dumnezeule: Slavă rânduielii Tale celei înfricoşate.

Pentru ce căutaţi cu cei morţi pe Cel ce viază în veci ? S-a sculat precum a zis. Iată precum vedeţi pânzele goale şi mormântul deşert, zis-a femeilor tânărul cel ce s-a arătat. Degrab mergând, spuneţi apostolilor.

Tu eşti apa vieţii, strigat-a samarineanca către Hristos; deci, adapă-mă, Cuvinte, pe mine cea însetată totdeauna de dumnezeiescul Tău dar, ca să nu mai fiu cuprinsă de setea necunoştinţei, Doamne Iisuse, ci să propovăduiesc slăvirile Tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Pe Tatăl şi pe Fiul şi pe dumnezeiescul Duh să slăvim, pe Treimea cea nedespărţită după fire şi despărţită după feţe; o fiinţă împreună de o fire, fără de început, făcător şi Dumnezeu a toate, pe care îl laudă toate cetele cereşti.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

După naşterea cea minunată, ai rămas fecioară curată sfântă, Născătoare de Dumnezeu. Pentru aceasta toate cetele îngereşti şi toate neamurile omeneşti, cu glasuri fără tăcere te laudă pe tine, încăperea cea curată a Celui neîncăput.

Canonul înjumătăţirii praznicului

Cântarea a 8-a

Irmos: Îngerii şi cerurile…

Veniţi de vedeţi, popoare, pe Cel ce se laudă pe scaunul slavei, cum se huleşte de oamenii fărădelege şi văzându-L, lăudaţi pe Mesia cel mai înainte vestit de prooroci.

Tu eşti cu adevărat Hristos Cel ce ai venit în lumea aceasta, de la care este mântuirea şi iertarea păcatelor părinteşti, Tu eşti cu adevărat viaţa celor ce cred în Tine.

Înjumătăţindu-se praznicul, precum este scris, a stătut înţelepciunea lui Dumnezeu de faţă în biserică şi a învăţat, că cu adevărat însuşi El era Mesia, Hristos, prin care se face mântuirea.

A Născătoarei de Dumnezeu

Cum ai născut, spune, pe Cel ce mai-nainte a strălucit din Tatăl fără de ani şi care se laudă împreună cu Duhul Sfânt ? Cu adevărat precum ştie însuşi, Cel ce bine a voit a se naşte din tine, Născătoare de Dumnezeu.

Alt Canon, al samarinencei

Irmos: Toate le-ai aşezat cu înțelepciunea Ta, Stăpâne, şi fundul pământului iarăşi precum ştii l-ai întărit, temelia lui înfigându-o pe ape nemărginite. Pentru aceasta toți strigăm cântând: Binecuvântați neîncetat lucrurile Domnului pe Domnul şi-L prea înălțați întru toți vecii.

Moarte ai răbdat de voie, unule Cel ce eşti fără de moarte; iadul ai prădat, porțile cele de aramă le-ai sfărâmat, Împărate Ceresc, şi ai scos pe cei ce erau legați acolo din veac, care laudă neîncetat puterea bunătății Tale.

Înălțatu-Te-ai îndelung răbdătorule de voie pe lemn şi pietrele s-au despicat şi soarele s-a întunecat; catapeteasma bisericii s-a rupt, pământul s-a clintit şi s-a cutremurat iadul cel cu totul de batjocură şi pe toți legații i-a slobozit.

Arătatu-Te-ai, Doamne, celor ce şedeau întru întuneric, Cel ce eşti lumina cea neapusă şi viața tuturor. Pentru aceasta, dacă Te-a văzut adunarea drepților, a săltat Cuvinte şi a strigat: Venit-ai ca să dezlegi din legături pe toți cei ce laudă puterea Ta.

Şezut-ai aproape de puț, în ceasul al şaselea, Mântuitorule, şi samarinencei i-ai dat apa cea vie şi râurile cunoştinței, pentru multa milostivire, cu care împreună toți cântând strigăm: Binecuvântați neîncetat lucrurile Domnului pe Domnul şi-L prea înălțaţi întru toți vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Pe Tatăl cel fără de început, pe Fiul cel împreună fără de început să-L lăudăm, şi pe Duhul Sfânt, un Dumnezeu pe aceste trei, neamestecat, nedespărțit, Făcător

tuturor, o stăpânie şi putere de sine stăpânitoare şi să strigăm: Binecuvântaţi neîncetat lucrurile Domnului pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu cărbunele s-a curăţit Isaia mai-nainte propovăduind pe cărbunele cel înţelegător, ce s-a întrupat mai presus de gând din tine, Fecioară; care arde toate păcatele oamenilor cele uscate şi pentru milostivire îndumnezeieşte firea noastră, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Ceea ce eşti mai cinstită… nu cântăm.

Canonul înjumătăţirii praznicului

Cântarea a 9-a

Irmos: Străin lucru este maicilor…

Praznicul evreiesc înjumătăţindu-se, Te-ai suit, Mântuitorul meu, în biserica Ta şi învăţ-ai pe toţi; iar evreii se mirau şi ziceau: De unde ştie Acesta carte neînvăţându-se ?

Râuri de daruri izvorând Mântuitorul, săvârşea minuni şi semne, gonind bolile şi tămăduind neputinţele; dar evreii se întărât-au pentru mulţimea minunilor Lui.

Pe evreii cei neplecaţi mustrându-i Mântuitorul meu, striga: Nu judecaţi cu faţărnicie, ci judecaţi dreaptă judecată, că legea porunceşte şi Sâmbăta să se taie împrejur tot omul.

A Născătoarei de Dumnezeu

Încăput-ai în pântecele tău Fecioară Maică, pe unul din Treime pe Hristos dătătorul de viaţă, pe carele îl laudă toată făptura, de carele se cutremură scaunele cele de sus, pe Acela roagă-L prea fericită, să mântuiască sufletele noastre.

Alt Canon, al samarinencei

Irmos: Făcut-a tărie cu braţul Său, pentru că a surpat pe cei puternici de pe scaune şi a înălţat pe cei smeriţi, Dumnezeul lui Israil întru care ne-a cercetat pe noi, răsăritul cel dintru înălţime şi ne-a îndreptat pe noi pe calea păcii.

Iată s-a văzut Hristos, viaţa tuturor, spânzurat de voie pe lemn şi acestea văzând pământul s-a clintit şi multe trupuri ale sfinţilor, care adormiseră, s-au sculat arătat şi temniţa iadului s-a deşertat.

Frumos din mormânt ca un mire din cămară ai ieşit, stricând tirania morţii, Hristoase şi sfărâmând încuietorile iadului cu dumnezeiasca putere şi cu lumina învierii Tale cea înţelegătoare ai luminat lumea.

Să stăm acum toţi cete duhovniceşti şi să strigăm: Domnul a înviat, să se bucure pământul, să se veselească cerul, norii să pice ploile dreptăţii, nouă celor ce prăznuim luminat şi lăudăm pe Hristos.

Viaţa celor ce vieţuiesc izvorul bunătăţilor, Domnul, Cel ce izvorăşte din destul apa învăţăturilor, a strigat către femeie: Dă-Mi apă să beau, ca să-ţi dau şi Eu apa ceea ce usucă izvoarele păcatelor tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Lumină una nedespărţită este unimea cea întreit strălucitoare, Tatăl cel fără de început, Fiul şi Duhul Dumnezeire una, viaţă şi făcător al tuturor; pe Acesta să-L lăudăm credincioşii împreună cu cei fără de trupuri, cu cântări întreit sfinte, slăvindu-L cu sfinţenie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ceea ce ai fost lăcaş luminii, Curată, luminează vederile sufletului meu cele întunecate prin multe meşteşugirile vrăjmaşului şi mă învredniceşte să văd luminat cu inimă curată, lumina ceea ce a strălucit din tine mai presus de gând.

Luminânda Paştilor: Cu trupul adormind ca un muritor, Împărate şi Doamne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridicând şi moartea pierzându-o, Paştile nestricăciunii, lumii de mântuire.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a samarinencei*

În Samaria ai venit Mântuitorul meu, atotputernice, şi cu femeia vorbind ai cerut apă ca să bei, Cel ce ai izvorât evreilor apă din piatră netăiată, pe care la credinţă Ta o ai adus; şi acum se îndulceşte în veci de viaţă în ceruri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a înjumătăţirii*

Înjumătăţindu-se praznicul, ai venit, Iubitorule de oameni, în biserică şi ai zis: Cei cuprinşi de sete veniţi la mine şi scoateţi apă vie şi săltătoare, prin care veţi dobândi toţi hrană şi dar şi viaţă nemuritoare.

La Laude

Punem **stihirile** pe 8 şi cântăm aceste stihiri ale învierii, glasul al 4-lea:

Cel ce Crucea ai suferit şi moartea şi ai înviat din morţi atotputernice, Doamne, slăvim învierea Ta.

Cu Crucea Ta, Hristoase, din blestemul cel dedemult ne-ai mântuit şi cu moartea Ta pe diavolul, care muncea firea noastră l-ai surpat şi întru scularea Ta de bucurie toate le-ai umplut. Pentru aceasta strigăm Ţie: Cel ce ai înviat din morţi, Doamne, slavă Ţie.

Cu Crucea Ta, Hristoase Mântuitorule, îndreptează-ne pe noi la adevărul Tău şi ne mântuieşte din cursele vrăjmaşului; Cel ce ai înviat din morţi, scoală-ne pe noi cei căzuţi prin păcat, tinzând mâna Ta, Iubitorule de oameni, Doamne, pentru rugăciunile sfinţilor Tăi.

Din sânurile părintelui Tău neosebindu-Te, unule născut, Cuvinte al lui Dumnezeu, ai venit pe pământ pentru iubirea de oameni, om făcându-Te fără schimbare şi Crucea şi moartea ai răbdat cu trupul, Cel ce eşti fără patimă cu Dumnezeirea; şi înviind din morţi, nemurire ai dăruit neamului omenesc, ca un însuţi Atotputernic.

Alte **stihiri** ale lui Anatolie:

Moarte ai primit cu trupul, nouă nemurire lucrând, Mântuitorule; şi în mormânt Te-ai sălăşluit, ca să ne slobozeşti pe noi din iad, înviindu-ne împreună cu Tine; pătimind adică ca un om, dar înviind ca un Dumnezeu. Pentru aceasta strigăm: Slavă Ţie dătătorule de viaţă, Doamne, unule Iubitorule de oameni.

Pietrele sau despicat, Mântuitorule, când s-a înfipt Crucea Ta în locul căpăţânii. Înfricoşatu-s-au portarii iadului, când Te-ai pus în mormânt ca un mort; pentru că stricând puterea morţii, tuturor celor morţi nestricăciune le-ai dăruit, cu învierea Ta Mântuitorule. Dătătorule de viaţă, Doamne, slavă Ţie.

Alte **stihiri** ale samarinencei, glasul al 3-lea, singur glasul:

Stih: Încordează şi bine sporeşte şi împărăteşte, pentru adevărul şi blândeţile şi dreptatea Ta.

Să se bucure astăzi luminat cerul şi pământul, că Hristos s-a arătat întrupându-se ca un om, ca să scoată din blestem pe Adam cu tot neamul şi minunat s-a făcut prin minuni, în Samaria venind şi stând înaintea femeii, a cerut apă, Cel ce îmbracă norii cu ape. Pentru aceasta toţi credincioşii să ne închinăm Celui ce a sărăcit de voie pentru noi, după sfatul cel plin de milostivire.

Glasul al 6-lea:

Stih: Iubit-ai dreptatea şi ai urât fărădelegea.

Aceasta zice Domnul către samarineanca: De ai fi ştiut darul lui Dumnezeu şi cine este Cel ce zice ție: Dă-mi apă să beau, tu ai fi cerut de la Dânsul şi ţi-ar fi dat să bei, ca să nu mai însetezi în veac, zice Domnul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul acelaşi*

Izvorul cel începător de viață, Iisus Mântuitorul nostru venind la puţul patriarhului Iacov, a cerut apă să bea de la femeia samarineancă; iar ea zicând că nu au împărtăşire evreii cu dânşii, înţeleptul Ziditor a adus-o cu cuvinte dulci mai vârtos spre cererea apei celei pururea veşnice. Care şi luându-o, tuturor a propovăduit zicând: Veniţi de vedeţi pe Dumnezeu cunoscătorul celor ascunse, care a venit trupeşte să mântuiască pe om.

Şi acum… Prea binecuvântată eşti… Slavoslovia cea mare, ecteniile şi otpustul. Apoi ceasul întâi şi otpustul desăvârşit. Slavă…

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Stihira Evangheliei, glasul al 7-lea: Iată întuneric şi de dimineaţă şi ce stai la mormânt, Marie, mult întuneric având în minte ? De ce întrebi unde s-a pus Iisus ? Ci vezi ucenicii împreună alergând, cum prin giulgiu şi prin mahramă, au semuit învierea şi şi-au adus aminte de scriptura cea pentru aceasta; cu care şi prin care şi noi crezând, Te lăudăm pe Tine, dătătorule de viață, Hristoase.

La Liturghie

Fericirile, glasul al 4-lea:

Prin lemn Adam din Rai a fost lepădat; iar prin lemnul Crucii tâlharul în rai s-a sălăşluit. Că acela gustând, a lepădat porunca Celui ce l-a făcut, iar acesta împreună răstignindu-se, a mărturisit pe Dumnezeu Cel ce se tăinuia strigând: Pomeneşte-mă întru împărăţia Ta.

Cel ce Te-ai răstignit şi ai înviat, ca un puternic din mormânt a treia zi şi pe Adam cel întâi zidit, l-ai înviat unule nemuritorule; şi pe mine mă învredniceşte ca să mă întorc la pocăinţă, Doamne, din toată inima mea şi cu credinţă fierbinte pururea să strig Ţie: Pomeneşte-mă, Mântuitorule, întru împărăţia Ta.

Cu adevărat a înviat Hristos şi mărturiseşte mormântul, călcătorilor de lege, că cele de îngropare ale Sale lăsându-le, a înviat a treia zi; piatra s-a pecetluit şi străjerii înaintea mormântului au stătut; iadul s-a prădat, moartea s-a omorât. Nu s-a furat Hristos; credeţi dar împreună cu noi învierea Lui.

Pe Cel ce a înviat din morţi şi puterea iadului a prădat şi s-a arătat femeilor mironosiţe, zicându-le: Bucuraţi-vă ! Credincioşii să-L rugăm, ca să izbăvească din stricăciune sufletele noastre, strigând pururea către Dânsul, cu glasul tâlharului celui de bine cunoscător: Pomeneşte-ne şi pe noi întru împărăţia Ta.

Apoi din canonul samarinencei, Cântarea a 4-a pe 4 şi din canonul înjumătăţirii, Cântarea a 6-a pe 4. După vohod, troparele învierii şi al înjumătăţirii. Slavă… condacul samarinencei. Şi acum… al înjumătăţirii.

Prochimenul.Apostolul: Din Faptele Apostolilor. Evanghelia de la Ioan. Chinonicul: Trupul lui Hristos primiţi şi din izvorul cel fără de moarte gustaţi. Aliluia. Sau: Lăudaţi pe Domnul din ceruri...

Sursa:
https://sites.google.com/site/ortodox007/Penticostarul/Saptamanile-5-6-7-si-8-dupa-pasti#saptamana-a-5-a-dupa-pasti

Sfanta Mucenita

Fotinia Samarineanca

(26 februarie)

Troparul

Glasul al 3-lea

Ἦχος γ'. Γα

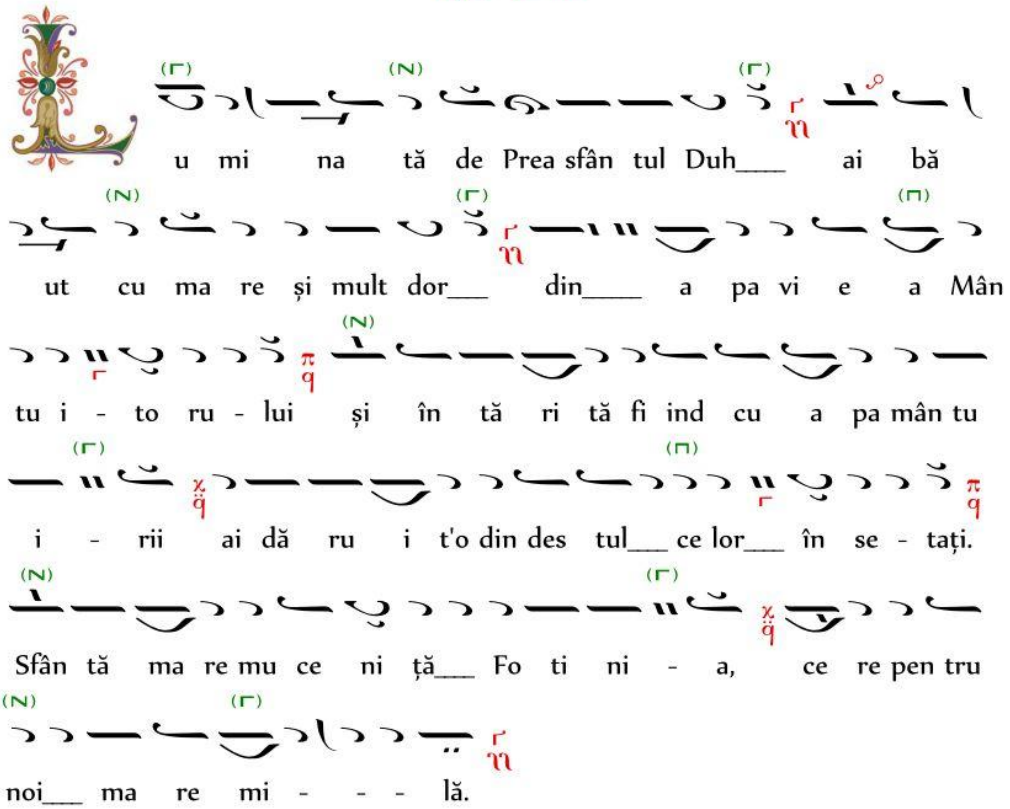

Sihăstria Putnei

Sfântul cel frumos, marele mucenic Hristofor. Sfânta Fotini, cea întocmai cu apostolii

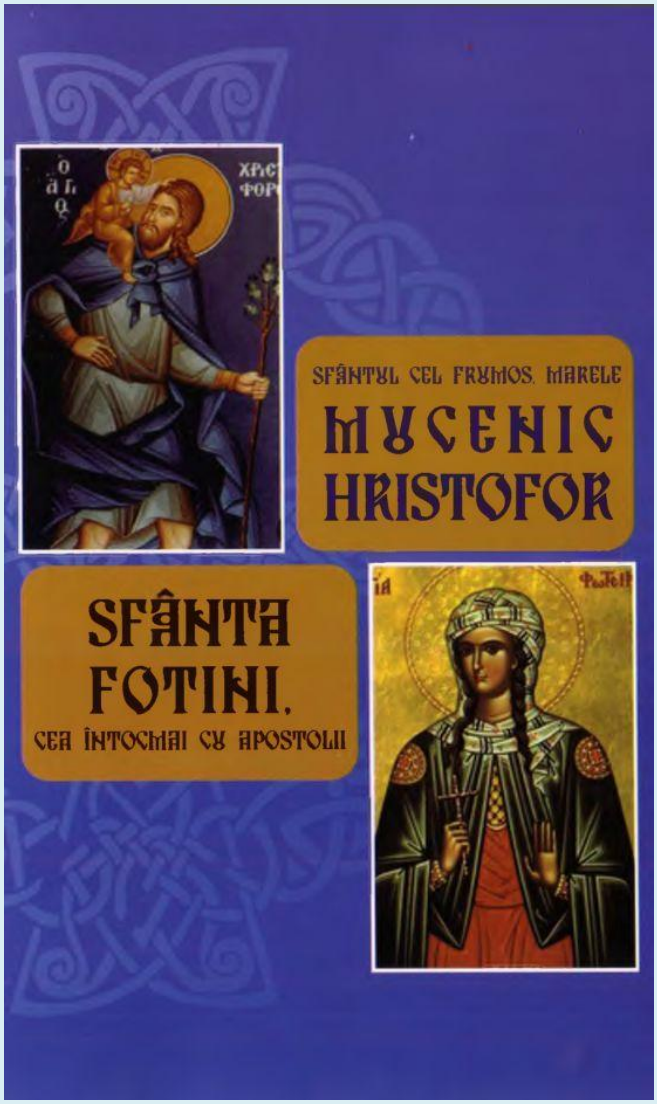

Sfântul cel frumos, marele mucenic Hristofor. Sfânta Fotini, cea întocmai cu apostolii:
https://www.academia.edu/43004056/Sf%C3%A2ntul_cel_frumos_marele_mucenic_Hristofor._Sf%C3%A2nta_Fotini_cea_%C3%AEntocmai_cu_apostolii

https://archive.org/details/sf.-hristofor-si-fotini

https://www2.slideshare.net/steaemy1/sf-hristofor-si-fotini/steaemy1/sf-hristofor-si-fotini

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfintei, slăvitei, marei muceniţe Fotinia şi a celor împreună cu dânsa

Sfânta mare muceniţă Fotinia şi a celor împreună cu dânsa - 26 februarie - Cuvant Ortodox:
https://www.youtube.com/watch?v=-ltfv0KMqzA

***

Sfânta marea muceniţă Fotinia este femeia samarineancă despre care povesteşte evanghelistul Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu, în Sfânta Evanghelie, că a vorbit cu Dumnezeul nostru Iisus Hristos la puţul lui Iacov şi a crezut în El.

Iar după înălţarea Domnului la cer şi după pogorârea Sfântului Duh peste dumnezeieştii apostoli, în ziua Cincizecimii (Rusalii) s-a botezat de către Sfinţii apostoli, împreună cu doi fii ai ei şi cu cinci surori, urmând lor şi propovăduind credinţa întru Hristos din loc în loc şi din ţară în ţară, întorcând pe mulţi slujitori de idoli de la păgânătate, făcându-i creştini.

În zilele lui Neron, păgânul împărat al Romei, s-a pornit mare prigoană asupra creştinilor şi după mărturisirea Sfinţilor apostoli Petru şi Pavel, prigonitorii căutau pe ucenicii lor şi pe toţi cei ce credeau în Hristos sârguindu-se în deşert a şterge din

lume numele lui Hristos. ***Însă nu ştiau nebunii, căci cu cât prigoneau credinţa cea întru Hristos, cu atât mai mult se întărea şi se lăţea; căci precum a zis Domnul: "Porţile iadului nu o vor birui pe dânsa".***

În acel timp ***Sfânta Fotinia, împreună cu fiul ei cel mai mic, se aflau în Cartagina, cetatea Africii, şi propovăduiau cu îndrăzneală Evanghelia lui Hristos.***

Iar ***Victor, fiul ei cel mai mare, era ostaş în armata romană*** şi fiindcă a făcut mari vitejii şi biruinţe în războiul pe care l-au avut romanii împotriva arabilor, care supărau şi prădau locurile lor, ***împăratul Neron l-a făcut stratilat şi voievod a toată Italia; şi, neştiind că este creştin, l-a trimis să muncească pe creştinii care se aflau acolo.***

Iar Sebastian, ducele Italiei, auzind aceasta din urmă a zis către Victor: "*Eu ştiu prea bine, o, voievodule, că tu eşti creştin precum şi maica ta şi Iosi, fratele tău, sunt creştini, următori şi ucenici ai apostolului Petru. Însă te sfătuiesc să faci ceea ce ţi-a poruncit împăratul, adică să munceşti pe creştini, ca să nu-ţi pri-mejduieşti viaţa*".

Iar voievodul Victor a zis: "Eu voiesc să fac voia lui Hristos, adevăratului Dumnezeu, Împăratul cel ceresc şi fără de moarte. Iar de porunca pe care mi-a dat-o Neron împăratul, ca să muncesc pe creştini, nici nu voiesc să aud, dar să o mai împlinesc".

Ducele a zis: "*Eu te sfătuiesc ca pe un prieten adevărat ceea ce îţi este ţie de folos; căci dacă vei şedea pe divan şi vei cerca să afli pe creştini şi îi vei munci, vei face plăcerea împăratului şi vei dobândi şi banii creştinilor. Pe lângă aceasta, te mai sfătuiesc să vesteşti şi maicii tale şi fratelui tău, să nu mai propovăduiască la arătare pe Hristos şi să nu mai înveţe pe păgâni a se lepăda de credinţa lor părintească, ca să nu te primejduieşti din cauza lor*".

Sfântul Victor a zis către dânsul: "Să nu-mi fie a face aceasta care zici, adică să chinuiesc vreun creştin, sau să iau ceva de la dânsul, sau să sfătuiesc pe maica mea sau pe fratele meu să nu mai propovăduiască că Hristos este Dumnezeul cel adevărat. Dar şi eu sunt şi voiesc să fiu propovăduitor al lui Hristos, precum sunt şi aceia, şi las să vedem răul care ni se va face".

Ducele a zis: "*Eu frate te sfătuiesc cele ce-ţi sunt de folos, iar tu socoteşte ce vrei să faci*". După ce a zis, îndată a orbit şi, căzând la pământ, a rămas mut de durerile

cele cumplite ale ochilor; apoi, ridicându-l cei ce stăteau de faţă, l-au pus pe pat şi a rămas trei zile fără glas, neputând grăi nicidecum. Iar în a patra zi a strigat cu glas mare: "*Unul este cu adevărat Dumnezeu, Dumnezeul creş-tinilor!*"

Iar Victor, intrând la dânsul, a zis: "Pentru ce ţi-ai schimbat aşa deodată părerea ta, o! Sebastiane?".

Ducele a zis către dânsul: *"Căci mă cheamă Hristos la dânsul, o, prea dulcele meu Victor"*. Deci îndată a învăţat de la dânsul credinţa în Hristos şi s-a botezat; apoi cum a ieşit din apa botezului, îndată şi-a căpătat lumina ochilor şi a prea mărit pe Dumnezeu.

Văzând ceilalţi slujitori de idoli această prea slăvită minune, s-au înfricoşat ca să nu pătimească şi ei, necrezând în Hristos, ceea ce a pătimit ducele, au alergat toţi la Victor şi, învăţând credinţa în Hristos, s-au botezat.

Trecând puţină vreme, a ajuns cuvântul acesta la Roma, până la urechile lui Neron, că Victor, stratilatul Italiei, şi Sebastian, ducele, propovăduiesc ca Petru şi Pavel şi că ceilalţi apostoli şi aduc pe mulţi păgâni la credinţa în Hristos; apoi că Fotinia, mama stratilatului, împreună cu Iosi, un alt fiu al ei, au fost trimişi de dânsul în Cartagina să facă asemenea. Împăratul, auzind acestea, s-a aprins de mânie şi îndată a trimis ostaşi în Italia ca să aducă la Roma ***toţi creştinii care se aflau acolo, bărbaţi şi femei, cărora li se arătase Domnul mai înainte şi le zisese: "Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi însărcinaţi şi vă voi odihni; deci nu vă temeţi, căci Eu sunt cu voi şi Neron va fi biruit împreună cu diavolii, prietenii săi".***

"După aceea a zis către Victor: "De aici înainte numele tău va fi Fotinos, căci prin tine se vor lumina mulţi şi vor crede în Mine; iar tu întăreşte cu cuvintele tale pe Sebastian, spre mărturisire, căci fericit şi bine-i va fi celui ce se va nevoi până la sfârşit". Acestea zicând Domnul către dânşii, S-a înălţat la ceruri.

S-a descoperit încă şi Sfintei Fotinia şi i s-au arătat toate cele ce trebuia să urmeze.

De aceea, Sfânta Fotinia îndată a şi pornit din Cartagina împreună cu mulţime de creştini şi s-a dus la Roma; toată cetatea Romei, auzind-o propovăduind cu mare îndrăzneală pe Hristos, s-au tulburat, zicând: "Cine este aceasta care vine aici cu mulţime?". Apoi a venit la Roma şi Fotinos, fiul ei, împreună cu Sebastian ducele, fiind aduşi de ostaşii care fuseseră trimişi de împărat.

Dar Sfânta Fotinia a apucat şi a venit mai înaintea lui Neron, împreună cu Iosi fiul ei, şi cu cealaltă mulţime.

Văzându-i Neron i-a întrebat: "*Pentru care pricină aţi venit la noi?*".
Sfânta a răspuns: "Am venit să te învăţăm să crezi în Hristos".

Slujitorii împăratului au zis: "*Au venit din Italia Sebastian, ducele, şi Victor, stratilatul*".

Neron a zis: "*Să vie înăuntru*". Şi venind ei, a zis către dânşii: "*Ce am auzit despre voi?*".

Sfinţii au răspuns: "Câte ai auzit despre noi, o! împărate, toate sunt ade-vărate".

Neron, uitându-se la dânşii sălbatic, le-a zis: *"Vă lepădaţi de Hristos, ori voiţi să muriţi de moarte rea?".*

Sfinţii, ridicându-şi ochii la cer, au zis: "Să nu fie vreodată, o! Hristoase, Împărate, ca să ne lepădăm de Tine şi să ne despărţim de credinţa cea întru Tine şi de dragostea Ta!".

Neron a întrebat: *"Cum vă numiţi voi?"*

Sfânta Fotinia a răspuns: "Eu m-am numit Fotinia de Iisus Hristos, Dumnezeul meu, iar surorile mele, cea dintâi care s-a născut după mine se numeşte Anatoli, a doua Fotos, a treia Fotis, a patra Paraschevi, a cincea Chiriachi; iar fiii mei, cel dintâi se numeşte Victor, care s-a numit de Domnul meu Fotinos, şi cel de-al doilea, care este cu mine, se numeşte Iosi".

Neron a zis către dânşii: *"Toţi v-aţi unit şi v-aţi învoit ca să fiţi munciţi pentru Nazarineanul şi să muriţi pentru El?"*

Sfânta Fotinia a răspuns: "Aşa ne bucurăm noi toţi, ne veselim şi voim să murim pentru dragostea Lui".

Atunci tiranul a poruncit să li se zdrobească încheieturile mâinilor cu ciocane de fier; iar slujitorii lui Neron, răpind pe sfinţi, i-au dus la locul de tortură; şi şi-a întins fiecare mâinile, apoi au început să li le zdrobească cu ciocanele şi, de la al treilea ceas din zi până la al şaselea, s-au schimbat de trei ori cei care îi băteau; iar mucenicii lui Hristos n-au simţit nicidecum muncirea lor, nici s-au zdrobit cât de

puţin mâinile lor. Auzind aceasta, Neron s-a cutremurat de prea slăvită minune şi a poruncit să li se taie mâinile. Dar, îndată slujitorii răpind pe Sfânta Fotinia, legându-i mâinile, au lovit de mai multe ori cu săbiile, deasupra pe nicovală, nereuşind nimic; iar mai ales aceia care le loveau, au slăbit şi au căzut ca nişte morţi.

Dar Sfânta a rămas nevătămată şi mulţumea lui Dumnezeu, zicând: "Domnul îmi este ajutor şi nu mă voi teme, de ce-mi va face mie omul".

Deci a început împăratul a se nedumeri şi a gândi ce să facă să biruiască pe mucenici şi să-i aducă la voia sa. De aceea a poruncit ca pe bărbaţi să-i bage într-o temniţă întunecoasă, iar pe Sfânta Fotinia, împreună cu cele cinci surori ale ei, să le pună într-o cameră de aur, cu masă de aur, scaune de aur, bani mulţi înaintea lor, podoabe de aur, îmbrăcăminte şi brâie de aur. Apoi a poruncit şi Domninei, fiica sa, să se ducă şi ea în camera aceea cu toate roabele ei şi să se unească cu sfintele, socotind deşertul la minte căci cu amăgiri ca acestea va întoarce şi va răsturna credinţa lor. Căci poruncea sfintelor că, dacă se vor lepăda de credinţa în Hristos, le va da mângâiere, desfătare şi o dragoste ca aceasta şi le va dărui toate acelea ce se aflau în cameră şi multe altele; apoi le va învrednici de mare dragoste şi cinste. ***Dar s-a amăgit vicleanul, căci sfintele, ca nişte cugetătoare de cele cereşti, au defăimat toate acelea ca pe nişte gunoaie şi n-au voit nici măcar să se uite la ele.***

Privind Sfânta Fotinia la fiica împăratului, Domnina, a zis către ea: "Bucură-te, mireasa Domnului meu!"

Iar Domnina a zis şi ea către dânsa: "Bucură-te şi tu, doamna mea, făclia lui Hristos!"

Auzind Sfânta Fotinia pe Domnina pomenind numele lui Hristos s-a bucurat foarte şi a mulţumit lui Dumnezeu, a îmbrăţişat-o şi a sărutat-o. ***Apoi învăţând-o credinţa lui Hristos, cum şi pe cele 100 de roabe ale ei, le-a botezat pe toate; iar pe Domnina a numit-o Antusa.*** Şi îndată fericita Antusa a poruncit Ştefanidei, celei mai mari peste 100 de roabe ale ei, să dea săracilor toate po-doabele cele de aur şi banii care se aflau în cămara de aur.

Neron, înştiinţându-se de aceasta, a suspinat din adâncul inimii şi mâniindu-se foarte, îndată a poruncit să ardă un cuptor şapte zile şi să arunce într-însul pe Sfânta Fotinia şi pe toţi cei uniţi cu dânsa, bărbaţi şi femei; şi făcând ostaşii după porunca lui, au stat mucenicii trei zile în cuptor. După aceea, socotind tiranul că acum vor fi arşi în cuptorul cel de foc, a poruncit să deschidă gura cuptorului şi,

dacă vor afla acolo oasele ucenicilor, să le arunce în râu. Şi deschizând ostaşii gura cuptorului, au aflat pe toţi sfinţii întregi şi nevătămaţi, slăvind şi binecuvântând pe Dumnezeu. Deci au rămas uimiţi de prea slăvita minune că nu s-a apropiat focul de dânşii. Auzind aceasta, toţi locuitorii cetăţii Roma s-au minunat, slăvind şi ei pe Dumnezeu.

Dar tiranul, auzind de o minune ca aceasta, a poruncit să-i adape cu otrăvuri aducătoare de moarte. Deci a fost chemat ***Lambadie, vrăjitorul***, care a pregătit otrăvurile, dând mai întâi otravă Sfintei Fotinia, care, luând-o, a zis către vrăjitor: ***"Nu se cădea nouă a lua această otravă a ta nicidecum, nici a o bea, fiindcă şi tu eşti necurat; dar pentru ca să cunoşti tu, o! împărate, şi tu, o! vrăjitorule, puterea Hristosului meu, iată, eu mai întâi o beau, în numele Domnului Iisus Hristos, Dumnezeul nostru, şi pe urmă o vor bea toţi cei ce sunt împreună cu mine".***

Bând toţi mucenicii otrava, au rămas nevătămaţi, cu puterea lui Hristos, ca şi cum n-ar fi băut nimic. Iar vrăjitorul, văzând toate acestea, s-a spăimântat şi, căutând la Sfânta Fotinia, a zis: "*Am pregătit o otravă puternică şi de o veţi bea şi pe aceasta şi, nu veţi păţi nimic, voi crede şi eu în Dumnezeul vostru*". Şi aducând-o, a dat-o lor şi, bând-o, toţi mucenicii au rămas nevătămaţi. ***Văzând vrăjitorul aceasta, a rămas uimit şi îndată adunând toate cărţile sale vrăjitoreşti, le-a aruncat în foc şi le-a ars; apoi, crezând în Hristos, s-a botezat, numindu-se din botez Teoclit. Iar împăratul, înştiinţându-se de aceasta, a poruncit ostaşilor şi răpindu-l din mijlocul sfinţilor, l-au scos afară de zidurile cetăţii Roma şi i-au tăiat capul cu sabia. Şi aşa, fericitul Teoclit, mai înainte decât ceilalţi, a luat cununa muceniciei.***

Atunci Neron cel fără de lege a poruncit să le taie venele tuturor sfinţilor, împreună cu ale marei muceniţe Fotinia. Şi când ostaşii le tăiau venele muce-nicilor, ei batjocoreau şi râdeau de împărat şi de zeii lui, ca de nişte ne-putincioşi.

Iar tiranul, văzând pe mărturisitori, că întru nimic nu socotesc muncile acestea, a poruncit să topească plumb şi să-l amestece cu pucioasă şi, când va clocoti, să-l toarne în gura Sfintei Fotinia şi pe spatele celorlalţi sfinţi. După ce slujitorii au îndeplinit porunca împăratului şi au vărsat pe spatele mucenicilor plumbul clocotind, ***toţi sfinţii au strigat: "Mulţumim Ţie, Hristoase, Dumnezeul nostru, căci cu plumb clocotit ai răcorit inimile noastre ca şi cum ar fi fost însetate de o mare arşiţă".***

Iar Neron, auzind aceasta, s-a spăimântat şi a poruncit să-i spânzure şi să strujească fără milă trupurile lor şi să le ardă cu făclii aprinse; dar cu cât îi muncea mai mult, cu atât se împuterniceau în dumnezeiescul dar şi proslăveau pe Dumnezeu.

Iar ticălosul şi deşertul de minte Neron, socotind că va birui pe sfinţi cu muncile, a poruncit să amestece cenuşă cu oţet tare şi să-l toarne în nasurile lor şi, aceasta făcându-se, sfinţii mucenici au zis că li se pare mai dulce decât mierea şi fagurul.

Iar tiranul s-a mâniat foarte şi a poruncit de a oprit pe sfinţi şi i-a închis într-o temniţă întunecoasă şi necurată, plină de şerpi veninoşi. Dar sfinţii lăudau şi slăveau pe Dumnezeu, iar fiarele cele otrăvitoare, din temniţă, toate au murit şi duhoarea cea rea s-a prefăcut în mireasmă neasemănată, iar întunericul s-a prefăcut în lumină prea strălucită.

Apoi Domnul nostru Iisus Hristos a stat în mijlocul sfinţilor şi a zis către dânşii: "Pace vouă!" Apoi, apucând de mână pe Sfânta Fotinia a ridicat-o sus şi a zis: "Bucuraţi-vă totdeauna, căci Eu cu voi sunt în toate zilele vieţii voastre". Şi îndată, cu cuvântul Domnului, s-au deschis ochii mucenicilor şi, văzând pe Domnul, s-au închinat Lui; iar El, binecuvântându-i, a zis: "Îmbărbătaţi-vă şi vă întăriţi". Apoi s-a suit la cer.

Iar din trupurile sfinţilor au ieşit ca nişte solzi şi s-au făcut sănătoşi, aşa cum erau mai înainte. ***Dar urgisitul de Dumnezeu Neron a poruncit ca sfinţii să rămână în temniţă trei ani***, ca să pătimească acolo înăuntru tot felul de chinuri şi aşa să moară cu moarte rea.

Iar după trei ani, având împăratul un slujitor al său închis în temniţa aceea, a trimis oamenii săi ca să-l scoată. Deci, ***ducându-se trimişii în temniţă, au văzut pe mucenici că erau vii şi sănătoşi şi au spus împăratului că galileenii care au fost orbiţi de el, acum văd şi sunt sănătoşi, iar temniţa este plină de lumină şi de bună mireasmă negrăită, încât s-a făcut ca o casă sfântă, spre slava lui Dumnezeu; iar acolo aleargă mulţime de oameni şi cred în Dumnezeul lor şi sunt botezaţi de dânşii.***

Auzind acestea, Neron şi-a ieşit din minţi şi, trimiţând ostaşi, i-a adus înaintea sa şi a zis: "*Au nu v-am poruncit vouă să nu mai propovăduiţi în numele lui Hristos? Deci cum îl propovăduiţi în temniţă? Pentru aceasta eu voiesc să pun asupra voastră multe şi grele munci*".

Iar sfinţii au zis: "Orice voieşti fă, dar noi nu vom înceta a vesti pe Domnul nostru Iisus Hristos, cum că este Dumnezeu adevărat şi făcătorul tuturor".

Dar cu aceasta s-a aprins tiranul la mânie şi a poruncit să răstignească pe sfinţi cu capetele în jos şi să strujască trupurile lor trei zile, până se vor dezlega încheieturile lor. Făcând aceasta, sălbaticii şi neomenoşii slujitori i-au spânzurat şi i-au lăsat alte patru zile, punând străjeri să-i păzească. După aceea, ducându-se să vadă dacă mai trăiesc încă, cum i-au văzut spânzuraţi au orbit. ***Iar îngerul Domnului, pogorându-se din ceruri, a dezlegat pe sfinţi şi, sărutându-i, i-a făcut sănătoşi de toate relele lor. Atunci Sfintei Fotinia, făcându-i-se milă de orbirea slujitorilor, a făcut rugăciune către Dumnezeu pentru ei şi îndată şi-au luat iarăşi lumină ochilor lor şi crezând în Hristos, s-au botezat.***

Înştiinţându-se tiranul de acestea, a poruncit să jupuiască pielea de pe Sfânta Fotinia şi în vremea ce o jupuiau, sfânta cânta: ***"Doamne, cercetatu-m-ai şi M-ai cunoscut".*** După ce au jupuit pielea ei, au aruncat-o în râu, iar pe sfânta au aruncat-o într-un puţ sec. Dar la ceilalţi mucenici: Sebastian, Fotinos şi Iosi, le-au tăiat mădularele cele născătoare şi le-au aruncat la câini; i-au jupuit şi pe ei de piele şi-au aruncat-o în râu, iar pe dânşii i-au aruncat într-o baie veche. Apoi pe cele cinci surori ale Sfintei Fotinia, punându-le înaintea lui, a poruncit să le taie mai întâi sânii, după aceea le-a jupuit şi pe ele de piele. Însă, când s-au pus slujitorii să jupoaie şi pe Sfânta Fotida, ea nu a primit să fie ţinută de cineva; ci a stat singură cu mare vitejie şi bărbăţie, şi au jupuit pielea de pe trupul ei, încât s-a minunat şi tiranul de răbdarea ei. După acest chin, prea înrăutăţitul a găsit şi o altă tortură pentru ea, grea şi pierzătoare, căci a poruncit şi a plecat două vârfuri de copaci, care erau în grădina lui, şi au legat pe Sfânta Fotida de cele două vârfuri. Apoi le-a slobozit îndată şi sfânta s-a rupt în două părţi şi astfel şi-a dat sfântul ei suflet în mâinile lui Dumnezeu. Atunci a poruncit pierzătorul să taie şi pe ceilalţi mucenici cu sabia.

Iar pe fericita Fotinia, scoţând-o din puţul acela, a închis-o în temniţă. Dar ea, ***fiindcă a rămas singură şi nu s-a încununat cu cununa mărturisirii împreună cu ceilalţi mărturisitori, se mâhnea şi ruga pentru aceasta pe Dumnezeu, care s-a arătat ei şi, pecetluind-o cu semnul cinstitei şi de viaţă făcătoarei cruci de trei ori, a făcut-o sănătoasă de toate relele ei.*** Şi după multe zile, lăudând şi binecuvântând pe Dumnezeu, şi-a dat în mâinile lui cinstitul şi sfântul ei suflet.

Şi astfel s-au dus toţi către Dumnezeu cel dorit de dânşii şi au dobândit Împărăţia Cerului, căreia dea Dumnezeu ca şi noi să ne învrednicim prin rugăciunile lor.

Amin.

Sfânta muceniță Fotini, samarineanca - drumul spre sfințenie

Cunoscută drept cea care vorbit cu Domnul Iisus Hristos la puțul lui Iacov și a crezut în El, iar în ziua Cincizecimii a fost botezată de către Sfinții apostoli împreună cu cei doi fii ai ei și cele cinci surori, Sfânta Fotini a urmat exemplul apostolicesc și a propovăduit din țară în țară, întorcându-i pe mulți de la păgânătate la creștinism.

***

Fiind prigoană mare împotriva creștinilor din porunca împăratului Nero, Fotini și fiii săi, Iosi și Victor, nu s-au speriat de acest lucru, ci mergeau și propovăduiau dreapta credință. Aflând împăratul despre acest lucru, a cerut ostașilor să meargă la Roma și să îi aducă la el pe toți creștinii pe care îi găsesc acolo.

Arătându-Se Domnul și schimbând numele lui Victor în Fotinos, ca unul care îi va lumina pe mulți, l-a văzut și Sfânta Fotini și a pornit spre Roma, pentru a mărturisi iubirea ei de Dumnezeu, alături de copiii ei și de mulțime. Și cum nu au dorit să se lepede de Dumnezeu, împăratul a poruncit să fie chinuiți, fiind loviți cu ciocanele, dar trupurile lor păreau neatinse și nici mâinile nu le-au putut fi tăiate, deși chinuitorii loveau de ore în șir și se schimbaseră în trei ture.

Și nici cu întemnițarea sau cu bogățiile nu a reușit împăratul să le amăgească sufletele, așa că a poruncit să fie cu toții arși de vii, dar mucenicii au stat trei zile în cuptor și erau nevătămați.

Atunci a vrut păgânul să îi otrăvească, dar până și vrăjitorul s-a întors la Hristos, văzând că aceștia nu au murit. Și au fost supuși la multe încercări de moarte, să li se taie venele, să fie arși cu plumb topit, să fie spânzurați și aruncați printre șervi veninoși, dar toate în zadar, căci Domnul li se arăta lor și îi îmbărbăta.

Și după trei ani de stat în temniță era acolo o lumină și un miros de bună mireasmă, iar ei întregi și sănătoși, încât alergau la ei mulți oameni, ca să fie botezați.

Mâniindu-se împăratul, i-a spânzurat cu capul în jos și i-a ținut așa vreme de șapte zile, iar când s-au dus să îi dezlege, slujitorii au orbit. Vindecându-le Domnul rănile mucenicilor, Sfintei Fotini i-a fost milă de slujitori și, prin rugăciunile ei, aceștia și-au recăpătat vederea și s-au întors la Hristos. Așa că mucenicilor le-a fost jupuită pielea și au fost rupți în două și aruncați, iar Sfânta Fotini, rămasă ultima, a răbdat cu vitejie jupuirea pielii, încât Domnul a făcut-o sănătoasă din nou. Iar după multe zile în care aceasta L-a lăudat, și-a dat sufletul în mâinile Lui.

Sinaxar - Pomenirea Sfintei muceniţe Fotini samarineanca, cu care a vorbit Domnul Hristos la fântână, şi cei împreună cu dânsa

Sfânta muceniţă Fotini împreună cu cei 2 fii şi cele 5 surori

Tot în această zi, pomenirea Sfintei muceniţe Fotini samarineanca, cu care a vorbit Domnul Hristos la fântână, şi cei împreună cu dânsa.

Pe vremea lui Neron, împăratul Romei, s-a pornit prigoană mare împotriva creştinilor. Căci după ce Sfinţii apostoli Petru şi Pavel au pătimit mucenicia, căutau şi pe ucenicii lor să-i piardă.

Atunci, ***Sfânta Fotini, aflându-se cu Iosi, fiul ei, în cetatea Cartaginei, în Africa, propovăduia acolo Evanghelia lui Hristos, cu îndrăzneală.*** Iar ***Victor, fiul ei cel mai mare în vârstă***, făcând vitejii mari în războiul cu avarii, care se ridicaseră cu oaste asupra romanilor, a fost făcut general de către împărat şi a fost trimis, după aceea, în Italia, ca să chinuiască pe toţi creştinii ce se aflau acolo.

Atunci ducele Sebastian, care era în Roma, auzind de el şi chemându-l la sine, i-a zis: *ştiu bine, generale, că eşti creştin, şi mai ştiu că maica ta împreună cu Iosi, fratele tău, urmau lui Petru. Dar ceea ce ţi-a poruncit împăratul caută să faci cu toată nevoinţa, ca să nu-ţi primejduieşti viaţa.*

Atunci Victor i-a zis: ***eu vreau să fac voia cerescului şi nemuritorului Împărat; cât priveşte însă porunca împăratului Neron, ca să chinuiesc pe creştini, nici măcar nu pot să aud un lucru ca acesta.***

Atunci ducele îi zise: *te sfătuiesc, Victore, ca pe un bun prieten, că de vei şedea la judecată şi vei cerceta pe cei ce se cunosc că sunt creştini şi-i vei chinui, vei plini şi voia împăratului şi vei dobândi şi averile creştinilor. Dar trimite ştiri maicii tale şi fratelui tău să nu-şi mai arate pe faţă învăţăturile lor, învăţând pe elini, ca să se lepede de credinţa părintească, pentru ca să nu cazi şi tu în nevoie până în cele din urmă; ci să vă păstraţi credinţa în Hristos, precum voiţi.*

Victor însă i-a zis: ***departe de la mine să fac una ca aceasta şi să chinuiesc vreun creştin, sau să iau ceva de la dânsul, sau să sfătuiesc, cum zici tu, pe mama mea sau pe fratele meu ca să nu propovăduiască pe Hristos Dumnezeu; ci încă mai vârtos şi eu propovăduitor al lui Hristos sunt şi voi fi, ca şi ei şi suntem gata să primim orice rău ce ni se va întâmpla.***

Atunci ducele zise: *eu, frate, te sfătuiesc ceea ce îţi este de folos, iar tu vei vedea ce vei face*. Acestea zicând ducele, îndată a orbit şi a căzut jos, din pricina unei dureri neaşteptate şi crude a ochilor şi a rămas fără glas. Ridicându-l de la pământ, cei ce se aflau acolo, l-au aşezat pe un pat, şi a zăcut trei zile nevorbind nimic. Apoi, după trei zile, a strigat cu glas mare, zicând: *unul este Dumnezeu: Cel al creştinilor!*

Şi Victor intrând la dânsul i-a zis: ***cum de te-ai schimbat aşa, îndată?***

Iar el i-a zis: *mă cheamă Hristos, dulcele meu Victor!* Şi îndată catehizându-l şi învăţându-l, l-a botezat şi după ce a ieşit din apă, îndată a văzut şi a slăvit pe Dumnezeu. Văzând mulţimea această minune s-a înfricoşat ca nu cumva să păţească şi ei asemenea, de nu vor crede şi au venit către Victor de s-au botezat.

După aceasta a ajuns la urechile împăratului Neron, că Victor, generalul Italiei şi Sebastian ducele cetăţii propovăduiesc învăţătura lui Petru şi a lui Pavel şi a celorlalţi apostoli şi că aduc pe toţi la Hristos. Încă şi că mama generalului, Fotini, cu Iosi fiul ei, trimişi fiind la Cartagina, făceau şi ei asemenea. Împăratul, fierbând de mânie, a trimis slujitori în Italia să aducă pe creştinii de acolo, bărbaţi şi femei, la Roma.

Atunci Domnul s-a arătat acestor creştini zicându-le: "Veniţi către Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi odihni pe voi. Nimic să nu vă temeţi, că Eu sunt cu voi şi Neron cu ai lui va fi biruit". Iar către Victor, a zis: "De acum Fotin va fi numele tău, căci mulţi luminându-se prin tine, vor veni la Mine; iar cuvântul tău va întări pe Sebastian spre mărturisire; şi fericit va fi cel ce se va nevoi până la sfârşit". Acestea zicând Hristos Domnul, S-a suit la cer.

Şi au fost descoperite şi Sfintei Fotini toate cele ce erau să i se întâmple mai târziu. Purcezând ea de la Cartagina cu mulţime de creştini, a ajuns la Roma cea mare. Şi s-a tulburat toată cetatea, zicând: *cine este aceasta, care a venit cu atâta mulţime?* Dar ea, cu îndrăzneală, mărturisea pe Hristos. Atunci a fost prins de către soldaţi şi Fotin fiul ei, împreună cu Sebastian ducele.

Iar sfânta mergând mai înainte de dânşii, s-a înfăţişat lui Neron, cu Iosi şi cu cei ce erau cu dânsa. Şi Neron i-a zis: *pentru ce aţi venit la noi?*

Iar Sfânta i-a spus: pentru ca să te învăţăm, să te închini lui Hristos.

După aceea cei ce se găseau de faţă au adăugat: *Sebastian ducele şi Victor generalul, cei ce tăgăduiesc credinţa în zeii voştri au venit din Italia la Roma.*

Şi împăratul a poruncit să-i aducă, şi venind ei înăuntru, la împărat, acesta le-a zis: *ce aud despre voi?*

Şi sfinţii i-au răspuns: câte ai auzit despre noi, împărate, toate sunt adevărate.

Iar el privind cu căutătură sălbatică asupra sfinţilor, le-a zis: *vă lepădaţi de Hristos, sau voiţi mai degrabă să pieriţi într-un chip cât se poate de groaznic?*

Dar sfinţii, ridicând ochii spre cer, au zis: O, Hristoase, Împărate al cerului, să nu se întâmple niciodată una ca aceasta, ca să ne despărţim de credinţa şi dragostea pe care o avem către Tine!

Apoi împăratul a întrebat iarăşi pe sfinţi: *care este numele vostru?*

Iar Sfânta i-a zis: eu am fost numită Fotini de Iisus Hristos, Dumnezeul meu; iar surorile mele: cea de a doua, care s-a născut după mine, se numeşte Anatoli; a treia, Foto; a patra, Fotida; a cincea, Paraschevi; şi a şasea, Chiriachi. Iar fiii mei aceştia: cel dintâi se numeşte Victor, care a fost numit mai pe urmă de Domnul meu Iisus Hristos, Fotin; iar al doilea, care este cu mine, Iosi.

Atunci Neron a zis: *cu toţii v-aţi înţeles între voi să vă supuneţi la chinuri şi să muriţi pentru Nazarinean?*

Şi Sfânta a zis: da, toţi pentru Dânsul, cu veselie şi cu bucurie, vom muri.

Atunci împăratul a poruncit să fie supuşi toţi sfinţii la cele mai grele chinuri, până ce vor înceta să mai creadă în Hristos.

Însă cu ajutorul lui Dumnezeu, sfinţii au îndurat toate felurile de chinuri, mărturisind cu tărie că Hristos este Dumnezeu.

Aceasta a făcut ca mulţi dintre chinuitori şi dintre păgâni care erau de faţă să creadă în Dumnezeul creştinilor şi să mărturisească pe Hristos Dumnezeu adevărat. Din pricina aceasta au fost şi ei supuşi la chinuri şi ucişi fiind au primit cununa muceniciei dimpreună cu Sfânta Fotini şi cu toţi sfinţii care erau împreună cu ea.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Anatoli, a doua soră a Sfintei Fotini, care de sabie s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Foto, a treia soră a Sfintei Fotini, care de sabie s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Fotida, a patra soră a ei, care fiind legată de doi copaci şi despicându-se, s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Paraschevi, a cincea soră a ei, care de sabie s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei Chiriachi, a şasea soră a ei, care de sabie s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Iosi, fiul Sfintei Fotini, care de sabie s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Fotin, celălalt fiu al Sfintei Fotini, care de sabie s-a săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Sebastian, ducele, şi Hristodul, care de sabie s-a săvârşit.

Sfinţii mucenici Sebastian şi Hristodul au murit de sabie în vremea împărăţiei lui Nero (54-68). Ei au împreună pătimit cu Sfânta muceniţă Fotini (sau Fotina).

Sinaxar din 26 februarie (Minei)

Întru această lună, în ziua a douăzeci şi şasea, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Porfirie, episcopul Gazei.

Stih: O ! Cine va trece, sau cine va înconjura.
Pe Porfirie, deşii îi mutat cu viaţa.
În a douăzeci şi şasea zi, pământul a acoperit.
Trupul lui Porfirie cel cinstit.

Acesta era din Tesalonic, fiu de părinţi de bun neam şi bogaţi. Deci purcezând de la patria sa, se duse la Egipt, şi intrând acolo într-un schit, se îmbrăcă în cinul monahicesc, şi după cinci ani, merse la Ierusalim, luminând pe mulţi necredincioşi cu cuvântul său.

Pentru aceea fu hirotonit preot de Pravile patriarhul Ierusalimului. Apoi de Ioan episcopul Chesariei Palestinei, împreună şi cu alţi episcopi, s-a hirotonit episcop Gazei. Şi făcând multe minuni acolo, întări pe credincioşi, şi întoarse pe mulţi necredincioşi la dumnezeiasca cunoştinţă.

După aceasta văzând pe creştinii eparhioţii săi, cum că se nedreptăţeau de către stăpânitorii Gazei, care erau închinători de idoli şi eretici, s-a dus la Constantinopol, şi aflând pe Sfântul Ioan Gură de aur ce era atunci patriarh, şi spunându-i cum îi era pricina, şi pentru ce a mers acolo; fu dat de dânsul pe seama lui Amantie Cuvicularie.

Carele spunând cele pentru el împărătesei, îl primi cu bucurie, şi spuse împărăteasa şi împăratului, de venirea prea cuviosului şi de proorocia ce a făcut sfântul pentru pruncul ce era a se naşte. Iar împăratul mirându-se de aceasta, mulţumi după cum se cuvine lui Dumnezeu. După aceea născu împărăteasa pe Teodosie cel tânăr. Şi chemând pe prea cuviosul, fu binecuvântat de dânsul, şi i se făgădui să facă tot lucrul ce ar pofti după voia prea cuviosului.

Pentru care a rugat şi pe împăratul, iar împăratul încă se făgădui, şi dacă citi câte ceru prea cuviosul, se mâhni, zicând: Nu este cu putinţă să se izgonească slujitorii idoleşti şi ereticii, pentru multul folos şi ajutor ce dau.

Iar împărăteasa zise către împăratul: Adevărat grea este cererea împărate, iar mai grea este apărarea şi lepădarea ei. Drept aceea fu plecat şi împăratul a împlini cele

cerute. Şi trimiseră cărţi, poruncind să fie goniţi din Gaza ereticii şi slujitorii de idoli.

Iar fericitul Porfirie luă de la împărăteasa două chentinare de aur ca să zidească biserică, şi două sute monede de cheltuială, şi sosind la eparhia sa, a sfărâmat pe toate celelalte capişti idoleşti, şi a gonit pe toţi ereticii. Iar capiştea lui Marnis arzându-o, a făcut acolo biserică, după forma ce i-a dat împărăteasa Eudoxia.

Luminând după aceea înainte, şi vieţuind în cunoştinţă într-aceeaşi eparhie, şi făcând multe minuni, în douăzeci şi patru de ani, unsprezece luni şi opt zile, către Domnul s-a pristăvit.

Tot în această zi, Sfânta muceniță Fotini samarineanca, cu care a vorbit Hristos la puţ şi cei dimpreună cu dânsa.

Stih: Tu femeie ca să iei apa cea stricăcioasă la puţ venind.
Apa cea vie care spală sufleteştile întinăciuni eşti scoţând.

Alte **stihuri** la aceeaşi: Aruncă pe Samarineanca ta în puţ.
Care împreună cu tine, Cuvinte, a vorbit la puţ.

Pe vremea lui Nero împăratul Romei, se porni goană mare asupra creştinilor; căci după ce au mărturisit Sfinţii apostoli Petru şi Pavel, căutau cu dinadinsul şi pe ucenicii lor; atunci Sfânta Fotini aflându-se cu Iosi fiul ei în cetatea Cartagenei de la Atrica, propovăduiau Evanghelia lui Hristos, cu îndrăzneală. Iar Victor fiul ei, cel mai mare cu vârsta, făcând vitejii mari în războiul avarilor, care se ridicaseră cu oaste asupra Romanilor, se făcu de către împăratul stratilat, şi fu trimis după aceea voievod de împăratul la Italia, ca să muncească pe toţi creştinii ce se aflau acolo.

Deci ducele Sevastian auzind aceasta, îi zise: Ştiu-te bine stratilatule, că eşti creştin, şi pe maica ta cu Iosi fratele tău, că urmau lui Petru. Ci să cauţi să faci cu toată nevoinţa ceea ce ţi-a poruncit împăratul, ca să nu-ţi primejduieşti viaţa.

Iar Victor zise, eu voi să fac voia cerescului şi nemuritorului Împărat; iar porunca împăratului Nero, pentru ca să muncesc eu creştinii nici sufăr să o aud.

Iar ducele îi răspunse: Eu frate te sfătuiesc ca pe un bun prieten al meu, că de vei şedea la judecată şi vei cerceta pe cei ce se cunosc, că sunt creştini, şi-i vei munci, vei plini şi voia împăratului, şi vei dobândi şi averile creştinilor, încă porunceşte şi maicii tale şi fratelui tău, să nu-şi arate făţiş învăţăturile lor învăţând pe elini, ca să

se lepede de părinteasca credinţă, şi vei cădea în nevoie pentru dânşii, iar în taină, vă ţineţi credinţa în Hristos, precum voiţi.

Iar Victor zise : Să nu dea Dumnezeu, să fac eu una ca aceasta, să muncesc creştin, sau să iau ceva de la dânşii, sau să sfătuiesc cum zici tu, pe mama mea sau pe fratele meu, ca să nu propovăduiască că Hristos este Dumnezeu; ci încă şi eu mai vârtos sunt propovăduitor al lui Hristos, şi voi fi ca şi dânşii.

Iar ducele zise: Eu frate te sfătuiesc aceea ce este de folos iar tu vei vedea ce vei să faci. Acestea zicând ducele, îndată orbi, şi căzând jos de multă durere grea şi iute a ochilor, râmase fără de glas. Deci ridicându-l de la pământ, cei ce s-au aflat acolo l-au pus în aşternut, şi a zăcut trei zile nevorbind nimic. Apoi după trei zile a strigat cu glas mare, zicând: Unul este Dumnezeul creştinilor.

Şi intrând la dânsul Victor, îi zise: Cum te schimbaşi aşa îndată ?

Iar el îi zise: Mă cheamă Hristos, o dulcele meu Victore ! Şi îndată catehisindu-se şi învăţându-se de dânsul, se botează şi după ce ieşi din apă, îndată văzu și slăvi pe Dumnezeu.

Deci văzând mulţimea această prea slăvită minune, se cutremură ca nu cumva să pătimească şi ei asemenea, de nu vor crede, şi veniră către Victor de se botezară.

După acestea ajunse lucrul la urechile împăratului Nero, cum că Victor voievodul Italiei şi Sebastian ducele cetăţii propovăduiesc învăţătura lui Petru şi a lui Pavel, şi ale celorlalţi apostoli şi aduc pe toţi la Hristos. Încă şi mama stratilatului, Fotini, cu Iosi fiul ei, trimişi fiind la Cartagena, fac asemenea.

Deci auzind acestea împăratul şi fierbând de mânie, trimiţând slujitori la Italia, să aducă pe creştinii cei de acolo, bărbaţi şi femei, la Roma, li se arătă Domnul la toţi zicându-le: Veniţi către mine toţi cei osteniţi şi însărcinaţi, şi eu voi odihni pe voi. Nimic să nu vă temeţi, că eu sunt cu voi, şi va fi biruit Nero cu ai lui. Şi către Victor zise: De acum Fotinos îţi va fi numele tău, căci mulţi luminându-se prin tine vor veni către mine; iar cuvântul tău să întărească pe Sebastian spre mărturisire şi fericit va fi cel ce se va nevoi până în sfârşit. Acestea zicând Hristos Domnul s-a suit la cer.

Şi s-a descoperit şi Sfintei Fotini, cele ce erau să i se întâmple. Şi purcezând de la Cartagena, cu mulţime de creştini, ajunse la Roma cea mare. Şi se tulbură, toată cetatea, zicând: Cine este aceasta care a venit cu atâta mulţime; iar ea cu îndrăz-

neală mărturisea pe Hristos. Atuncea fu adus şi Fotinos fiul ei cu Sebastian ducele, de slujitori.

Iar Sfânta Fotini sosind mai înainte de dânşii, merse înaintea lui Nero cu Iosi şi cu cei ce erau cu dânsa, şi zise către dânsa Nero: Ce aţi venit către noi ?

Iar sfânta îi zise: Pentru ca să te învăţăm, să te închini lui Hristos.

Iar cei ce stau înainte, ziseră: Sebastian ducele şi Victor voievodul, care nu cred în Dumnezeu, veniră de la Italia. Şi împăratul zise să-i aducă, şi venind ei înlăuntru la împăratul, le zise: Ce aud de voi ?

Sfinţii ziseră: Câte ai auzit de noi împărate, toate sunt adevărate.

Iar el căutând cu căutătură sălbatică asupra sfinţilor, le zise: Vă lepădaţi de Hristos, au voia vă este să pieriţi mai curând cum va fi mai rău?

Iar sfinţii ridicând ochii spre cer, ziseră: O Hristoase împărate al Cerului, să nu se facă una ca acesta niciodată, ca să ne despărţim de credinţa şi dragostea pe care o avem către tine !

Apoi iarăşi a întrebat împăratul pe sfinţi : Cum vă numiţi voi ?

Iar sfânta zise: Eu m-am numit Fotini de Iisus Hristos Dumnezeul meu; iar surorile mele, cea de-a doua, ce s-a născut după mine, se numeşte Anatoli, iar a treia Foto, a patra Fotis, a cincea Paraschevi, şi a şasea Chiriacha. Iar pe fii mei aceştia, cel dintâi, Victor, care s-a numit mai pe urmă de Domnul meu Iisus Hristos, Fotinos, iar al doilea ce este cu mine, Iosi.

Atuncea Nero zise: Dar toţi v-aţi vorbit să vă daţi la muncă, şi să muriţi pentru Nazarineanul ?

Sfânta zise: Aşa toţi pentru dânsul, veselindu-ne şi bucurându-ne, vom muri.

Atuncea porunci împăratul, să le zdrobească încheieturile mâinilor cu ciocane de fier, şi aducându-i la nicovală, îşi puseră sfinţii mâinile peste nicovală, şi începură slujitorii a-i bate cu ciocanele de la al treilea ceas până la al şaselea. Şi se schimbară de trei ori, cei ce-i băteau, iar sfinţii nu simţeau nicidecum munca, nici s-au sfărâmat mâinile lor. Şi auzind Nero se spăimântă şi porunci să le taie mâinile, şi îndată apucând pe sfânta, şi legându-i mâinile, şi punându-le peste nicovală,

apucară săbiile, şi aducându-le de multe ori peste dânsele muncitorii, n-au făcut nimic, şi slăbind au căzut ca nişte morţi.

Iar sfânta fiind păzită fără vătămare, mulţumea lui Dumnezeu, şi se ruga, zicând: Domnul îmi este ajutor, şi nu mă voi teme ce-mi va face mie omul.

Deci începu împăratul a se mira, şi a gândi de dânşii, cum va putea să biruiască, şi să dobândească pe sfinţi. Şi porunci să bage pe sfinţi în cea mai adâncă temniţă, iar pe Sfânta Fotini, cu cinci surori ale ei să o ducă în camera lui cea de aur, şi să aştearnă şapte paturi de aur şi să se pună şapte scaune de aur, şi masă, şi porunci ca şi fiica sa Domnina, să intre înăuntru, să fie cu dânsele, dimpreună cu roabele ei, şi să pună avuţie multă, şi podoabe de aur, şi veşminte de aur, şi brâie; iar Sfânta Fotini dacă văzu pe Domnina, îi zise: Bucură-te şi tu doamna mea, făclia lui Hristos. Deci auzind Fotini numele lui Hristos mulţumi Domnului, şi îmbrăţişându-o o sărută.

După aceasta fiica împăratului cu o sută de roabe ale ei catehisindu-se de sfânta, se botezară toate de dânsa, şi puse numele fiicei împăratului în loc de Domnina, Antusa, iar pe roaba ei cea mai mare, o a numit Stefanida. Şi îndată porunci fericita Antusa, să se dea la săraci averea ce se afla în cămara cea de aur, prin mâna Ştefanidei, ce era mai mare peste acea sută de roabe ale ei.

Deci aflând acestea împăratul şi mâniindu-se foarte, şi jelind foarte, porunci îndată să aprindă un cuptor să ardă şapte zile, şi într-însul să se arunce Sfânta Fotini cu toate însoţitoarele ei.

Bărbaţi şi femei, care lucru făcându-se, petrecură sfinţii înlăuntru în cuptor trei zile, întregi, nevătămaţi de foc. Şi după a treia zi, socotind împăratul că se vor fi topit de foc sfinţii, porunci să destupe cuptorul, şi de vor află oase de ale sfinţilor, să le arunce în râu. Şi deschizând muncitorii, o minune ! Îi aflară pe toţi slăvind şi mulţumind lui Dumnezeu. Şi se spăimântară de prea slăvită minune, căci nu s-a atins focul de dânşii întru nimic. Deci dacă văzură şi auziră toţi cei ce se aflau în Roma, această prea slăvită minune, se minunară şi ei, slăvind pe Dumnezeu.

Iar dacă auzi împăratul de o minune ca aceasta, porunci să le dea otrăvi aducătoare de moarte. Şi chemând pe Lampadie vrăjitorul, şi făcând otrava, o a dat întâi Sfintei Fotini, şi ea luând paharul zise: Nu s-ar fi căzut să luăm din mâinile tale otrava şi să o bem, fiind tu spurcat. Însă ca să cunoşti şi tu împărate puterea Hristosului meu, iată eu voi bea mai înainte de ceilalţi în numele Domnului meu Iisus Hristos şi Dumnezeului nostru, apoi vor bea şi toţi aceştia ce sunt cu mine. Şi

bând toţi, şi nefăcându-le nici un rău otrava, văzând vrăjitorul, rămase încremenit, şi căutând la Sfânta Fotini zise: Am o otravă foarte tare, şi de veţi gusta de aceasta, şi dacă nu veţi muri îndată, voi crede şi eu în Dumnezeul vostru, care aducând-o şi gustând toţi, şi nepăţind nici un rău, se spăimântă vrăjitorul; şi numaidecât strângându-şi toate cărţile, le-a ars, şi crezând în Hristos s-a botezat punându-i-se numele Teoclit.

De aceasta iarăşi dacă află împăratul, porunci să ia pe acela din mijlocul sfinţilor, şi să-i taie capul afară de zidurile cetăţii şi aşa mai înainte de ceilalţi suferi Teoclit mucenicia, tăindu-i-se capul pentru Hristos.

Iar celorlalţi sfinţi tuturor, împreună cu marea muceniţă Fotini, porunci împăratul, să le taie vinele, care lucru după ce se făcu, ocărând sfinţii şi batjocorind pe împăratul şi pe dumnezeii lui; atunci el porunci să adape pe Sfânta Fotini cu plumb topit cu smoală, iar celorlalţi sfinţi să le toarne pe urechi, şi făcându-se şi aceasta, ca dintr-un rost strigară sfinţii: Mulţumim ţie Hristoase Dumnezeul nostru, că prin plumbul cel topit şi clocotit, ai răcorit inimile noastre, ca şi când ar fi fost însetate şi arse de zăduf.

Atuncea Nero îngrozindu-se şi mirându-se, porunci să se spânzure sfinţii, şi să se strujească fără de milă peste tot trupul, şi să se ardă cu făclii. Deci făcându-se şi aceasta degrab, şi rugându-se sfinţii, s-au întărit de dumnezeiescul dar. Iar ticălosul Nero pornindu-se spre turbarea mâniei, porunci să amestece spuză cu oţet iute, şi să le toarne pe nări. Deci aducându-le sfinţilor şi această amestecătură, oţetul tău, au zis, decât mierea şi fagurul mai dulce ni se pare că este, o împărate. Şi întărâtându-se mai cu multă mânie, porunci să le scoată ochii, şi orbindu-i, i-au închis într-o temniţă întunecoasă, plină de jigănii veninate şi spurcate; iar sfinţii cântau şi slăveau pe Dumnezeu, şi o minune! Fiarele cele veninate, ce erau în temniţă muriră, şi se prefăcu mirosul greu al temniţei spre foarte mare şi bun miros, şi întunericul se făcu lumină prea luminoasă.

Şi stătu Hristos în mijlocul sfinţilor, şi le zise: Pace vouă. Şi apucând de mână pe Sfânta Fotini, o sculă, zicându-i: Cu voi sunt în toate zilele vieţii voastre, pentru aceasta nu vă temeţi, ci bucuraţi-vă pururea. Deci împreună cu cuvântul dobândiră şi ochi îndată, şi văzând pe Domnul, i se închinară. Iar Domnul binecuvântându-i le zise: Îmbărbătaţi-vă, şi vă întăriţi, şi el se sui la Cer.

Iar de pe trupurile sfinţilor căzură ca nişte solzi, şi se făcură sănătoşi ca şi mainainte.

Iar ticălosul şi urâtul de Dumnezeu Nero, porunci să şadă sfinţii la închisoare trei ani, ca să se chinuiască într-însa, şi să moară cu moarte rea. Şi după trei ani având împăratul o slugă a sa închisă în temniţă, porunci să iasă. Deci mergând trimişii să scoată pe slugă, şi dacă văzură pe sfinţi sănătoşi, spuseră împăratului, că galileenii, cei ce s-au orbit, văd, şi sunt sănătoşi. Încă şi temniţa-plină de lumină, şi de mirosuri scumpe este, şi s-a prefăcut întru slava lui Dumnezeu, şi casă sfântă este, şi mulţime de ape izvorăsc din mijlocul ei, la care năvălesc noroade de se botează la dânşii, crezând în Dumnezeul lor.

Acestea auzind împăratul, se minună, şi trimise de-i aduse înaintea lui, şi le zise: Nu v-am zis să înţelegeţi cu poruncă împărătească, să nu propovăduiţi pe Hristos întru această cetate a Romei; dar aceasta cum o faceţi, aflându-vă voi în temniţă? Pentru aceasta să ştiţi că voiesc să vă dau încă multe şi mari munci.

Iar sfinţii ziseră: Fă ce-ţi este voia, că noi nu vom înceta a învăţa că Hristos este Dumnezeu adevărat şi Făcătorul tuturor.

Dintr-aceste cuvinte Nero înfierbântându-se foarte cu mânie, porunci să răstignească pe sfinţi cu capetele în jos, şi să le strujească trupurile lor trei zile, până li se vor deznoda încheieturile. Şi făcându-se şi aceasta, puseră păzitori, lăsându-i spânzuraţi încă patru zile. Deci mergând muncitorii să-i vadă de trăiesc, cum i-au văzut spânzuraţi, îndată muncitorii orbiră. Iar îngerul Domnului pogorându-se din Cer, şi dezlegând pe sfinţi, şi sărutându-i, i-a făcut sănătoşi.

Atuncea Sfintei Fotini făcându-i-se milă de orbirea muncitorilor, făcu rugăciune şi îndată le veni vederea, şi crezând în Hristos se botezară.

Deci auzind şi acestea Nero, mâniindu-se, porunci să despoaie pe Sfânta Fotini, de piele, şi după ce făcură aşa, sfânta cântă, zicând: Doamne, ispititu-m-ai, şi m-ai cunoscut. Şi scoţându-i pielea, o aruncară în râu, iar pe sfânta o aruncară într-un puţ sec; iar pe Sevastian şi pe Fotino şi Iosi, apucându-i, le tăiară mădularele cele ascunse, şi le aruncară câinilor. După aceea despoindu-i de piele şi pieile lor le lepădară în râu, iar pe dânşii i-au închis într-o baie veche.

Iar pe cele cinci surori ale Sfintei Fotini, poruncind să i le aducă înainte, le-au tăiat sânii, şi le-au despoiat şi pe dânsele de piele. Deci venind muncitorii şi la Sfânta Fotis, n-a primit să o ţină nimenea, precum au ţinut pe celelalte, ci singură sta vitejeşte de-i despoia pielea trupului ei, atât cât se miră şi împăratul de bărbăţia şi răbdarea ei. Pentru aceea pornindu-se spre nebunie, după ce i-a tăiat sânii, şi o a despoiat de piele, află întunecatul şi altă muncă, mai cumplită şi pierzătoare asupra

ei; căci porunci să plece cu sila vârfurile la doi copaci în jos, în mijlocul grădinii lui, şi să lege pe fericita de aceştia, şi făcând aşa, şi dându-le drumul îndată, spintecară pe sfânta, şi şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Atuncea a poruncit să taie capetele tuturor sfinţilor, şi scoţând pe fericita Fotini din puţ, o bägă în temniţă. Pentru aceasta mâhnindu-se ea ca aceea ce rămăsese singură, şi neîncununându-se cu ceilalţi; se rugă lui Dumnezeu, care îndată arătându-i-se, şi însemnându-o cu semnul cinstitei Cruci de trei ori, şi umplându-o de dar, o făcu sănătoasă. Şi apoi multe zile cântând, şi binecuvântând pe Dumnezeu, îşi lăsă în mâinile lui cinstitul său suflet.

Tot în această zi, Sfânta Anatoli, a doua soră a Sfintei Fotini, care prin sabie s-a săvârşit.

Stih: Răsăritul cel gânditor a aflat,
Anatoli, după ce vitejeşte a răbdat.

Tot în această zi, Sfânta Foto a treia soră a Sfintei Fotini, care prin sabie s-a săvârşit.

Stih: Zestre de mii de talanţi vrednică fiind,
Ţie, Părinte al luminilor, Foto capul său aducând.

Tot în această zi, Sfânta Fotis a patra soră a ei, fiind legată de doi copaci, şi despicându-se s-a săvârşit.

Stih: Pădure de copaci veselă în Eden, Dumnezeule Cuvinte,
Vei da răsplătire Fotidei, care prin copaci a primit moarte.

Tot în această zi, Sfânta Paraschevi, a cincea soră a ei, care prin sabie s-a săvârşit.

Stih: Paraschevi către sabie grumazul cel cinstit,
Osârdnic îl avea şi prea gătit.

Tot în această zi, Sfânta Chiriachi a şasea soră a ei, care prin sabie s-a săvârşit.

Stih: Din Chiriarchi, nici frica sabiei,
A scos dumnezeiască frica Domnului.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Iosi, fiul Sfintei Fotini, care prin sabie s-a săvârşit.

Stih: Tăietorul grumazilor îşi golea sabia,
Iar grumazul lui Iosi nu-l înspăimânta sabia.

Tot în această zi, Sfântul Fotinos celălalt fiu al ei, de sabie s-a săvârşit.

Stih: Ce aburi este acesta de sângiuri calde fiind,
A lui Fotinos mucenicului căruia i s-a tăiat capul de curând.

Tot în această zi, Sfântul Sebastian ducele, care prin sabie s-a săvârşit.

Stih: Lui Sebastian voi zice acest cuvânt,
Pe tine, tăindu-ţi-se capul, te cinstesc ca pe un sfânt.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Victor, care prin sabie s-a săvârşit.

Stih: Victor capul pe umeri neavând,
Zace marele, fiind foarte lăţit pe pământ.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Hristodul, care prin sabie s-a săvârşit.

Stih: Numirea arată cine eşti tu, şi a cui slugă cu adevărat,
Iar sabia Hristodule care-ţi este sfârşitul cel lăudat.

Tot în această zi, Sfântul noul mucenic Ioan Calfa, care în Constantinopol a mărturisit la anul o mie, cinci sute şaptezeci şi cinci, prin sabie s-a săvârşit.

Stih: Rănile o Ioane nu voi a le număra,
Ci mai vârtos locaşurile, ce are înlăuntru cerească locuinţa.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Sinaxar - Sfânta muceniță Fotiní (samarineanca) - 26 februarie

Sfânta muceniță Fotiní (samarineanca) - frescă din biserica Sfântul Nicolae Orfanos, Tesalonic, sec XIV

Sfânta mare muceniță Fotini era de fel din Samaria, cetatea Sihar. Primele informații despre Sfânta Fotiní le găsim în al patrulea capitol din Evanghelia după Ioan (4, 38).

În fiecare după-amiază mergea în afara orașului, la fântâna lui Iacob, unde își umplea ulciorul cu apă. Acolo, într-o zi, L-a întâlnit pe Mântuitorul, Iisus Hristos, Care i-a spus toate câte ea făcuse. Domnul i-a mai spus Sfintei că El este Apa cea Vie, adică izvorul nesecat al Sfântului Duh. Această apă duhovnicească, Mântuitorul i-a dat-o femeii samarinence, ea fiind printre primele femei din Samaria care s-a botezat creștină, luând numele de Fotini.

Sfânta muceniță Fotiní (samarineanca) - manuscris athonit, Dionisiou, sec XI

Sfânta Fotiní s-a dedicat propovăduirii Evangheliei în Africa și, mai apoi, la Roma, unde a luat și moarte mucenicească de la împăratul Nero (54-68), atunci când acesta a aflat că Sfânta Fotini a încreștinat-o pe fiica sa, Domnina, și pe alte câteva slujitoare ale ei.

Împreună cu Sfânta Fotiní au pătimit moarte mucenicească fiii ei și cinci surori.

Pomenirea Sfintei se săvârșește pe data de 26 februarie.

Sfânta muceniță Fotiní (samarineanca) - basorelief pe coloană de metal, Hildesheim, Germania, sec XI

Troparul Sfintei mucenițe Fotini, samarineanca - glasul al 4-lea: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Fotini, strigă cu mare glas: Pe Tine, Mirele meu, Te iubesc şi pe Tine căutându-Te mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc; împreună mă îngrop cu Botezul Tău şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine; şi mor pentru Tine, ca să viez pentru Tine. Ci, ca o jertfă fără prihană primeşte-mă pe mine, ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie. Pentru rugăciunile Sfintei muceniţe Fotiní, ca un Milostiv, Doamne, mântuieşte sufletele noastre!

Sursa:
https://www.pemptousia.ro/2014/02/sfanta-mucenita-fotini-samarineanca-26-februarie/

Iulian Dumitraşcu - Calendar orthodox - Sfântul ierarh Porfirie, episcopul Gazei; Sfânta muceniţă Fotini, samarineanca

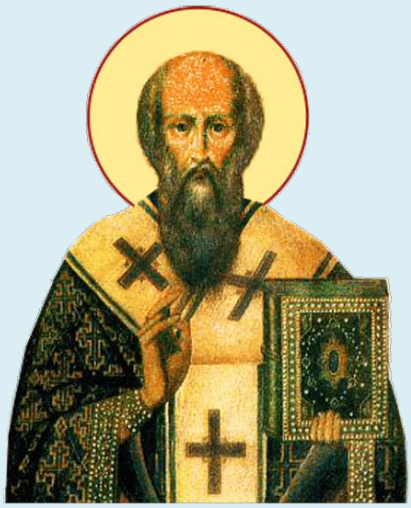

Sfântul ierarh Porfirie, episcopul Gazei - A fost copilul unor oameni înstăriţi din Tesalonic. Aceştia l-au crescut în dragoste faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele. Avea un simţ artistic deosebit, desăvârşindu-se în învăţătura Sfintei Scripturi. Toate acestea i-au fost de folos în propovăduirea cuvântului Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cât şi în disputele cu păgânii şi ereticii.

La vârsta de 25 de ani s-a călugărit şi apoi s-a dus în deşertul Scitiei, din Egipt. După cinci ani de sihăstrie a călătorit la Ierusalim şi s-a închinat la Sfântul Mormânt al Domnului. Alţi cinci ani a stat într-o peşteră lângă Iordan.

Porfirie vroia să urmeze întru totul asprimea vieţii marilor părinţi ai pustiei. Din cauza multor eforturi pe care le-a făcut peste puterile sale şi a posturilor, s-a îmbolnăvit grav. Astfel, Porfirie a fost nevoit să-şi părăsească peştera şi să se ducă din nou la Ierusalim, de data aceasta pentru sănătatea sa.

Nu numai că s-a tămăduit, dar a dobândit şi un ucenic, anume Marcu, care era caligraf.

Patriarhul Ilarie al Ierusalimului apreciind darurile sufleteşti ale monahului Porfirie l-a hirotonit preot şi i-a încredinţat paza şi îngrijirea Sfintei Crucii a Domnului.

În anul 396, când Porfirie împlinise trei ani în slujirea preoţească, scaunul episcopal din oraşul Gaza a rămas liber prin mutarea la Domnul a episcopului Enea.

Mitropolitul Ioan al Cezareei l-a rugat pe patriarhul Ierusalimului să îl trimită pe Porfirie, pentru că avea să îl întrebe despre unele lucruri din Sfânta Scriptură. Patriarhul i-a dat binecuvântare pentru a pleca în Cezareea, dar numai pentru şapte zile.

Porfirie l-a încredinţat pe ucenicul său Marcu de plecare, spunându-i că i-a fost descoperit de Dumnezeu că va ajunge păstor peste multe suflete. Plecând au mai luat cu ei şi pe tânărul Varuh.

În Cezareea au fost aşteptaţi de mitropolitul Ioan şi de oamenii din Gaza. A doua zi a fost hirotonit episcop, iar în miercurea următoare era în Gaza cu însoţitorii săi. Pe durata păstoririi sale, Sfântul Porfirie a apărat credinţa creştină în faţa păgânilor reuşind să-i convertească pe aceştia şi să transforme templele lor în Biserici.

Toate acestea le-a făcut şi cu ajutorul darului primit de la Dumnezeu de a face minuni. După 24 de ani şi 11 luni de păstorire, Sfântul Porfirie s-a mutat cu pace la Domnul, în al 67-lea an al vieţii sale pământeşti.

Tropar, glas 4: Îndreptător credinţei şi chip blândeţelor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine, turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai dobândit cu smerenia cele înalte şi cu sărăcia cele bogate; Părinte ierarhe Porfirie, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

2. Sfânta muceniţă Fotini, samarineanca - Este femeia samarineancă de la fântâna lui Iacob care după ce a vorbit cu Mântuitorul nostru Iisus Hristos şi-a lăsat vasul pentru apă şi a fugit în oraş strigând tuturor: Veniţi de vedeţi un Om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva acesta este Hristosul? (Ioan 4, 29). Femeia aceasta s-a botezat împreună cu cele cinci surori şi cu cei doi fii ai ei şi a primit numele de Fotini.

Ea a propovăduit pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos în Samaria şi în toate oraşele de pe coasta sud estică a Mării Mediterane ajungând până în Cartagina, în Africa de Nord (lângă oraşul Tunis de azi), şi slăvind pe Dumnezeu prin mucenicie în timpul împăratului Neron (54-68), în anul 66.

Sfântul Nicolae Velimirovici - “Proloagele de la Ohrida” - Pomenirea Sfintei muceniţe Fotinia (20 martie)

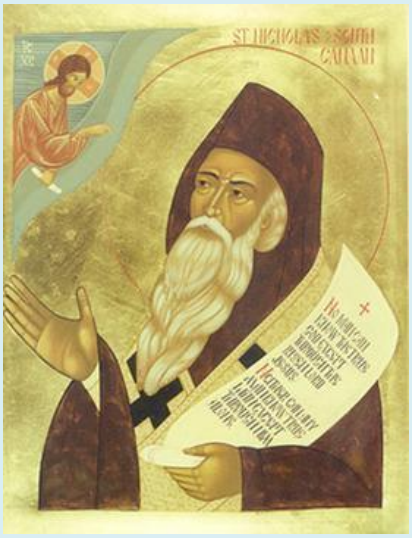

Aceasta a fost femeia samarineancă care a fost învrednicită de şansa rară de a sta de vorbă cu Domnul Hristos la fântâna lui Iacov de lângă Sihar (Ioan 4: 4-31).

Crezând în Hristos, Fotinia mai apoi a predicat Evanghelia împreună cu Victor şi Iosua, cei doi fii ai ei, şi cu cele cinci surori ale ei: Anatolia, Fota, Fotida, Parascheva şi Chiriaca. Ele au mers în Africa, în cetatea Cartagina. Acolo ele au fost arestate şi duse la Roma, împărat fiind Nero, unde au fost aruncate în temniţă.

Prin pronia dumnezeiască Domnina, fiica lui Nero, a intrat în legătură cu Sfânta Fotinia, prin care s-a convertit la Hristos.

După întemniţare Sfântă Fotinia şi surorile ei au luat toate mucenicia pentru Hristos.

Sfânta Fotinia, care luminată a fost de însuşi Mântuitorul la fântâna lui Iacov de lângă Sihar, a luat mucenicia fiind aruncată într-o fântână, şi aşa s-a strămutat la locaşurile cele veşnice ale împăratului Hristos.

Cântare de laudă la Sfânta Fotinia, femeia samarineancă

Samarineanca la fântână
Pe Hristos îl află,
Şi El însuşi o luminează
Cu lumina Adevărului Său.

Sub Nero ea mucenicia primeşte
Prin aruncarea într-o fântână,
Şi astfel sufletul şi-l dă
Lui Hristos Dumnezeu, Stăpânul.

Fiii ei slăviţi sunt Victor şi Iosua,
Pe ei maica lor
Cu sfinţenia i-a luminat.

Cinci surori ale ei mucenicia au primit
Pentru numele lui Hristos,
Şi acum împreună cu ea
în Ceruri se veselesc.

O, Fotinio, femeie a pocăinţei,
Femeie a suferinţei,
Chipul tău acum
cu veşnică lumină străluceşte.

Odinioară ai pregetat chiar apă
Mântuitorului să-I dai.
Dar mai la sfârşit nu ai pregetat
Chiar sângele să ţi-l verşi pentru EL.

Sufletul tău, odinioară întunecat,
Pe când încă samarineancă erai
Mai strălucitor decât razele soarelui l-ai arătat
Când creştină te-ai făcut.

În Sihar pe Hristos L-ai propovăduit cu frică,
Dar la Roma slăvită pe El
L-ai mărturisit cu viaţa.

Iubirea omoară frica
Şi pe om îl face erou.

O, Fotinia, iubirea pe tine
Te-a prea slăvit în veci.

Incendieze Nero oricâte Rome,
Pe sufletul creştinesc să-l ardă
El nu va putea nicicând.

Trupurile Nero poate să le ucidă
Precum pe nişte vase de lut,
Dar asupra sufletului Fotiniei
El nici o putere n-a avut.

O, sfântă nemuritoare,
Ajută-ne nouă acum
Cu rugăciunile tale sfinte
înaintea Tronului Mântuitorului
Hristos.

Sfântul Roman Melodul - Imnele Sfintei Scripturi - Despre femeia samarineancă

Sfântul Roman Melodul - Imnele Sfintei Scripturi:

https://www.academia.edu/44279966/Sf%C3%A2ntul_Roman_Melodul_Imnele_Sfintei_Scripturi

https://www.slideshare.net/steaemy1/sf-roman-m-imnele-sf-scripturi

***

Glasul II, având prooimionul – idiomelă şi acrostihul:
τοῦ ταπεινοῦ Ῥωμανοῦ αἶνος [lauda smeritului Roman]

Când la fântână a venit Domnul, samarineanca-L
ruga pe Cel Milostiv: „Dă-mi apa credinţei şi mă voi
boteza în colimvitra apei vieţii şi voi lua bucurie mare
şi mântuire!”

1
Talantul cel dat ţie, suflete al meu, nu-l ascunde,
ca să nu suferi ruşinea trândăviei

în ziua în care Dumnezeu va judeca lumea!
Cel ce va veni atunci te va judeca îndată;
va face socoteala şi Îşi va lua plata după cât ai câştigat,
iar nu după cât ţi s-a dat,
căci împrumutu-l ia de la fiecare cu dobândă.
Suflete al meu, nu te lenevi! Suflete al meu,
fă-te negustor!

Suflete al meu, dă şi primeşte,
ca [atunci] când va veni Împăratul tău,
pentru lucrarea ta să-ţi dea [ţie]
bucurie mare şi mântuire!

2
Nu a deţine are valoare, ci câte ai
[să] le datorezi harului, Celui ce ţi le-a dat.
Nu neglija, dar să împarţi
pe cele bune ale tale celor ce le cer,
precum le-a dat cândva samarineanca;
căci deşi singură a dobândit, a oferit şi altora
din ceea ce a luat.
Nimeni nu o cerceta, dar tuturor oferea dar
cu generozitate din darul său.
Însetează şi de jur-împrejur împrăştie,
fără să bea, adapă.
Nici bine nu a gustat şi ca ameţită
striga celor de un neam cu ea:
„Veniţi să vedeţi apa vieţii pe care am găsit-o!
Nu cumva Acesta este cu adevărat
Cel ce dă
bucurie mare şi mântuire?”.

3
Din apele cele fără de moarte,
din care credinţa samarinencei
s-a săturat de cum le-a găsit,
acum noi cu dorinţă arzătoare,
după ce am băut, să căutăm bine toate vinele ei.
Să cercetăm puţin şi cuvintele Evangheliei,
văzând pe Hristos, Lumina,

apa pe care atunci a băut-o samarineanca
şi cum aceasta prin apă altă apă a oferit
şi pentru care pricină atunci nu a dat apă lui Iisus,
ce înseta.
Pe toate aceste lucruri minunate
Scriptura le cuprinde şi dă
bucurie mare şi mântuire.

4
Dar ce ne învaţă Scriptura? Hristos, spune, [El cel] Care dă
viaţa oamenilor, de la mult mers pe jos
a obosit şi s-a aşezat lângă fântâna Samariei.
Iar arşiţa soarelui ardea,
căci se apropia de amiază, precum scrie Scriptura.
Astfel, în plină zi a ajuns Mesia să lumineze
pe cei ce în noapte se sălăşluiau.
La fântână a stat Fântâna dragostei, nu ca să bea,
ci ca să spele.
Izvor al apei celei nemuritoare fiind,
la jgheabul sărmanei omeniri
s-a înfăţişat ca nevoiaş.
Oboseşte că merge Cel care a mers pe mare
fără de efort,
Acela care dă
bucurie mare şi mântuire.

5
Când Milostivul se afla la fântână, precum am spus,
iată şi o femeie din Samaria,
care pe umăr urciorul său ducea,
a venit ieşind din Sihar, ţara sa.
Şi cine nu fericeşte ieşirea şi intrarea aceleia?
A ieşit păcătoasă şi a intrat curată ca cinstita Biserică.
A ieşit şi a sorbit viaţa asemenea buretelui.
A ieşit să ia apă şi a intrat purtând pe Dumnezeu.
Şi cine nu fericeşte pe această femeie?
Sau mai bine [spus], cine nu cinsteşte
pe aceasta dintre neamuri, pe chipul,
pe cea care a luat
bucurie mare şi mântuire?

6
A venit sfânta la Hristos şi cu înţelepciune s-a purtat.
Cum a văzut pe Domnul obosit foarte şi însetat
şi zicându-i: „Femeie, dă-Mi să beau!”,
n-a fost necuviincioasă,
ci a început să vorbească şi să spună:
„Cum, Tu iudeu fiind, ceri mie apă?”
I-a amintit dogma, iar mai apoi băutură
cu bunăcuviinţă i-a făgăduit.
Nu i-a spus, deci: „Nu-ţi dau Ţie apă,
Celui de alt neam”,
ci a spus: „Cum ai cerut?”.
Precum mai înainte îngerului
Născătoarea de Dumnezeu i-a răspuns:
„Cum va fi aceasta? Cum Cel ce mamă
mă are pe mine mă va face mamă,
Cel care dă
bucurie mare şi mântuire?”

7
Cred că două icoane înfăţişează samarineanca
din Sihar:
[că este] chip al Bisericii şi al Mariei.
Pentru aceasta, să nu o lăsăm în urmă,
căci bucurie oferă.
Să spună femeia iarăşi Făcătorului: „Cum îmi ceri?
De Îţi voi da, vei bea şi bând vei lăsa dogma iudaică,
şi Te voi aduce la credinţa mea, prin apa ce ai cerut-o”.
Cât îmi plac cuvintele samarinencei!
Înfăţişează colimvitra la fântână,
prin care- Şi face roabă pe femeie
Cel care dă
bucurie mare şi mântuire.

8
„Acum, ascultă-Mă, femeie”, spunea Iisus,
„de ai fi ştiut ce dau şi cine este Acesta care ţi-a spus
«dă-Mi să beau», tu i-ai fi cerut apa cea adevărată,
pentru că Acesta oferă apa cea nemuritoare”.
La acestea a răspuns femeia cu îndoială:

„Nu ai vas să scoţi apă, iar fântâna este adâncă
şi unde vei găsi apa de care îmi spui?
Oare eşti mai mare sau mai bun
ca părintele nostru Iacov?
Căci acesta ne-a dat din vechime această fântână.
Cum spui Tu acum:
„Pot să-ţi dau apă nemuritoare,
care nu seacă şi care dă oricui o caută
bucurie mare şi mântuire?”

9
„Nu ai înţeles bine, femeie, ceea ce am spus.
Nu ai ajuns acolo unde vreau.
Pentru aceasta apleacă-te şi deschide-ţi mintea ta,
înăuntru să intru şi să rămân,
de vreme ce aceasta Mă bucură!
Cel care bea din apa aceasta, va înseta în fiecare zi,
dar din Apa pe care o dau Eu, câţi au credinţă aprinsă
cu siguranţă setea îşi vor potoli,
pentru că prin cei ce beau va curge
izvor de apă ce va izvorî viaţa veşnică.
Pe aceasta demult în pustiu evreii au gustat-o,
dar nu au aflat
bucurie mare şi mântuire.

10
Prin cuvintele acestea a ajuns samarineanca
să înseteze fără să înţeleagă,
şi ordinea lucrurilor s-a schimbat,
căci cea care puţin mai înainte dădea apă
înseta acum, iar Cel ce mai-nainte însetase,
acum adăpa.

La picioarele Sale femeia cădea şi spunea:
„Dă-mi, Doamne, această apă,
ca să nu mai vin la această fântână,
pe care mi-a dat-o Iacov!
Cele ce au îmbătrânit să plece
şi cele noi să înflorească.
Cele vremelnice să se depărteze,

căci cu adevărat a venit vremea Apei pe care o oferi.
Aceasta să ţâşnească şi să mă adape pe mine
şi pe toţi care
cu credinţă fierbinte caută
bucurie mare şi mântuire.

11
„Din belşug de vrei să-ţi dau apă curată,
mergi, strigă pe bărbatul tău!
Nu voi face ca tine, nu îţi voi spune:
„Samarineancă eşti şi cum ceri apă?”
Nu te voi necăji cu setea, după ce Eu către sete,
prin setea Mea, te-am adus.
M-am făcut că sunt însetat şi că istovesc după apă,
ca să te fac să însetezi.
Mergi, dar, strigă pe bărbatul tău şi vino!”
Iar femeia a spus: „Vai, dar nu am bărbat!”
Şi Făcătorul către aceasta:
„Sigur nu ai? Cinci ai avut,
iar pe al şaselea îl vei lăsa, ca să câştigi
bucurie mare şi mântuire”.

12
O, ce înţelesuri adânci! O, ce trăsături potrivite!
Toate semnele Bisericii în credinţa sfintei
se înfăţişează în culori vii, netrecătoare.
Adică, după cum femeia cea cu mulţi bărbaţi
a refuzat bărbatul,
astfel şi Biserica, care ca bărbaţi a avut mulţi dumnezei,
i-a refuzat şi i-a lăsat
şi s-a logodit, prin botez, cu Unul Dumnezeu.
Samarineanca cinci bărbaţi avusese,
iar pe al şaselea îl avea împotriva legii,
iar Biserica pe cei cinci bărbaţi ai necuviinţei acum
îi lasă, de al şaselea, prin botez,
pe Tine te ia,
bucurie mare şi mântuire.

13
Să urâm formele idolatriei!

Biserica, cea care a luat de Mire pe Hristos,
se scârbeşte de aceasta
şi o neagă, căci este de urât,
şi astfel dobândeşte rădăcină dulce.
Şi poate s-ar întreba careva:
„Care sunt cele cinci feluri ale idolatriei?”.
Înşelăciunea idolească este de multe feluri
şi are cinci coarne:
impietatea, desfrânarea şi prostituţia
şi încă neîndurarea şi uciderea de prunci,
precum David ne spune:
„Au jertfit demonilor fii şi fiice
şi nu au aflat
bucurie mare şi mântuire”.

14
A renegat pe aceste mari rele cea dintre neamuri
care s-a logodit
şi către a colimvitrei fântână aleargă
şi părăseşte pe cele vechi, precum atunci samarineanca.
Nu a ascuns nimic aceasta de Cel ce pe toate le ştie
mai înainte de a se face,
ci doar a spus: „Nu am”. Nu a spus: „Nu am avut”,
şi cred că a vrut să spună acestea:
„ Şi de aş fi avut mai înainte bărbaţi,
acum nu vreau să am
pe cei pe care i-am avut, căci acum pe Tine te am stăpân
ce m-ai ridicat şi m-ai scos din nămolul răutăţilor mele,
căci, prin credinţă, am primit
bucurie mare şi mântuire.

15
Pe când cea sfântă a priceput a Mântuitorului valoare,
din cele ce i-a descoperit, mai mult dorea să afle
ce şi Cine este Acesta ce stă lângă fântână.
Şi poate, cu dreptate, astfel de gânduri îşi făcea:
„Oare este Dumnezeu sau om Cel pe care îl văd?
Ceresc sau pământesc?
Căci pe amândouă mi le face cunoscute,
însetează şi adapă, învaţă şi profeţeşte

şi iarăşi mă cheamă lângă El
pe mine călcătoarea de lege şi îmi descoperă
toate greşelile,
ca să primesc
bucurie mare şi mântuire.

16
Este ceresc şi poartă fire pământească?
Dacă este Dumnezeu şi om, mie ca om Mi S-a arătat
şi pe când ca om a însetat,
ca Dumnezeu mă adapă şi profeţeşte;
căci în cer nu a fost ca om, ca să cunoască viaţa mea
şi pe toate să şi le amintească.
Aceasta este semnul Celui nevăzut
pe Care acum Îl am înaintea mea,
să îmi arate şi să mă cerceteze.
Acesta poate să mă cunoască pe mine
şi să-mi descopere cine sunt.
Înţelepciunea Acestuia voi lua,
cunoaşterea Lui voi sorbi,
cu ale Acestuia cuvinte voi spăla
urâţenia tuturor greşelilor mele,
încât cu suflet curat să dobândesc
bucurie mare şi mântuire.

17
Fiule al omului, precum Te văd,
Fiule al lui Dumnezeu, precum Te simt,
Tu luminează-mi mintea şi, Doamne,
învaţă-mă cine eşti!”
Cu politeţe ruga samarineanca pe Hristos.
„Iată, clar Te văd şi prin credinţă Te simt
şi nu-mi ascunde [cine eşti]!
Oare eşti Tu, Hristos, pe Care mai înainte
L-au vestit profeţii că va veni?
Dacă Tu eşti, precum au spus, spune-mi pe faţă!
Îmi dau seama că ştii cu adevărat pe toate
câte le-am făcut,
precum şi toate cele ascunse ale inimii mele;
şi pentru aceasta cu tot sufletul meu Te rog,

ca să primesc
bucurie mare şi mântuire!

18
Când a văzut Atotştiutorul cuvintele înţeleptei femei
şi credinţa inimii [ei], îndată a răspuns acesteia:
„Pe Cel pe Care Îl numeşti Mesia,
pe Cel de care profeţii mai înainte au vorbit,
pe Acesta Îl vezi înaintea ochilor tăi
şi glasul Său Îl asculţi.
Eu sunt, Cel pe Care-L vezi.
Eu sunt, Cel pe Care-L ai în inima ta.
Eu doream cu ardoare să te aduc lângă Mine
şi să te mântuiesc.
Acum vesteşte tuturor celor din oraşul Siharului
ce vor să se mântuiască,
rudelor şi celor din oraşul tău, şi veniţi aici toţi
cei care însetaţi [de]
bucurie mare şi mântuire!

19
Iată, femeie, acum te-ai eliberat din groapa suferinţei.
Eu, Cel care nu am nici găleată ca să scot apă,
inima ta am curăţit
fără de apă şi gândul tău am clătit,
iar de apă nu am avut trebuinţă.
Am vrut şi te-am făcut sălaş al Meu
şi ţi-am descoperit Cine sunt, iar apă n-am băut”.
Când se spuneau şi se-ntâmplau acestea,
au venit ucenicii;
căci nu erau, precum se scrie,
la fântână pe când se făceau cele de mai sus,
ci mai pe urmă au venit şi când s-au înştiinţat,
s-au minunat strigând:
„O, iubire de oameni cea de nespus,
a primit şi a coborât să ajute pe femeie
Cel care dă
bucurie mare şi mântuire!”.

20

Întărire şi putere a luat samarineanca
şi a alergat la samarineni,
după ce a lăsat urciorul şi a luat pe umerii inimii ei
pe Cel care cunoaşte inimile şi dorinţele oamenilor.
Şi de cum a ajuns în oraş a vestit peste tot
cu astfel de cuvinte:
„Bătrâni şi copii, tineri şi fecioare,
la fântână alergaţi repede!
S-a revărsat apa şi din belşug a curs pentru toţi.
Acolo am aflat om,
pe care nu se cuvine să Îl numesc om,
căci are lucrările lui Dumnezeu;
pe toate le spune mai înainte şi le profeţeşte
Cel care vrea ca pe toţi să salveze
şi Care dă
bucurie mare şi mântuire”.

21
N-au spus nimic apostolii Mântuitorului
că L-au aflat vorbind cu femeia,
pe Cel ce a venit şi S-a născut pe pământ din Fecioară,
de grijă adâncă mişcat;
căci pe când mergeau hrană să aducă, L-au aflat dând
hrană mai presus de fire celor ce o doresc,
hrană a nemuririi.
Către apostoli a răspuns:
„Hrana care Mă satură pe Mine
este să fac totdeauna voia Tatălui Meu.
Pentru aceasta Eu mănânc hrană
pe care voi nu o cunoaşteţi,
care oferă celor ce o mănâncă
viaţă desăvârşită şi credinţă de neînstrăinat,
ce dă
bucurie mare şi mântuire”.

22
S-a adunat lângă Făcător poporul Samariei;
a lăsat casele sale şi s-a făcut, prin credinţă,
casă a Celui ce a spus în Scripturile
cele de Dumnezeu inspirate:

„Voi locui în ei şi voi păşi printre ei”, precum se scrie.
Unor astfel de case, credincioşilor ce au lăsat totul:
părinţi, câmpuri şi orice alt lucru iubit,
le voi fi Dumnezeu şi Eliberator din capcanele
celui viclean,
iar aceştia îmi vor fi Mie popor iubit şi lăcaşuri
se vor face
Treimii celei fără de început şi nedespărţite,
Care din belşug izvorăşte
bucurie mare şi mântuire”.

(Sfântul Roman Melodul – Imnele Sfintei Scripturi)

Predica mitropolitului Augustin de Florin la Sfânta muceniţă Fotini (26 februarie)

Iubiţii mei, unul din cei mai sălbatici prigonitori ai creştinilor a fost Nero. Nero era împărat la Roma în anul 67 d.Hr. A decretat prigoană împotriva creştinilor. Mulţi au mărturisit atunci. În această omilie vom vorbi despre o familie, care a trăit în epoca lui Nero şi toată a primit martiriul pentru Hristos.

***

În Africa, într-o mare cetate, în Cartagina, actualmente Tunezi, slujea un general viteaz. Numele lui era Victor. Victor se deosebea de toţi ceilalţi generali ai garnizoanei din Cartagina. Era creştin. Era credincios împăratului pământesc, dar mai credincios era Împăratului ceresc, Hristos. Viteaz în lupte, dar mai viteaz în lupta pe care o dădeau creştinii pentru credinţa lor. Gura nu şi-o ţinea închisă; propovăduia cu credinţă pe Hristos.

În armată, Victor era un exemplu luminos de general creştin. Dar când s-a decretat prigoana împotriva creştinilor, conducătorul politic al Cartaginei l-a chemat, i-a citit edictul şi i-a spus: Victor, ştiu bine în ce crezi. Ştiu şi faptul că nu doar tu, ci şi mama ta şi fratele tău sunt creştini şi încearcă să-i facă şi pe alţii creştini. Pretutindeni propovăduiesc. Dar acum, că a venit edict de la Roma, te-am chemat să-ţi spun că cel mai bine pentru tine şi pentru familia ta este să-L lăsaţi pe Hristos şi să jertfiţi idolilor.

- Nu!, răspunde Victor ighemonului. Nu ne vom lepăda de credinţa noastră nici eu, nici mama mea, nici fratele meu. Suntem hotărâţi să le sacrificăm pe toate pentru Hristos.

Dar înainte de a purcede la mucenicie, să vedem cine era mama lui Victor. Dacă vreţi să aflaţi, deschideţi Evanghelia după Ioan la capitolul 4. Acolo veţi vedea că o femeie foarte păcătoasă, care s-a dus la amiază la fântâna din satul ei ca să ia apă, a întâlnit un necunoscut. Necunoscutul era Hristos. Hristos a deschis o discuţie cu ea. Femeia îl întreba şi Hristos răspundea. Şi femeia se minuna. Pentru prima oară în viaţă auzea astfel de cuvinte. Femeia a crezut şi de atunci şi-a schimbat viaţa şi a devenit o credincioasă ucenită a lui Hristos. Aceasta este samarineanca, care atunci când a crezut în Hristos s-a numit Fotini. Aceasta este mama lui Victor, care slujea în Cartagina.

Iar Sfânta Fotini, precum zice Sinaxarul, avea cinci surori, care şi ele au crezut în Hristos. Numele lor erau: prima Fotini, a doua Anatoli, a treia Foto, a patra Fotis, a cincea Paraschevi şi a şasea Kiriaki.

Sfânta Fotini locuise la Ierusalim. Dar o dată cu moartea mucenicească a Sfântului Ştefan a plecat de la Ierusalim şi a început să meargă din ţară în ţară, din cetate în cetate, şi să-l propovăduiască cu putere pe Hristos. Era un misionar. Ochii ei se umpleau de lacrimi, când rostea numele lui Hristos, care a scos-o din păcat şi a mântuit-o. Se spune că a ajuns şi la Smirna şi a propovăduit şi acolo pe Hristos, iar creştinii au ridicat mai târziu în cinstea ei o minunată biserică, biserica Sfintei Fotini, şi această biserică a fost catedrală mitropolitană până în august 1922, când turcii au intrat în Smirna şi i-au dat foc şi s-a salvat doar catapeteasma, pe care refugiaţii au adus-o în Elada şi este aşezată acum în biserica Sfintei Fotini, Noua Smirnă din Atena.

Sfânta Fotini împreună cu un alt fiu al ei, Iosi, şi cu cele cinci surori ale ei au ajuns în Cartagina, unde slujea, precum am spus, Victor. Acolo, în părţile Africii, întreaga familie lucra pentru răspândirea credinţei în Hristos. Dar când a ieşit edictul lui Nero şi ei nu au vrut să asculte de edictul acestui împărat antihristic, au fost arestaţi şi trimişi la Roma.

Sfânta Fotini, chiar dacă era întemniţată, nu înceta să vorbească despre Hristos. Mai mult, a reuşit să facă creştină pe o fiică a lui Nero, pe Domnina, şi pe alţi mulţi care slujeau la palat. Lucrul acesta l-a sălbăticit şi mai mult pe tiran şi a poruncit să-i chinuiască pe toţi cu diferite chinuri, la care, când le citeşti aşa cum sunt scrise în Sinaxar, ţi se ridică părul.

Dumnezeul meu, câtă răutate în lume! Atâta răutate la necredincioşi, pentru a-ţi chinui copiii? Dar şi câtă răbdare le dai Tu copiilor Tăi, mucenicilor, pentru a învinge groaznicele dureri! Sfânta Fotini şi toţi aceia care erau cu ea au biruit toate chinurile, toate groaznicele dureri.

Au biruit până şi un mag, care trăia în acea vreme şi făcea magie şi de care toţi se temeau pentru puterea pe care o avea. Magul se numea Lampadie. Acestui mag tiranul i-a dat dispoziţie să facă o otravă pe care să o bea martirii şi să moară. Magul s-a supus poruncii. A făcut otrava. A umplut un pahar şi a dat-o să o bea prima Sfânta Fotini. Sfânta Fotini nu s-a temut. De ce să se teamă? Credea în cuvintele lui Hristos, care a spus: Vă voi da putere să călcaţi peste şerpi şi peste scorpii şi să nu pătimiţi nimic nici din partea vrăjilor, nici a otrăvurilor (Luca 10, 19 şi Marcu 16, 18).

Sfânta Fotini şi-a făcut cruce, a băut otrava şi nu a păţit nimic. Magul a pregătit şi o a doua otravă mai puternică, a dat-o Sfintei Fotini şi a băut-o. Dar nici aceasta nu a vătămat-o.

Văzând magul că otrăvurile lui nu au reuşit nimic, a înţeles că în Sfânta Fotini şi în toţi cei care erau împreună cu ea exista o putere nebiruită. Magul a crezut în Hristos, şi-a aruncat cărţile de magie în foc, a lăsat toate ale vrăjitoriei, şi-a schimbat numele şi s-a numit Teoclit.

Tiranul, când a aflat că cel mai mare mag a crezut în Hristos, s-a mâniat foarte şi a poruncit să-l prindă, să-l scoată afară din cetate şi acolo sabia unui soldat s-a ridicat, a fulgerat şi i-a tăiat capul lui Teoclit. În felul acesta un mag a devenit creştin şi a mărturisit pentru Hristos. Este Sfântul Teoclit.

Acelaşi sfârşit mucenicesc cu Sfântul Teoclit au avut şi Sfânta Fotini şi cei doi copii ai ei şi cele cinci surori ale ei. O familie întreagă s-a jertfit pentru Hristos. Unde sunt astăzi astfel de familii, care să le joace pe toate „cap şi pajură” pentru credinţa lui Hristos? Reci, laşi şi lipsiţi de bărbăţie sunt astăzi creştinii şi nu fac nici o jertfă pentru credinţa lor. Dimpotrivă, îşi sacrifică credinţa pentru interesele lor mici şi de mizerie.

Hristoase, Te rugăm noi, nevrednicii, dă-ne credinţa sfinţilor Tăi mucenici!

***

Iubiţilor! Din nefericire, în patria noastră există oameni care cred în vrăjitorii. Dar află: Toţi aceia care fac vrăjitorii şi merg la vrăjitori şi la vrăjitoare încetează să fie creştini, încetează să creadă în Hristos. Aceştia cred în diavolul. Şi câţi şi-au dezrădăcinat din inimă credinţa şi iubirea faţă de Hristos, câţi nu cred şi nu-L iubesc, precum învaţă Sfânta Evanghelie, vor merge în iad, în iadul cel veşnic! Să nu aibă nici o îndoială de asta.

Doamne, auzim cuvintele pe care le adresezi păcătoşilor în ziua Venirii Tale de-a doua şi tremurăm. Te rugăm să nu ne arunci în iad. Dă-ne să ne pocăim şi să postim şi să credem în Tine, ca şi Sfânta Fotini, cei doi copii ai ei, cele cinci surori ale ei şi Sfântul Teoclit, a cărui pomenire Sfânta noastră Biserică o sărbătoreşte pe 26 februarie.

(Sursa: Seria "Ne vorbeşte Părintele Augustin, mitropolitul de 104 ani")

Nicolae Steinhardt (Monahul Nicolae Delarohia) - Dăruind vei dobândi - Apa cea vie (femeia samarineancă)

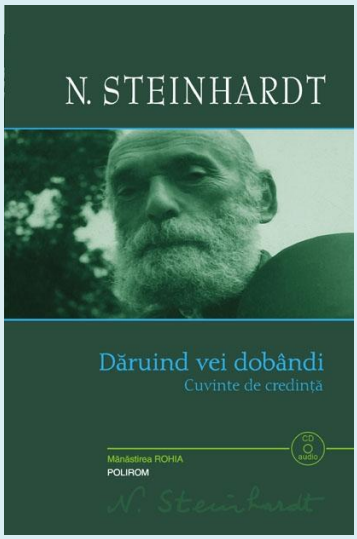

Dacă episodul femeii hananeence poate fi considerat ca relatarea unui examen (foarte sever), al samarinencii nu-i decât urmărirea unui duel aprig şi fără cruţare.

Scena, ca în teatrul clasic, duce lipsă de recuzite infame. Totul se petrece la nivelul confruntării spirituale, ca în tragediile lui Corneille ori Racine. Stau acolo, faţă către faţă - în tăcerea şi arşiţa amiezii de vară, în centrul întinderii deşarte, având drept singur focar fântâna (iar prezenţa - nevăzută - a elementului apa va fi în curând completată prin manifestarea Duhului însuşi) - două caractere, două puteri, două libertăţi. Hristos a recunoscut în femeia care a venit să scoată apa una din acele firi necăldicele vrednice a fi provocate şi cucerite de El.

Întâlnirea lui Hristos cu samarineanca, aşa cum e povestită de Sfântul apostol Ioan (4, 4-12) - nu altminteri decât a lui Iacov cu îngerul Domnului (Facerea 32, 4 şi urm.) - este prezentarea unui duel. Analogia între cele două ciocniri este izbitoare: atât Iacov cât şi femeia din Sihar au ceea ce psihologii numesc personalitate marcată şi nu-s nici unul nici cealaltă de ieri, de alaltăieri pe acest pământ. Hristos are de înfruntat (şi biruit) o fiinţă vie şi puternică, o femeie, o înfiptă, tare de cerbice şi pe drepturile ei de făptură înzestrată cu inteligenţă şi judecată, mândră, ironică, arţăgoasă. Domnul o acceptă aşa cum este, se supune tacticii, fentelor, regulilor, răbdărilor şi impetuozităţilor duelului, dar şi marii lui legi nescrise, căreia toate i se pleacă: a învinge cu orice preţ.

De aceea Domnul procedează mai întâi fără grabă, accentuând aspectul întâmplător al întâlnirii şi parcă încercându-şi, măsurându-şi, iscodindu-şi adversara, abia la sfârşit şi numai după ce va fi desprins punctul vulnerabil al partenerei - situaţia ei matrimonială (Bine ai zis că nu ai bărbat...) - va da (asemenea medicului chirurg: izolează abcesul înainte de a-l cauteriza) lovitura cea mare, lovitura de graţie, irezistibilă: Eu sunt, Cel care vorbesc cu tine.
Dialogul în paralel cu duelul, scapără de la prima încrucişare a săbiilor.

Hristos (scurt): Dă-mi să beau.
Samarineanca (arţăgoasă, mândră, ca să făurească numaidecât o distanţă, ca nu cumva să pară măgulită că-i vorbeşte un iudeu, să se situeze aşadar într-o poziţie de inferioritate): Cum, tu, iudeu, îmi vorbeşti mie!
Hristos (ia ofensivă): Firesc ar fi să-Mi ceri tu Mie să bei.
Samarineanca (ironică, de sus): Nici găleată nu ai ... (din ce în ce mai ironică, trecând de-a dreptul la obrăznicie): Nu cumva eşti Tu mai mare decât părintele nostru Iacov !
Hristos (atacă din altă direcţie): Cine bea din apa pe care o dau Eu nu va mai înseta niciodată.
Samarineanca (obraznică, dar şi raţională, practică, înţelegând că din convorbirea aceasta s-ar putea alege cu un folos însemnat): Da, dă-mi apa aceea ca să nu mai vin aici să mă obosesc.
Hristos (care ştie unde este punctul vulnerabil, atacând prin surprindere, din cu totul alt unghi, ca un duelist experimentat): Cheamă-ţi bărbatul.
Samarineanca (de felul ei nefăţarnică, nemincinoasă): N-am bărbat.
Hristos (începe a se dezvălui): Ai spus adevărul ... Ai avut cinci ...
Samarineanca (ştie să se plece în faţa adevărului): Tu eşti prooroc!
Hristos (se dezvăluie din ce în ce mai mult) enunţă două principii:
a) va veni ceasul şi acum este;
b) se cuvine să ne închinăm lui Dumnezeu numai în duh şi adevăr.
Samarineanca (adulmecând adevărul final, presimţindu-l): Va veni Mesia-Hristos.
Hristos (descoperindu-Se, dându-i lovitura de graţie, doborând-o): Eu sunt !

În sumara-i eshatologie, Hristos pune accentul pe timpul prezent: acum este. Pentru Hristos toate sunt în prezent, afară din timp, aşa cum Aldous Huxley avea să scrie după vrei două mii de ani: Timpul trebuie să ia sfârşit.

Hristos, e în afara timpului, e din veşnicie. Samarinencii îi vorbeşte însă ca întrupat. Acum, aici: e momentul botezului, credinţei, mântuirii. Şi al alegerii: cu sau fără Hristos. La Sihar timpul e încă în suspensie. Dar de ce stă scris: va veni şi

acum este, de ce nu e folosită formularea mai simplă: a venit vremea ? Pentru ca să fie vădit temeiul de împlinire al profeţiei, al făgăduinţei. Transformarea propoziţie în frază dă, pe de o parte, afirmaţiei o notă augustă, cutremurătoare; şi acum este: şovăielile, amânările, rezervele sunt alungate, descântate, dezlegate. Totodată este scoasă în evidenţă o altă trăsătură esenţială a creştinismului: închinarea în duh nu ratione loci, pe muntele Garizim, ori la Ierusalim, ci pretutindeni.

Creştinismul e universal, nu cunoaşte îngrădiri naţionale, teritoriale sau de orice alt soi. Orice fel de segregaţie este necreştinească. Cât despre cuvintele: « ***Voi vă închinaţi căruia nu ştiţi, noi ne închinăm căruia ştim*** », ele se încadrează într-o viziune ecumenică a creştinismului.

Fiindcă se referă nu numai la samarineni, ci la toţi precursorii Domnului, şi ei însufleţiţi de Duhul Sfânt într-o oarecare măsură şi reprezentând preînchipuiri parţiale ale revelaţiei: la Moise în primul rând, apoi la Buddha, Lao-Tse, Confucius, Socrate, Platon, Aristotel şi ceilalţi «sfinţi» ori celelalte «sibile», zugrăviţi şi zugrăvite pe zidurile exterioare ale multor biserici ortodoxe, vădindu-le toleranţa şi universalitatea. Islamismul, ulterior vieţii pământeşti a lui Hristos se cuprinde şi el în şirul acesta de premergători induhovniciţi prin felul cuviincios cum sunt meţionaţi în Coran părintele nostru Avraam, Sfânta Fecioară şi Domnul însuşi, fapt menţionat nu fără emoţie de F.M.Dostoievski în Amintiri din casa morţilor.

Ca un trăznet din cer senin şi arzător cade mărturisirea Domnului: atât e de bruscă, de nereticentă, de totală ! Ca de obicei Hristos nu umblă cu jumătăţi de măsură: când dă, boiereşte dă, când Se descoperă, o face desăvârşit. Pentru samarineanca, pentru orbul din naştere ... Eu sunt. Eu, Cel care-ţi vorbesc, Eu, Cel din faţa ta. Eu. Nu prin aluzii sau deducţii , direct.

Şi samarineanca, după ce se împotrivise, ironizase şi se obrăznicise, dintr-o dată - lovită mortal, rănită până-n suflet şi în adâncul sinei, ca odinioară Iacov (făcătorul fântânii alături de care se desfăşoară scena actuală) - se prăbuşeşte, se predă. Se predă total, simetric lui Hristos care S-a dezvăluit în întregime, necondiţionat, se supune înfrântă, stăpânită de tremur şi cuprinsă de iubire, întocmai - şi trag nădejde că pe nimeni nu va uimi comparaţia aceasta - ca la sfârşitul dialogului dintre Elizabeth Bennet şi Darcy în Mândrie şi Prejudecată de Jane Austen, unde următor sfidării reciproce, bărbatul şi femeia îşi dau în final seama că sunt făcuţi unul pentru altul.

Şi neîntârziat, tot brusc, tot fulgerător (ritmul referatului acum nu e lent şi mişcările nu mai sunt de învăluire şi încercuire, ci de atac frontal şi schimbări decisive),

după ce Hristos iese din anonimat, ea, biruită, se preface în apostol, acum e cuprinsă de iubire pentru Hristos, e convinsă, e metanoizată, e făptură nouă. Şi dă fuga în cetate. De ce ? Ca să-L vestească pe Hristos, ca să predice Evanghelia, să răspândească vestea cea bună, ca un adevărat ucenic al Domnului. Ea, înfiptă şi îndrăzneaţă, dar nobilă şi curajoasă, cunoscându-şi dulcea înfrângere, nu se mai slujeşte de subtilităţi, nu mai discută, nu mai argumentează; alta-i este grija în faza aceasta a desfăşurării minunatei întâmplări: să se grăbească a proclama coram populo: Mesia e printre noi ! E vestitoare de Hristos şi e gazdă a Lui, ca şi Zaheu, căci Domnul zăboveşte două zile în Sihar şi-i foarte probabil că în casa ei a sălăşuit.

Scena din capitolul 4 al Evangheliei lui Ioan este de mare intensitate dramatică, în cadenţă neîncetat mai sacadată, în tempo din ce în ce mai iute. Duelul, iată singura imagine pe care o poate evoca, duelul pe răpunere şi marile dialoguri ale tragediilor clasice.

Nobleţea hananeencei se vădeşte în credinţă, curaj, stăruire, cuviinţă şi inteligenţă. A samarinencii prin felul cum se dă bătută, fără reţineri, cu entuziasm, după ce mai întâi se puse din toate puterile şi iscusinţele minţii ei. ***Ea, când i se relevă adevărul, îl recunoaşte şi trage toate consecinţele numaidecât. Acum este. Nici amânare, nici îndoială, nici sfială. Pe loc porneşte să-L anunţe pe Mesia, să-I proclame prezenţa, să dea de ştire tuturor ce se petrece pe meleagurile lor, de ce neînchipuită cinste se învrednicesc, din ce neverosimilă bucurie sunt chemaţi să se împărtăşească.***

Aşa precum şi vrea Hristos: pe care îi cheamă îi vrea de îndată ai Lui, lăsând toate baltă, neopriţi de nici o treabă, nici un considerent, nici altă datorie fie ea cât de firească ori curată. Ţarina, negoţul, însurătoarea, îngropăciunea: fleacuri, nugas! le spunea poetul din vechime. Samarinencii, pe care suntem în drept să ne-o închipuim privită cu ochi nu prea buni în oraşul ei, nu-i mai pasă de ce spune lumea: chiar printre ai săi (unde-i va fi fost mai greu, ca şi lui Iisus) se grăbeşte să-L prea mărească pe Domnul, să-I fie roabă şi crainică.

Samarineanca e un admirabil exemplu al felului cum lucrează Domnul în calitatea Sa de vânător (de oameni) îndeosebi atras de vânatul dificil, de ucenici şi ucenice de caracter, care opun rezistenţă dar şi sunt în stare ca acum chiar (nu după o zi ori un ceas ori un sfert de oră) să I se predea în duh şi adevăr. I-au fost pe plac un prigonitor ca Saul din Tars, o desfrânată din pasiune ca Maria Egipteanca, un vameş înrăit ca Zaheu, o sfădăreaţă ca samarineanca ; nu i-au plăcut feţele palide, călăii, plângăreţii, strecurătorii de izmă, chimen şi untăriţă,

făţarnicii, purtătorii de caftane şi ciucuri lungi, zeloşii aprinzători de lumânări. Pe Simon-Petru l-a iubit mult fiindcă era din speţa inşilor înfocaţi, intempestivi, nerăbdători.

În duelul acesta, nu de formă, samarineanca e atinsă mortal cu o lovitură nu pricinuitoare de moarte ci de viaţa veşnică. ***Nu, Domnul nu a minţit-o: cu adevărat i-a dăruit apă vie, apa vieţii fără apus, iar pe ea prefăcând-o din trufaşă potrivnică, în ucenică şi apoi muceniţă a Sa.***

Ne mai putem pune întrebarea de ce pentru a transmite dublul Său mesaj, Hristos a preferat calea dialogului, a duelului? Ca să dea, probabil, mesajului - neapărată instantaneitate a oricărei convertiri ce nu mai cată înapoi şi aspaţialitatea oricărei credinţe dârze şi oricărui crez adevărat - o intensitate dramatică şi dinamică sporită. Dialogul nu se imprimă în cuget şi-n simţire mai adânc decât naraţiunea. Simpla expunere nu ar fi avut desigur tăria captivantă a voroavei contradictorii. Iată de ce cred că Duhul i-a insuflat ucenicului mult iubit alegerea formei diacronice.

Episodul cu femeia samarineanca ni se mai arată a fi dialogul Domnului cu sufletul omenesc (aşa cum va apărea şi în Urmarea lui Hristos), care mai întâi se împotriveşte, dar după aceea se supune şi-şi adoră Creatorul.

Domnul a ţinut ca biruinţa-I să nu fie uşoară, ca de la sine înţeleasă, mecanică, în stil pilduitor, ci liberă, spontană, izvorâtă dintr-o convingere precedată de îndoieli, total transformatoare a credincioasei din Samaria.

În ultima analiză actul de credinţă chiar astfel se cade a fi. El se produce - lucru prea bine înţeles de ***Soeren Kierkegaard*** - ***atunci când sufletul aflat în rugăciune nu pe sine orant se aude ci pe Celălalt mărturisindu-i-se: da, nu te înşeli, da, Eu sunt, Eu Cel viu, Eu care sunt Cel ce este, care te cheamă. Vino după Mine. Iar sufletul răspunde fără a pregeda: Amin.***

Întâlnirea lui Hristos cu Samarineanca - o „confruntare spirituală”

Întâlnirea lui Hristos cu Samarineanca este prezentarea unui duel. Analogia între cele două ciocniri e izbitoare: atât Iacov cât şi femeia din Sihar au ceea ce psihologii numesc personalitate marcată şi nu-s nici unul nici cealaltă de ieri, de alaltăieri pe acest pământ.

Dacă episodul femeii cananeence poate fi considerat ca relatarea unui examen (foarte sever), al samarinencei nu-i decât urmărirea unui duel aprig şi fără cruţare.

Scena, ca în teatrul clasic, duce lipsă de recuzite infame. Totul se petrece la nivelul confruntării spirituale, ca în tragediile lui Corneille ori Racine. Stau acolo faţă către faţă - în tăcerea şi arşiţa amiezii de vară, în centrul întinderii deşarte, având drept singur focar fântâna (iar prezenţa - nevăzută - a elementului apă va fi în curând completată prin manifestarea Duhului însuşi) - două caractere, două puteri, două libertăţi. Hristos a recunoscut în femeia care a venit să scoată apă una din acele firi necăldicele vrednice a fi provocate şi cucerite de El.

Întâlnirea lui Hristos cu Samarineanca, aşa cum e povestită de Sfântul apostol Ioan (Ioan 4, 4-26) - nu altminteri decât al lui Iacov cu îngerul Domnului (Facerea 32, 24) - este prezentarea unui duel. Analogia între cele două ciocniri e izbitoare: atât Iacov cât şi femeia din Sihar au ceea ce psihologii numesc personalitate marcantă şi nu-s nici unul nici cealaltă de ieri, de alaltăieri pe acest pământ. Hristos are de

înfruntat (şi biruit) o fiinţă vie şi puternică, o femeie, o înfiptă, tare de cerbice şi pe drepturile ei de făptură înzestrată cu inteligenţă şi judecată, mândră, ironică, arţăgoasă. Domnul o acceptă aşa cum este, se supune tacticii, fentelor, regulilor, răbdărilor şi impetuozităţilor duelului, dar şi marii Lui legi nescrise, căreia toate i se pleacă: a învinge cu orice preţ!

De aceea Domnul procedează mai întâi fără grabă, accentuând aspectul întâmplător al întâlnirii şi parcă încercându-şi, măsurându-şi, iscodindu-şi adversara: abia la sfârşit şi numai după ce va fi desprins punctul vulnerabil al partenerei - situaţia ei matrimonială (Bine ai zis că nu ai bărbat...) - va da (asemenea medicului chirurg: izolează abcesul înainte de a-l cauteriza) lovitura cea mare, lovitura de graţie, irezistibilă: „Eu sunt, Cel care vorbesc cu tine”.

(Nicolae Steinhardt, Dăruind vei dobândi, Editura Dacia, 1997, pp. 42-43)

Dialogul Domnului cu sufletul omenesc

Episodul cu femeia samarineancă ni se mai arată a fi dialogul Domnului cu sufletul omenesc, care mai întâi se împotriveşte, dar după aceea se supune şi-şi adoră Creatorul.

Domnul a ţinut ca biruinţa-I să nu fie uşoară, ca de la sine înţeleasă, mecanică, în stil pilduitor; ci liberă, spontană, izvorâtă dintr-o convingere precedată de îndoieli, total transformatoare a credincioasei din Samaria.

În ultimă analiză, actul de credinţă astfel se cade a fi. El se produce - lucru prea bine înţeles de Søren Kierkegaard - atunci când sufletul aflat în rugăciune nu pe sine orant se aude, ci pe Celălalt mărturisindu-i-se: „da, nu te înşeli, da, Eu sunt, Eu Cel viu, Eu care sunt Cel ce este, care te cheamă. Vino după Mine”. Iar sufletul răspunde fără a pregeta: „Amin”.

(Nicolae Steinhardt, Dăruind vei dobândi, Editura Dacia, 1997, p. 46)

Alexandru Burac - Sfânta muceniţă Fotini, cea izvorâtoare de „apă vie“

Biserica Ortodoxă pomeneşte astăzi în calendarul ei pe Sfânta muceniţă Fotini, despre care Sfântul apostol Ioan dă mărturie în Evanghelia sa, atunci când relatează întâlnirea Mântuitorului cu femeia samarineancă la fântâna lui Iacov.

Ce dovezi avem despre mărturisirea înflăcărată şi neclintită a acestei sfinte muceniţe? Cum s-a făcut ea izvor de „apă vie“ pentru locuitorii cetăţii ei şi ai altor ţinuturi? Am adus lumină acestor întrebări printr-o scurtă analiză a episodului biblic, cu ajutorul pr. lect. dr. Ilie Melniciuc, de la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Dumitru Stăniloae“ din Iaşi, şi o prezentare a pătimirii ei din „Vieţile Sfinţilor“.

Sfânta muceniţă Fotini este femeia samarineancă, cea care i-a dat Mântuitorului apă la fântâna lui Iacov. Sfântul apostol Ioan redă portretul acestei femei în dialogul cu Iisus.

Părintele Ilie Melniciuc ne spune despre acest episod, relatat în capitolul 4 al Evangheliei după Ioan, că reprezintă „întâlnirea revelatoare a două contrarii: Cel care ştie (Hristos-Omul) şi cea care caută (femeia samarineancă)“. Dialogul lui Iisus cu femeia samarineancă va scoate în evidenţă, „***pe de o parte, iniţiativa***

răbdătoare a lui Dumnezeu, gata să stimuleze şi să depăşească aşteptările umane, iar pe de altă parte incapacitatea omului de a înţelege şi pătrundere revelaţia“, explică pr. Melniciuc.

„Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez“

Mântuitorul îi spune femeii: „***Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăşi; dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viaţă veşnică. Femeia a zis către El: «Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot»“. El vorbeşte despre apa duhovnicească, dătătoare de viaţă.***

„Apa cea vie“ despre care vorbeşte Hristos este harul care adapă sufletul şi îl face izvor nesecat de viaţă, bucurie şi putere dumnezeiască.

Vedem cum, pentru a o face să înţeleagă mai bine, Iisus conduce convorbirea pe un alt făgaş. Mântuitorul face înaintea ei o minune, dezvăluindu-şi puterea de prooroc. El îi adresează invitaţia de a-şi chema bărbatul, ştiind că ea se afla într-o situaţie destul de delicată din acest punct de vedere. Ea avusese mai mulţi soţi, ceea ce îi conferea un statut de femeie marginalizată în acea epocă. De altfel, ne putem da seama de acest lucru şi din faptul că ea era singură la fântână, nu în grup cu alte femei, aşa cum era obiceiul. Dar Mântuitorul îi cunoaşte căutările sufleteşti şi de aceea îi aduce în faţă trecutul, pentru a-şi putea da seama că este, spune pr. Ilie Melniciuc ***„lipsit de sens spiritual, recunoscând cu sinceritate lipsurile vieţii ei“.***

Astfel, începe să se trezească în ea o înţelegere şi o simţire tot mai înaltă: ***„Doamne, văd că Tu eşti prooroc“.*** Merge mai departe şi Îi pune înainte două probleme actuale pentru acele timpuri: închinarea către Dumnezeu la iudei şi la samarineni şi venirea lui Mesia. Pentru ea, la fel ca pentru toată lumea de atunci, ideea despre Mesia era ceva foarte îndepărtat. Iar acum, Domnul îi spune cât se poate de direct: „***Eu sunt Mesia cel aşteptat***“. Ea nu-I mai răspunde nimic, căci rămâne fără glas. Atunci, „***femeia şi-a lăsat găleata şi s-a dus în cetate şi a zis oamenilor: «Veniţi de vedeţi un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva aceasta este Hristosul?» Şi au ieşit din cetate şi veneau către El***“.

Iisus îi descoperă acestei femei scopul întrupării Sale, identitatea Lui - Fiul lui Dumnezeu - şi minunata posibilitate de a primi „apa vie“ a vieţii veşnice cu Dumnezeu. I-a oferit cinstea de a fi un evanghelist care a mers să propovăduiască Evanghelia la poporul său. Unii dintre evreii ce respectau Legea cu stricteţe ar fi

putut să se simtă ofensaţi fie şi numai pentru faptul că li se adresează, şi totuşi, acea femeie a fost aleasă pentru îndeplinirea unei misiuni atât de importante.

Cu o rară îndemânare şi putere de convingere, ea captează simplu şi imediat atenţia cetăţenilor Siharului. Mărturia ei aduce roadă multă, căci despre aceştia evanghelistul spune, în finalul acestui episod: ***„Iar femeii i-au zis: «Credem nu numai pentru cuvântul tău, căci noi înşine am auzit şi ştim că Acesta este cu adevărat Hristosul, Mântuitorul lumii»“.***

Detalii suplimentare despre viaţa sa ulterioară acestui moment de cotitură în existenţa ei, aflăm din „Vieţile Sfinţilor“. Se precizează în primul rând că ***numele ei era Fotini (în greceşte „Luminată “) şi că a primit botezul creştin de la Sfinţii Apostoli, împreună cu cei doi fii ai ei (Victor, devenit mai apoi Fotinos, şi Iosi) şi cu cele cinci surori (Anatoli, Fotos, Fotida, Paraschevi şi Chiriachi), devenind înflăcăraţi propovăduitori şi întorcând pe mulţi la credinţa în Hristos.*** Vremurile erau destul de potrivnice pentru creştini, întrucât împăratul Romei de atunci, Nero, pornise o mare prigoană împotriva lor.

„Unul este cu adevărat Dumnezeu, Dumnezeul creştinilor!“

Victor, fiul cel mai mare al lui Fotini, era ostaş în armata romană şi, datorită bărbăţiei sale în războaiele purtate împotriva arabilor, împăratul îl făcuse voievod peste întreaga Italie. Neştiind că e creştin, îi dăduse misiunea de a prigoni pe fraţii săi de o credinţă, care se aflau în acel ţinut.

Sebastian, ducele Italiei, ştiind că Victor este creştin, căuta să-l convingă cu viclenie să dea curs poruncii împăratului; de asemenea, îl sfătuia să îşi oprească şi mama şi fratele de la a mai vesti în mod public Evanghelia lui Hristos.

Victor s-a împotrivit acestui fals prieten cu o replică de mărturisitor neînfricat: „Eu sunt şi voiesc să fiu propovăduitor al lui Hristos, precum sunt şi aceia, şi lasă să vedem răul care ni se va face“. Ultima încercare de convingere din partea lui Sebastian („*Eu, frate, te sfătuiesc cele ce-ţi sunt de folos, iar tu socoteşte ce vrei să faci*“), a atras asupra acestuia o imediată orbire, însoţită de grele dureri, încât din cauza lor a rămas mut şi a zăcut în pat trei zile. A patra zi, a exclamat cu glas mare: „*Unul este cu adevărat Dumnezeu, Dumnezeul creştinilor!*“ Astfel, Sebastian a primit botezul creştin şi iniţierea în învăţătura Mântuitorului Hristos prin purtarea de grijă a lui Victor. De îndată ce a ieşit din apa botezului, şi-a căpătat vederea, spre marea uimire a unor slujitori păgâni, ce au alergat şi ei la Victor să primească botezul.

Toate acestea au ajuns imediat la urechile împăratului Nero, ceea ce l-a determinat să trimită ostaşi în Italia pentru a-i aduna pe toţi creştinii la Roma.

Mântuitorul Hristos s-a arătat lui Victor şi i-a vestit această primejdie ce se va abate asupra lor, spunându-i că de atunci înainte numele lui va fi Fotinos, pentru că pe mulţi va lumina spre a crede în El. La fel S-a arătat Mântuitorul şi Sfintei Fotini, vestindu-i cele ce avea să pătimească.

Ea se afla atunci în Cartagina cu celălalt fiu al ei, Iosi, de unde, împreună cu mulţi creştini, au pornit spre Roma spre a face şi acolo misiune. Toată cetatea Romei s-a tulburat de îndrăzneala cu care aceşti creştini, în frunte cu Fotini, îşi propovăduiau credinţa.

Tirania persecutorilor în faţa răbdării cu credinţă

Cu toţii au fost aduşi în faţa împăratului, fiind ameninţaţi cu o moarte în grele chinuri dacă nu se vor lepăda de Hristos. ***Socotind moartea pentru Mântuitorul lor ca pe o mare bucurie şi cinste, toţi s-au învoit pentru a răbda orice li s-ar face.*** Nero a dat poruncă să fie supuşi unor groaznice şi greu de imaginat chinuri, din care în repetate rânduri au ieşit nevătămaţi, prin minune dumnezeiască, dând slavă lui Dumnezeu şi mărturisind astfel măreţia Lui.

Feluritele torturi pe care Sfânta Fotini şi cei împreună cu ea le-au pătimit au fost dintre cele mai tiranice şi peste putere de suportat: încercarea de a li se zdrobi încheieturile mâinilor cu ciocane de fier, aruncarea într-un cuptor încins, primirea de otrăvuri, turnarea de plumb topit pe spatele lor, aruncarea într-o temniţă întunecoasă plină de şerpi veninoşi, răstignirea cu capul în jos, jupuirea pielii de pe trupuri.

Din toate acestea, Dumnezeu i-a scos teferi spre uimirea crescândă a martorilor, inclusiv a împăratului, şi spre întoarcerea unora la credinţa creştină.

- ✓ *Este cazul fiicei lui Nero, **Domnina** care, fiind trimisă cu gândul de a o îndupleca pe Sfânta Fotini să-şi lepede credinţa, a devenit ea însăşi creştină şi a primit botezul, împreună cu alte o sută de slujitoare ale ei.*
- ✓ *La fel s-a întâmplat şi cu **vrăjitorul Lambadie**, care a pregătit otrăvurile aducătoare de moarte: văzând că aceşti pătimitori pentru Hristos nu sunt cu nimic vătămaţi, a crezut în Fiul lui Dumnezeu şi s-a învrednicit şi el de sfântul botez, primind numele de Teoclit şi fiindu-i tăiat capul cu sabia, la porunca împăratului.*

În cele din urmă, cei mai mulţi dintre mărturisitori au fost omorâţi prin sabie. Fotida şi-a aflat cumplitul sfârşit fiind legată de doi copaci, care i-au despicat trupul în două.

Sfânta Fotini a rămas singura care nu a pătimit o moarte dureroasă, ci, fiind închisă o vreme în temniţă, şi-a dat sufletul în mâinile Mântuitorului ei.

Pr. Constantin Sturzu - Cel mai spectaculos loc de pe faţa pământului

Începând cu vârsta tinereţii, într-un fel sau altul, omul este preocupat de a-şi găsi un rost pe lume, de a fi „cât mai” în centrul lumii. Adesea, în diferite moduri şi cuvinte, auzi spunându-se: „Dacă aş avea posibilitatea, în primul rând financiară, prin câte locuri nu aş călători, câte experienţe nu aş acumula? Viaţa mea este monotonă acum, nimic spectaculos nu se întâmplă. Universul meu se reduce ca la dimensiunea unui orăşel de provincie, unde ajungi să cunoşti fiecare om şi fiecare străduţă, unde totul este previzibil şi plictisitor. Eu vreau să cuceresc lumea, să las ceva în urma mea. Şi câte n-aş putea să fac, dacă şansa mi-ar surâde?”. Chiar şi cei care-L caută pe Dumnezeu simt nevoia de a-şi întări credinţa prin călătorii precum pelerinajele la locuri sfinte. Acolo caută icoane făcătoare de minuni, sfinte moaşte sau oameni înduhovniciţi, care să-i inspire.

Dar de ce vrem noi să fim „speciali” cu orice preţ? Ce a făcut Iisus până la 30 de ani, când a început să propovăduiască? A fost un simplu tâmplar în Nazaret. Faptul că El a avut o viaţă cu nimic ieşită din comun în acei ani explică de ce atunci când a început să Se arate pe Sine ca Mesia (Mântuitor), făcând multe minuni, chiar rudele Lui au crezut „că-şi ieşise din fire” (cf. Marcu 3, 21). La 12 ani, Iisus îi uimea pe învăţătorii de la templu cu ştiinţa sa. Dar nu a mai făcut nimic deosebit până nu a împlinit vârsta bărbatului desăvârşit, când avea dreptul să citească şi să tâlcuiască Scripturile în sinagogă.

Nu ar fi putut El să folosească cei aproximativ 18 ani scurşi şi să tot înveţe pe cei din jur ori să facă minuni, vindecând sau înviind din morţi? Poate fi considerată această perioadă un timp pierdut? Chiar şi după Botezul Său, deşi fusese indicat

public de către Sfântul proroc Ioan drept „Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii” (Ioan 1, 29), Mântuitorul nu-Şi începe imediat activitatea de propovăduire. După cum ne relatează Evangheliile sinoptice, El se retrage în pustie vreme de 40 de zile. Aceasta a inspirat şi inspiră pe mulţi dintre sfinţi să se retragă din lume. Numai după multă nevoinţă şi curăţire (despătimire), numai după ce agonisesc harul Duhului Sfânt, astfel de oameni îmbunătăţiţi încep să lucreze în lume. Dar chiar şi cei care rămân izolaţi de lume, fizic vorbind, aduc lumea la ei, căci îi cuprind pe toţi oamenii în rugăciunile lor.

Femeia samarineancă, în dialogul purtat în miezul zilei cu Mântuitorul la fântâna lui Iacov, Îl provoacă pe Acesta prin cuvintele: „Doamne, văd că Tu eşti proroc. Părinţii noştri s-au închinat pe acest munte, iar voi ziceţi că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm” (Ioan 4, 19-20). Cu alte cuvinte, cea care acum este înscrisă în calendar cu numele de Fotini (Luminiţa) credea că Dumnezeu se manifestă doar într-un anume spaţiu de pe pământ şi că de El nu te poţi apropia decât prin anumite ritualuri - gesturi şi jertfe exterioare.

Hristos aduce un nou mod de raportare la Dumnezeu, arătându-i femeii că relaţia cu Dumnezeu devine una interioară: „Duh este Dumnezeu şi cei ce I se închină trebuie să I se închine în duh şi în adevăr” (Ioan 4, 24). Inima noastră este locul unde se întâmplă cele mai spectaculoase lucruri din lume. E şi dureros, dar e şi entuziasmant ce putem trăi atunci când ne cunoaştem inima în lumina Dumnezeului Celui Viu. În inimă le putem cuprinde pe toate - întreaga creaţie şi toţi oamenii, pe cei vii şi pe cei adormiţi. Să nu căutăm pe pământ sau să aşteptăm cu ochii pe cer, scrutând galaxiile, cele ce vor să vină la sfârşitul veacurilor. Căci „Împărăţia lui Dumnezeu nu va veni în chip văzut. Şi nici nu vor zice: Iat-o aici sau acolo. Căci, iată, Împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul vostru” (Luca 17, 20-21). Iar unde este Împărăţia nu este nici plictiseală, nici monotonie, ci bucurie statornică şi o permanentă uimire.

Despre viaţa unui călugăr sau a oricărui creştin autentic se spune că nu trebuie să fie cu nimic deosebită la vedere. Că nimeni nu trebuie să caute senzaţionalul, stările înalte sau revelaţiile. Viaţa creştină este, în aparenţă, una cu nimic ieşită din comun, jalonată de ritmicitatea canonului de rugăciune, al slujbelor, al împlinirii datoriilor cotidiene etc. Dar taman această aparentă monotonie, această ieşire de sub controlul şi influenţa oricăror stimuli exteriori - în fapt, o reală „lepădare de sine” - face posibilă apropierea harului lui Dumnezeu.

Suntem îndemnaţi de Mântuitorul să căutăm „Împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui” şi suntem încredinţaţi că toate câte ne sunt necesare vieţuirii pe acest pământ

„se vor adăuga nouă” (cf. Matei 6, 33). Iar în momentul în care gustăm din Împărăţie, vom constata că nimic nu mai avem nevoie „să se adauge”, că putem să renunţăm chiar şi la nevoile noastre fireşti.

Cunoaştem sfinţi care nu mai doreau să doarmă (precum Sfântul Simeon Stâlpnicul) sau cărora nu le mai trebuia mâncare (precum Sfânta Maria Egipteanca).

Înăuntrul nostru este locul cel mai spectaculos de pe faţa pământului. Dar cât de des îl ratăm, deşi este chiar sub nasul nostru! Preferăm să ne concentrăm pe cele din afara noastră, precum cei ce aleg să privească la televizor imagini din natură, în loc să iasă afară şi să se plimbe în aer liber. Alegem umbre şi proiecţii, ratând Izvorul din care se revarsă toate în lume. Mintea noastră este precum găleata samarinencii, nu ne poate stinge setea de cunoaştere. În urma dialogului cu Hristos, femeia a renunţat a mai scoate apă din fântâna zidită de Iacov şi a ales să se bucure împreună cu ceilalţi concetăţeni de prezenţa Izvorului vieţii.

Întâlnirea cu Domnul, faptul că a primit cuvântul Lui în inima sa, i-a schimbat total viaţa. Dintr-o femeie casnică, limitată de prejudecăţi etnice şi religioase şi care trăia în concubinaj cu cel de-al şaselea său bărbat, samarineanca a devenit o misionară care a cutreierat multe ţări şi a întors multe suflete la Dumnezeul Cel în Treime Preaslăvit.

Sfânta Fotini a pătimit ca muceniţă din porunca crudului împărat Nero, împreună cu cei doi fii ai săi şi cu cele cinci surori. Putea să trăiască şi să moară şi ea precum milioanele de femei care au sfârşit într-un anonimat desăvârşit. Dar L-a ales cu toată inima pe Hristos - iar această alegere întotdeauna face ca viaţa să devină mai palpitantă decât a tuturor aventurierilor şi spionilor la un loc. Acesta e creştinismul viu, cu totul diferit de creştinismul „burghez” şi „casnic”, atât de la modă astăzi, din păcate.

Pr. Ciprian Florin Apetrei - Samarineanca purtătoare de lumină

Biserica Ortodoxă o sărbătoreşte astăzi pe Sfânta muceniţă Fotini, femeia samarineancă din Sfânta Evanghelie, cu care a dialogat Mântuitorul Iisus Hristos la fântâna patriarhului Iacov din Sihar. Fotini înseamnă lumină, iar această sfântă cu adevărat s-a arătat vrednică de acest nume pentru că, după ce s-a întâlnit cu Lumina lumii, Hristos Domnul, a răspândit lumina Evangheliei la toate neamurile. Viaţa ei pilduitoare trebuie să o lumineze pe femeia creştină de astăzi. Corespondentul numelui Sfintei Fotini în limba română este Luminiţa.

În cursul anului bisericesc Sfânta muceniţă Fotini este cinstită şi în Duminica a cincea după Paşti (a Samarinencei). În Evanghelia după Ioan, în capitolul 4, versetele 5-42, aflăm despre întâlnirea şi dialogul Mântuitorului cu femeia samarineancă, Sfânta muceniţă Fotini.

În această convorbire Domnul nostru Iisus Hristos o învredniceşte pe femeia samarineancă să afle că El este Mesia: ***„I-a zis femeia: Ştim că va veni Mesia care se cheamă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate. Iisus i-a zis: Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine” (Ioan 4, 25-26).*** Părintele Cleopa numeşte dialogul dintre femeia samarineancă şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos „o lecţie de catehizare creştină şi o călăuză pe calea mântuirii pentru noi toţi”.

Întâlnirea Mântuitorului cu femeia samarineancă are loc la fântâna patriarhului Iacov din Sihar. Un loc emblematic pentru urmaşii lui Iacov, fântâna se afla în teritoriul samarinenilor pe care iudeii îi dispreţuiau pentru că se amestecaseră cu alte neamuri.

Din istoria biblică a neamului lui Israel ştim că după domnia strălucită a lui Solomon, pentru păcatele lui, Dumnezeu a împărţit regatul său în două părţi, regatul lui Israel în nord având capitala la Sichem şi cel a lui Iuda în sud, capitala rămânând la Ierusalim. Regatul din nord cade sub stăpânire asiriană către sfârşitul secolului 8 î.Hr., iar regatul din sud, la începutul secolului 6 î.Hr., este cucerit de babilonieni, elita iudaică fiind dusă în exil în Babilon. Populaţia din regatul Israel este deportată în Imperiul asirian, iar în locul ei sunt aduse alte populaţii, după cum ne spune Sfânta Scriptură a Vechiului Testament: „Şi a fost strămutat Israel din pământul său în Asiria, unde se află până în ziua de astăzi. După aceea, regele Asiriei a adunat oameni din Babilon, din Cuta, din Ava, din Hamat şi din Sefarvaim şi i-a aşezat prin cetăţile Samariei în locul fiilor lui Israel. Aceştia au stăpânit Samaria şi au început a locui prin cetăţile ei" (4 Regi 17, 23-14).
Cei aşezaţi în ceea ce în epoca Mântuitorului se numea Samaria s-au amestecat cu rămăşiţele israeliţilor şi un preot trimis de împăratul asirian, dintre cei pe care îi luase în exil, i-a învăţat pe idolatrii aduşi aici legea lui Dumnezeu. Pentru această amestecare de neamuri, iudeii întorşi din exil după 70 de ani nu au dorit să aibă de a face cu ei şi de aceea nu au acceptat ajutorul acestora la refacerea Templului din Ierusalim. De atunci a început ura dintre samarineni şi iudei, făcându-i pe iudei să evite în epoca Mântuitorului să treacă prin teritoriile samarinenilor.

De aceea este surprinzător dialogul pe care Domnul Iisus Hristos îl poartă cu femeia samarineancă. Pe de o parte pentru că iudeii nu aveau de a face cu samarineni, iar pe de altă parte, pentru că, după cutuma epocii, o femeie nu putea vorbi cu alt bărbat decât în prezenţa bărbatului ei.

Prin dialogul pe care-l poartă cu această femeie Mântuitorul arată că El a venit să mântuiască pe toţi oamenii din toate neamurile, şi nu doar pe iudei. Dialogul cu Hristos Domnul îi schimbă viaţa femeii samarinence, aceasta devenind o vestitoare a cuvântului Mântuitorului: ***„Iar femeia şi-a lăsat găleata şi s-a dus în cetate şi a zis oamenilor: Veniţi de vedeţi un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva acesta este Hristosul? (...) Deci, după ce au venit la El, samarinenii Îl rugau să rămână la ei. Şi a rămas acolo două zile. Şi cu mult mai mulţi au crezut pentru cuvântul Lui, Iar femeii i-au zis: Credem nu numai pentru cuvântul tău, căci noi înşine am auzit şi ştim că Acesta este cu adevărat Hristosul, Mântuitorul lumii" (Ioan 4, 28-29; 40-42).***

Episodul biblic al întâlnirii Mântuitorului cu femeia samarineancă este foarte frumos sintetizat de condacul Duminicii a cincea după Paşti: ***„Cu credinţă venind samarineanca, Te-a văzut pe Tine, apa înţelepciunii, din care bând din destul, cea în veci vrednică de laudă a moştenit Împărăţia cea de sus”.*** În urma convorbirii avute cu Mântuitorul, Sfânta Fotini a devenit un apostol şi misionar pentru concetăţenii ei, iar mai târziu a vestit cuvântul lui Hristos şi altor neamuri din Imperiul roman.

Femeia samarineancă a venit la fântâna lui Iacov să ia apa obişnuită şi a primit de la Hristos descoperirea Apei celei vii pe care a primit-o prin Taina Botezului, unde a primit numele de Fotini.

Sfânta muceniţă a primit botezul în ziua Cincizecimii după Pogorârea Duhului Sfânt peste Sfinţii apostoli, împreună cu cei doi fii ai ei și cele cinci surori. Ea şi-a dedicat viaţa propovăduirii Evangheliei lui Hristos şi a făcut acest lucru în Africa şi la Roma.

Împăratul Nero (54-68) a declanşat o persecuţie împotriva creştinilor. În timpul acestei persecuţii, Sfânta Fotini propovăduia împreună cu fiul ei cel mic Iosi în Cartagina, de unde sunt aduşi la Roma. Aici fiul ei cel mare Victor, care era general în armata romană, a refuzat să-i persecute pe creştini şi pentru că propovăduieşte şi el credinţa creştină, la ordinul împăratului Nero sunt martirizaţi împreună, alături de ei mucenicind şi cele 5 surori ale Sfintei Fotini.

În timpul cât a stat la Roma, Sfânta Fotini le-a convertit la creştinism pe Domnina, fiica lui Nero, şi 100 dintre slujitoarele ei.

Din Sinaxar aflăm şi numele celor care au suferit moarte martirică alături de Sfânta Fotini din cuvintele ei către împăratul Nero: „Eu am fost numită Fotini de Iisus Hristos, Dumnezeul meu; iar surorile mele: cea de a doua, care s-a născut după mine, se numește Anatoli; a treia, Foto; a patra, Fotida; a cincea, Paraschevi; și a șasea, Chiriachi. Iar fiii mei aceștia: cel dintâi se numește Victor, care a fost numit mai pe urmă de Domnul meu Iisus Hristos Fotin; iar al doilea, care este cu mine, Iosi”.

Sfânta Fotini, muceniţa cea luminătoare

Înălţăm astăzi rugăciuni de mijlocire Sfintei muceniţe Fotini, samarineanca pe care o regăsim atât în Sfânta Scriptură, cât şi în Tradiţia bisericească. Este vorba despre femeia amintită doar cu toponim de Sfântul apostol şi evanghelist Ioan în relatarea convorbirii sale cu Mântuitorul Iisus Hristos (Ioan 4, 5-42), a cărei viaţă este completată de mărturii tradiţionale despre moartea mucenicească în timpul persecuţiei împăratului roman Nero (54-68).

Calendarul ortodox aminteşte astăzi de sfârşitul său martiric, femeia samarineancă având consacrată şi o duminică din an ce îi poartă numele, în cea de-a V-a săptămână după Sfintele Paşti, informează „Ziarul Lumina”.

Sfântul Ioan Teologul descrie în Evanghelia sa dialogul dintre Mântuitorul Hristos şi o femeie samarineancă, înscriindu-i acesteia din urmă numele în istorie. După două milenii, cel puţin o dată în an, lumea creştină aminteşte de cea care a vorbit cu Mesia lângă fântâna lui Iacov din cetatea Sihar, în Samaria. Iar numele şi faima i se vor pomeni până la sfârşitul veacurilor. Relatarea convorbirii lui Iisus cu femeia samarineancă este unul dintre cele mai fertile momente biblice, mărturie în acest sens stând exegezele unor mari păstori de suflete ai Bisericii, din perioada patristică până la teologi contemporani.

Sfântul Chiril al Alexandriei, în comentariul la Evanghelia după Ioan, tâlcuieşte episodul biblic petrecut la fântâna lui Iacob. După dialogul despre iudei şi samarineni, despre apa ostoitoare a setei trupeşti şi „izvorul de apă curgătoare spre viaţa veşnică“, femeia Îl mărturiseşte, fără a-L recunoaşte: „Ştim că va veni Mesia,

care se cheamă Hristos, când va veni, Acela ne va vesti nouă toate“ (Ioan 4, 25). Iar Omul din faţa ei Se descoperă: „Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine“. Se întorc ucenicii din cetate şi dialogul încetează, iar femeia merge la ai săi şi devine mărturisitoare: „Veniţi de vedeţi un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva acesta este Hristosul?“ (Ioan 4, 29). Dialogul cu Mântuitorul îi schimbă viaţa.

Arhiepiscopul Alexandriei observă metamorfoza acesteia: „Femeia, care ieri şi alaltăieri fusese soţia mai multor bărbaţi şi care fusese stăpânită de plăceri josnice, se arată mai înaltă şi mai tare decât grijile pentru trup şi biruieşte trebuinţa trupului şi, dispreţuind setea, se întoarce, prin credinţă, spre o altă deprindere, îmbrăţişând îndată iubirea, cea mai înaltă decât toate virtuţile, şi purtarea de grijă faţă de alţii, care i se înfăţişau ca bine, vrând să le vestească şi altora, porneşte repede pe drumul spre cetate“.

Samarineanca L-a descoperit pe Hristos pentru că s-a arătat dispusă a-L asculta. Iar descoperirea i-a fost de folos pentru că nu a ţinut-o pentru sine, ci a împărtăşit-o semenilor, ea, „această femeie prea vestită, făcând comun şi altora binele dăruit ei, neducând acasă apa pe care o scosese, ca din sânii ei izvorâtori, nici găleata umplută din adâncul pământului, ci conţinutul înţelesurilor de care se umpluse prin harul dumnezeiesc şi ceresc şi prin învăţătura Mântuitorului“.

Părintele Dumitru Stăniloae, autorul traducerii şi notelor din colecţia Părinţi şi Scriitori Bisericeşti, observă faptul că „mare putere a dovedit Iisus când a făcut dintr-o femeie stăpânită de plăcerile trupeşti o mare misionară“, adăugând că „ştia dinainte pe cine alege pentru misiunea pe care i-a încredinţat-o. Ştia ce posibilităţi sunt în această femeie“.

Femeia care s-a învrednicit a vorbi cu Domnul şi a-L propovădui celor de alt neam primeşte, peste veacuri, lauda creştinilor.

Sfântul Chiril observă chiar înţelepciunea mărturiei sale din cetate: „O, ce schimbare minunată! O, ce tărie cu adevărat mare şi demnă de Dumnezeu! Ce minune negrăită, străvezie! Cea care nu înţelegea la început nimic din cele spuse devine un maestru în cuvinte şi introducătoare în taine. ş…ţ Priveşte cu ce meşteşug le-a vorbit samarinenilor. Nu spune îndată că a aflat pe Hristos, nici nu-şi începe povestirea cu Iisus. Ci şi-a început-o în chip drept, întrecând mult măsura cuvintelor potrivite ei, neaflând nişte ascultători necunoscători ai cuvintelor ei. Le uşurează deci de la început primirea spuselor ei, începând cu minunea, şi, uimindu-i mai întâi cu ea, le face astfel mai netedă calea spre credinţă. «Veniţi şi vedeţi»,

zice cu înţelepciune, aproape strigând cu glas fierbinte. Le va ajunge spre credinţă şi numai vederea, care le va întări credinţa, fiind prezente minuni vrednice de preţuit“.

Fericitul Augustin ne îndeamnă să vedem prin această femeie „chipul Bisericii“, care „vine de la străini, căci Biserica trebuia să vină dintre neamuri, care sunt străini de neamul iudeilor“. Mărturia ei din cetatea Sihar a avut loc la începutul propovăduirii Mântuitorului, aşadar după anul 30 al erei creştine. Pătimirea sa în timpul persecuţiei lui Nero, aproximativ trei decenii mai târziu, dovedeşte o convertire autentică în urma întâlnirii cu Domnul.

Dacă în Sfânta Scriptură o regăsim fără nume („samarineanca“), trecându-i-se în plan secund identitatea pentru a servi drept model faptele ei, şi nu persoana, Tradiţia bisericească i-a consemnat viaţa după întemeierea Bisericii. Samarineanca devine Fotini. Apostolii sau ucenicii lor o vor fi botezat, dându-i un nume creştin ce înseamnă tocmai „cea luminată“. Pentru propovăduirea sa, Biserica o numără între sfinţii cei „întocmai cu apostolii“.

În cea de-a doua parte a vieţii, după sfârşitul mucenicesc al Sfinţilor apostoli Petru şi Pavel, o regăsim pe Fotini în cetatea Cartagina, împreună cu fiul său mezin, Iosie, propovăduind cuvântul lui Dumnezeu. Victor, fiul cel mare, fusese soldat în armata romană şi luptase împotriva barbarilor, fiind numit comandant militar al cetăţii Attalia (Antalya Turciei de astăzi, n.r.). De acolo a fost chemat de împăratul Nero în Italia pentru a-i prinde şi pedepsi pe creştini. Sebastian, un alt oficial roman, cunoscându-l că este creştin, l-a îndemnat să se supună poruncii imperiale şi să-şi anunţe mama şi fratele mai mic să nu mai propovăduiască pe Hristos în locuri publice. De asemenea, orice delaţiune despre creştinii cunoscuţi i-ar fi adus averea rămasă în urma lor. Pentru ispitirea prietenului său, ducele Sebastian a rămas orb şi mut vreme de trei zile, iar în cea de-a patra zi a exclamat: „Dumnezeul creştinilor este singurul Dumnezeu adevărat!“ După ce s-a botezat împreună cu întreaga sa casă, şi-a recăpătat şi privirea.

Tradiţa consemnează faptul că, în anul 63, Victor, prietenul său Sebastian, mama sa Fotini şi fratele său Iosie se aflau la Roma, propovăduind noua învăţătură creştină. Numele lui Victor a fost schimbat, prin arătare dumnezeiască, în Fotin, vădindu-i-se misiunea de luminător, asemenea maicii sale. Împreună cu ei, pe străzile Romei propovăduiau cele cinci surori ale samarinencei Fotini, pe care aceasta le convertise: Anatola, Fota, Fotis, Paraschevi şi Chiriachi. Cu toţii s-au înfăţişat lui Nero, mărturisind fără tăgadă pe Mântuitorul Iisus Hristos.

Împăratul a poruncit să le fie zdrobite articulaţiile degetelor, dar în timpul torturii creştinii nu au simţit durere, mâinile rămânându-le nevătămate. Atunci Fotin, Iosie şi Sebastian au fost orbiţi şi aruncaţi în temniţă, iar Fotini împreună cu surorile sale au fost închise sub supravegherea fiicei lui Nero, Domnina. În închisoare, Fotini a convertit pe Domnina împreună cu toţi servitorii ei, şi chiar pe un vrăjitor ce-i adusese mâncare otrăvită.

Trei ani mai târziu, Fotin, Iosie şi Sebastian au fost găsiţi în temniţă propovăduind pe Dumnezeu. Îşi recăpătaseră vederea şi convertiseră întreaga închisoare.

După o nouă serie de chinuri, au primit cu toţii sfârşit mucenicesc, în anul 66, samarineanca Fotini fiind ultima sacrificată.

Numele grecesc Fotini are corespondent în mai multe limbi: slavonă (Svetlana), latină (Lucia), franceză (Clair), spaniolă (Clara), română (Luminiţa).

ro.orthodoxwiki - Fotini samarineanca

Sfânta mare muceniță Fotini samarineanca (gr. Photini ; sl. Svetlana), cea întocmai cu apostolii, este cea care l-a întâlnit pe Mântuitorul Iisus Hristos la puțul lui Iacov. După tradiție, apostolii au botezat-o pe femeia samarineancă din Sihar cu numele de Fotini, adică ”cea luminată”. Prăznuirea ei se face la data de 26 februarie dimpreună cu cei care mucenicit împreună cu ea și în Duminica a cincea după Sfintele Paști („Duminica Samarinencii”).

Viața

Evanghelia după Ioan (4, 5-42) relatează întâlnirea lui Fotini, femeia samarineancă, cu Domnul Iisus Hristos la puțul lui Iacov patriarhul. Ea s-a pocăit după discuția avută cu Mântuitorul și L-a propovăduit pe Iisus ca fiind Hristosul. De aceea, este considerată ca fiind printre primii care au propovăduit pe Hristos ca Vestea cea bună împlinită.

Fotini a adus la Hristos mai întâi pe cele cinci surori ale sale (Sfintele Anatoli, Foto, Fotis, Paraskevi și Chiriachi) și pe cei doi fii ai săi (Sfântul Fotinos, cunoscut și ca Victor, și Sfântul Iosie), toți au început să-l propovăduiească pe Hristos.

După moartea martirică a apostolilor Petru și Pavel, Sfânta Fotini a părăsit Samaria și Siharul cu întreagă familia sa, și au călătorit la Cartagina, unde au propovăduit pe Hristos.

Mucenicia

În anul 66, pe vremea lui Nero, împăratul Romei, s-a pornit prigoană mare împotriva creștinilor. Căci după ce Sfinții apostoli Petru și Pavel au pătimit mucenicia, căutau și pe ucenicii lor să-i piardă. Atunci, Sfânta Fotini, aflându-se cu Iosi, fiul ei, în cetatea Cartaginei, în Africa, propovăduia acolo Evanghelia lui Hristos, cu îndrăzneală.

Iar Victor, fiul ei cel mai mare în vârstă, făcând vitejii mari în războiul cu avarii, care se ridicaseră cu oaste asupra romanilor, a fost făcut general de către împărat și a fost trimis, după aceea, în Italia, ca să chinuiască pe toți creștinii ce se aflau acolo.

Atunci ducele Sebastian, care era în Roma, auzind de el și chemându-l la sine, i-a zis: știu bine, generale, că ești creștin, și mai știu că maica ta împreună cu Iosi, fratele tău, urmau lui Petru. Dar ceea ce ți-a poruncit împăratul caută să faci cu toată nevoința, ca să nu-ți primejduiești viața.

Atunci Victor i-a zis: eu vreau să fac voia cerescului și nemuritorului Împărat; cât privește însă porunca împăratului Neron, ca să chinuiesc pe creștini, nici măcar nu pot să aud un lucru ca acesta.

Atunci ducele îi zise: te sfătuiesc, Victore, ca pe un bun prieten, că de vei ședea la judecată și vei cerceta pe cei ce se cunosc că sunt creștini și-i vei chinui, vei plini și voia împăratului și vei dobândi și averile creștinilor. Dar trimite știri maicii tale și fratelui tău să nu-și mai arate pe față învățăturile lor, învățând pe elini, ca să se lepede de credința părintească, pentru ca să nu cazi și tu în nevoie până în cele din urmă; ci să vă păstrați credința în Hristos, precum voiți.

Victor însă i-a zis: departe de la mine să fac una ca aceasta și să chinuiesc vreun creștin, sau să iau ceva de la dânsul, sau să sfătuiesc, cum zici tu, pe mama mea sau pe fratele meu ca să nu propovăduiască pe Hristos Dumnezeu; ci încă mai vârtos și eu propovăduitor al lui Hristos sunt și voi fi, ca și ei și suntem gata să primim orice rău ce ni se va întâmpla.

Atunci ducele zise: eu, frate, te sfătuiesc ceea ce îți este de folos, iar tu vei vedea ce vei face. Acestea zicând ducele, îndată a orbit și a căzut jos, din pricina unei dureri neașteptate și crude a ochilor și a rămas fără glas.

Ridicându-l de la pământ, cei ce se aflau acolo, l-au așezat pe un pat, și a zăcut trei zile nevorbind nimic. Apoi, după trei zile, a strigat cu glas mare, zicând: unul este Dumnezeu: Cel al creștinilor!

Și Victor intrând la dânsul i-a zis: cum de te-ai schimbat așa, îndată? Iar el i-a zis: mă cheamă Hristos, dulcele meu Victor! Și îndată catehizându-l și învățându-l, l-a botezat și după ce a ieșit din apă, îndată a văzut și a slăvit pe Dumnezeu. Văzând mulțimea această minune s-a înfricoșat ca nu cumva să pățească și ei asemenea, de nu vor crede și au venit către Victor de s-au botezat.

După aceasta a ajuns la urechile împăratului Nero, că Victor, generalul Italiei și Sebastian ducele cetății propovăduiesc învățătura lui Petru și a lui Pavel și a celorlalți apostoli și că aduc pe toți la Hristos.

Încă și că mama generalului, Fotini, cu Iosi fiul ei, trimiși fiind la Cartagina, făceau și ei asemenea.

Împăratul, fierbând de mânie, a trimis slujitori în Italia să aducă pe creștinii de acolo, bărbați și femei, la Roma. Atunci Domnul s-a arătat acestor creștini zicându-le: "Veniți către Mine toți cei osteniți și împovărați, și Eu vă voi odihni pe voi. Nimic să nu vă temeți, că Eu sunt cu voi și Neron cu ai lui va fi biruit". Iar către Victor, a zis: "De acum Fotin va fi numele tău, căci mulți luminându-se prin tine, vor veni la Mine; iar cuvântul tău va întări pe Sebastian spre mărturisire; și fericit va fi cel ce se va nevoi până la sfârșit". Acestea zicând Hristos Domnul, S-a suit la cer.

Și au fost descoperite și Sfintei Fotini toate cele ce erau să i se întâmple mai târziu. Purcezând ea de la Cartagina cu mulțime de creștini, a ajuns la Roma cea mare. Și s-a tulburat toată cetatea, zicând: cine este aceasta, care a venit cu atâta mulțime? Dar ea, cu îndrăzneală, mărturisea pe Hristos.

Atunci a fost prins de către soldați și Fotin fiul ei, împreună cu Sebastian ducele. Iar sfânta mergând mai înainte de dânșii, s-a înfățișat lui Neron, cu Iosi și cu cei ce erau cu dânsa.

Și Neron i-a zis: pentru ce ați venit la noi?

Iar sfânta i-a spus; pentru ca să te învățăm, să te închini lui Hristos.

După aceea cei ce se găseau de față au adăugat: Sebastian ducele și Victor generalul, cei ce tăgă-duiesc credința în zeii voștri au venit din Italia la Roma.

Și împăratul a poruncit să-i aducă, și venind ei înăuntru, la împărat, acesta le-a zis: ce aud despre voi?

Și sfinții i-au răspuns: câte ai auzit despre noi, împărate, toate sunt adevărate.

Iar el privind cu căutătură sălbatică asupra sfinților, le-a zis: vă lepădați de Hristos, sau voiți mai degrabă să pieriți într-un chip cât se poate de groaznic?

Dar sfinții, ridicând ochii spre cer, au zis: O, Hristoase, Împărate al cerului, să nu se întâmple niciodată una ca aceasta, ca să ne despărțim de credința și dragostea pe care o avem către Tine!

Apoi împăratul a întrebat iarăși pe sfinți: care este numele vostru?

Iar sfânta i-a zis: eu am fost numită Fotini de Iisus Hristos, Dumnezeul meu; iar surorile mele: cea de a doua, care s-a născut după mine, se numește Anatoli; a treia, Foto; a patra, Fotida; a cincea, Paraschevi; și a șasea, Chiriachi. Iar fiii mei aceștia: cel dintâi se numește Victor, care a fost numit mai pe urmă de Domnul meu Iisus Hristos, Fotin; iar al doilea, care este cu mine, Iosi.

Atunci Neron a zis: cu toții v-ați înțeles între voi să vă supuneți la chinuri și să muriți pentru Nazarinean?

Și sfânta a zis: da, toți pentru Dânsul, cu veselie și cu bucurie, vom muri.

Atunci împăratul a poruncit să fie supuși toți sfinții la cele mai grele chinuri, până ce vor înceta să mai creadă în Hristos.

Însă cu ajutorul lui Dumnezeu, sfinții au îndurat toate felurile de chinuri, mărturisind cu tărie că Hristos este Dumnezeu.

Aceasta a făcut ca mulți dintre chinuitori și dintre păgâni care erau de față să creadă în Dumnezeul creștinilor și să mărturisească pe Hristos Dumnezeu adevărat. Din pricina aceasta au fost și ei supuși la chinuri și uciși fiind au primit cununa muceniciei dimpreună cu Sfânta Fotini și cu toți sfinții care erau împreună cu ea.

Imnografie

Condac [1]**:** Dumnezeule Atotputernice, care ai scos israeliților apă din stâncă, venit-ai în pământul Samariei și ai vorbit femeii pe care o ai adus la credința în Tine, iar aceasta primit-a Viața cea cerească și veșnică.

---

[1] *Troparul nu apare în Mineiul românesc. Traducerea este făcută din limba engleză*

Iconografie

Dionisie din Furna arată Sfânta Fotini samarineanca se zugrăvește după chipul muceniciei sale, împreună cu cei ce s-au săvârșit împreună cu dânsa.

Dionisie mai arată cum se zugrăvește întâlnirea dintre Domnul Hristos și Sfânta Fotini, după cum urmează: Hristos stă pe o piatră, lângă puțul lui Iacov, iar lângă acesta, o femeie (cu capul gol sau cu purtând un văl), și lângă ea un vas mare de apă. În mâna stângă ține o ciutură (găleată de apă) goală, iar mâna dreaptă o întinde spre Hristos, care face spre ea semnul binecuvântării. Ceva mai în spate se zugrăvește o cetate și apostolii care se apropie de Hristos, uimiți de cele văzute (Erminia picturii bizantine, Sophia, București, 2000, pp. 104, 198).

Când este zugrăvită singură, Sfânta muceniță Fotini poartă în mână o cruce, semnul muceniciei.

Sursa:
https://ro.orthodoxwiki.org/Fotini_samarineanca

Sfânta muceniţă Fotini - ocrotitoarea celor ce poartă numele Luminiţa

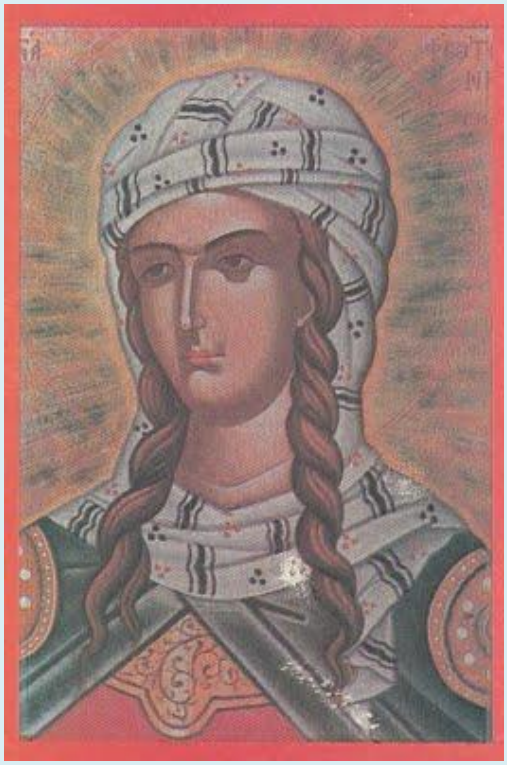

Fotinia (fem.) - nume afectiv cu implicaţie devoţională creştină, corespunde numelui personal grecesc Photeiné, un derivat de la substantivul grecesc phos, photos, „lumină”.

Numele personal este corelat şi cu adjectivul photeinos, „strălucitor, luminos”, fie este considerat un derivat cu sufixul -inos de la Phota, numele grecesc al sărbătorii Botezului Domnului (Boboteaza).

Nume calendaristic creştin.

Intermediar slav şi neogrecesc.

Forme vechi atestate la noi: Fota, Fotea, Fotie şi fem. Fotina, Fotinia, Fotinica, Luminiţa.

Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Pantocrator

O mare binecuvântare pentru mănăstire o constituie partea din hitonul necusut al Domnului, ce se păstrează aici.

De asemenea aici se păstrează Capetele sau părţi din capetele Sfinţilor: Ioanichie din Olimpul Bitiniei (părintele duhovnicesc al Sfântului Eftimie cel nou), Ioan cel milostiv, Teodor Stratilat, Cosma şi Damian.

Se mai păstrează aici părţi din moaştele Sfântului apostol Andrei, ale Sfântului Trifon, ale Sfintei Fotini samarineanca, ale Sfinţilor: Chiric şi Iulita, Anastasia izbăvitoarea de otravă, Parascheva muceniţa, Ermolae, Pantelimon, Evstatie, Constantin şi Elena, Nichifor, Modest, întâiului mucenic Ştefan, Atanasie patriarhul Constantinopolului şi Teofil, izvorâtorul de mir.

În schevofilachionul mănăstirii se păstrează o mică bucată dintr-o aspidă de aramă cu diferite reprezentări, care, potrivit tradiţiei, a aparţinut Sfântului Mercurie, precum şi veşminte de mătase persană cu mărgăritare (în jur de 1480).

Pr. Silviu Cluci - Fântâna lui Iacov - Fântâna samarinencei

Fântâna lui Iacov/

Fântâna lui Iacov este singurul loc de pelerinaj creştin-ortodox de pe teritoriul Samariei. Fântâna are o adâncime de 35 de metri. Un călugăr grec care o supraveghează oferă pelerinilor însetaţi din apa ei proaspătă şi rece.

Fântâna a fost săpată de Iacov pe pământul cumpărat de la fiii Hemor (Emmor) Heveul (Facere 33, 18). Nomazii obişnuiau să aibă sursa lor proprie de apă, spre a nu fi dependenţi de locuitorii aşezărilor lângă care îşi stabileau corturile.

Aceasta este fântâna la care a întâlnit-o Hristos pe femeia samarineancă, în drumul din Ierusalim spre Galileea (Ioan 4, 4-42); de aici, al doilea nume dat de arabi fântânii: Bir es-Samarieh.

Datorită faptului că la fântâna lui Iacob, Iisus vorbeşte despre apa vie, comunitatea creştină din regiune a folosit apa acestei fântâni pentru săvârşirea Botezului.

Conform unor mărturii din veacul al IV-lea, la fântâna lui Iacob exista construită o bisericuţă. De atunci, ea a fost recunoscută ca loc de pelerinaj creştin. Bisericuţa a fost arsă în timpul revoltei samarinenilor din anul 485 şi a fost refăcută în secolul al VI-lea, de către împăratul Iustinian. Dar a fost din nou distrusă, în urma invaziilor persane şi arabe.

La sfârşitul secolului al XIX-lea, Patriarhia Ierusalimului a cumpărat terenul şi a început construcţia unei biserici pe temeliile bisericii mai vechi. Din lipsă de fonduri, lucrările s-au oprit în timpul primului război mondial, dar au fost încheiate în ultimii ani.

Radu Alexandru - Biserica Sfânta Fotini din Mantinia

Biserica Sfânta Fotini este situată la 12 km de Tripoli (Grecia) într-o zonă de câmpie, în apropierea ruinelor Mantiniei antice. Prin arhitectura sa, biserica Sfânta Fotini, este mai puţin obişnuită. Din acest motiv şi părerile vizitatorilor cu privire la această variază de la "unul dintre cele mai frumoase locaşuri de cult", până la o "aberaţie arhitecturală". Cert este însă faptul că pe oricare vizitator, biserica Sfânta Fotini nu îl lasă indiferent.

Oraşul antic Mantinia cu zidurile sale, turnurile, agora, teatrul şi celelalte clădiri publice, a fost întemeiat în câmpia Mantinia în perioada geometrică, deşi în perioada preistorică fusese situat pe acopolele "Gortsouli". Au fost descoperite în locaţia iniţială o serie de structuri preistorice şi câteva temple. În perioada romană, oraşul era numit „Antinogenia". În prezent, locul a fost recunoscut oficial ca proprietate a statului şi zonă arheologică. Săpături arheologice în Mantinia au fost conduse de Şcoala Arheologică Franceză din Atena, la începutul secolului trecut.

Lucrările de construcţie la această biserică au început în 1969, fiind finalizată în 1973, după planurile arhitectului şi pictorului Kostas Papatheodorou. Slujba de sfinţire a bisericii a fost oficiată în 1978 de către episcopul Teoclit Filippeos.

Biserica Sfânta Fotini se distinge prin arhitectura sa originală ce reprezintă un amestec al mai multor stiluri, de la arhitectura tradiţională grecească până la cea bizantină. Decorul trimite mai ales la arhitectura clasică antică. Incinta locaşului este împodobită de asemenea prin construcţii de inspiraţie antică iar în apropierea bisericii, vizitatorii pot observa alte edificii în stil antic.

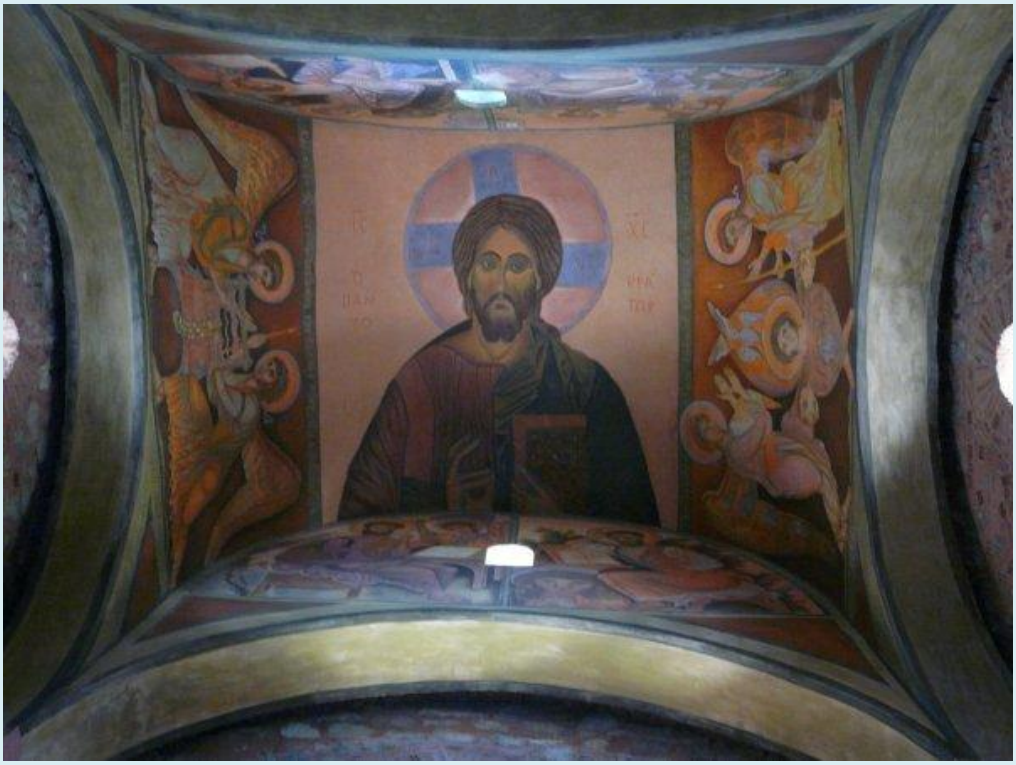

Intenţia arhitectului a fost să îmbine influenţele tradiţionale greceşti cu stilul grecesc antic, oferind o punte de legătură între vechi – perioada clasică este reprezentată de Mantinia antică – şi nou, aceea a tradiţiei arhitecturale a Greciei moderne.

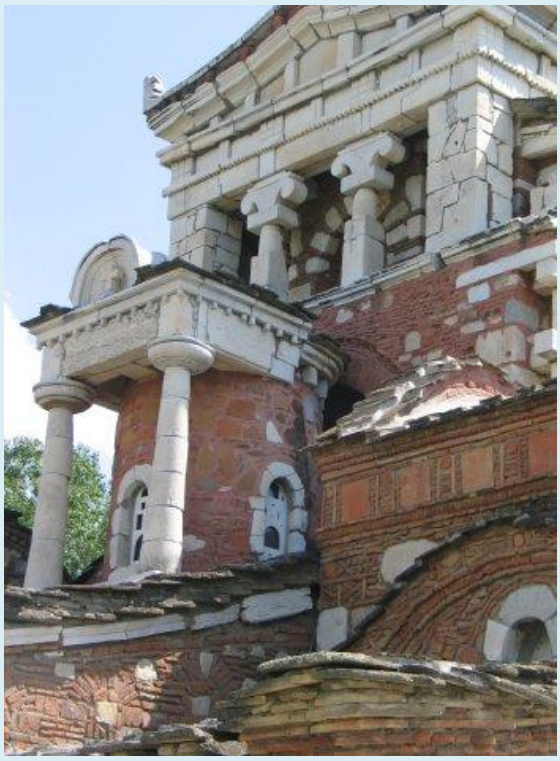

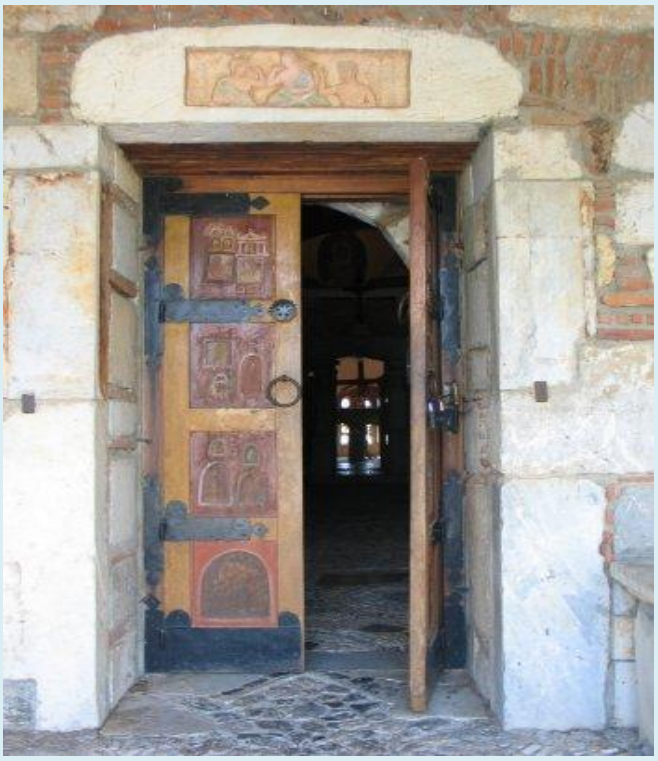

La construcţia bisericii au fost folosite o parte din materialele descoperite în cadrul sitului arheologic din Mantinia.

La vest de biserică este Fântâna lui Iacov, care simbolizează totodată întâlnirea lui Iisus cu femeia samariteană. În curtea bisericii se află Grădina Eroilor în cinstea tuturor eroilor originari din Mantinia care au luptat pentru ţara şi pentru credinţa ortodoxă.

Locaşul de cult a fost închinat Sfintei muceniţe Fotini (26 februarie), femeia samarineancă despre care povesteşte evanghelistul Ioan, că a vorbit cu Dumnezeul nostru Iisus Hristos la puţul lui Iacov şi a crezut în El. Potrivit tradiţiei, ***după Înălţarea Domnului la cer şi după Pogorârea Sfântului Duh, aceasta s-a botezat de către Sfinţii Apostoli, împreună cu doi fii ai ei şi cu cinci surori, urmând lor şi propovăduind credinţa întru Hristos din loc în loc şi din ţară în ţară, întorcând pe mulţi slujitori de idoli de la păgânătate, făcându-i creştini. Sfânta Fotini a primit moarte mucenicească în timpul lui Nero.***

Pr. Silviu Cluci - Biserica Sfintei Fotini - Samarineanca de la Fântâna lui Iacov

Fântâna lui Iacov, amintită în Vechiul Testament (Facere 33, 19) şi în Noul Testament (Ioan 4) este unul din cele mai vechi locuri de închinare ale Patriarhiei Ierusalimului, fiind aşezată undeva la mijloc între Munţii Gheval şi Garizim, în regiunea Samaria.

La sfârşitul secolului XIX, Patriarhia Ierusalimului a cumpărat terenul, iar pe 30 august 1908 mitropolitul Sofronios de Gaza a binecuvântat începerea lucrărilor - o biserică încăpătoare la Fântâna lui Iacov.

Din lipsă de fonduri, lucrările s-au oprit în timpul primului război mondial şi biserica a rămas pe jumătate ridicată.

Încheierea lucrărilor la biserica neterminată a fost rânduită de pronia divină părintelui arhimandrit Iustinos Aghiotafitul. Acesta, în 1998 a reînceput lucrările, ridicând o biserică măreaţă, vrednică de istoria şi slava Fântânii lui Iacov.

Biserica Sfintei Fotini – Samarineanca de la Fântâna lui Iacov (interior)

Noul aşezământ a fost închinat Sfintei Fotini, samarineanca. În partea de nord a bisericii a fost ridicat un paraclis în cinstea Sfântului Iustin martirul şi filozoful, samarinean din Neapole, iar în partea sudică un paraclis în cinstea Sfântului nou mucenic Filumen, care a pătimit mucenicia la Fântână, pe 29 noiembrie 1979.

În anul 2009, după canonizarea Sfântului Filumen, aici au fost aşezate spre închinare moaştele noului mucenic.

(Foto) Fântana lui Iacov din Samaria, Israel:
https://doxologia.ro/imagine/sfantul-filumen-noul-mucenic-de-la-fantana-lui-iacov-din-samaria-israel-galerie-foto

جبئر يعقوب
JACOB'S WELL
يرجى المحافظة على قدسية المكان
KINDLY SHOW RESPECT FOR
THE SANCTITY OF THIS SIEE
©doxologia.ro

La fântâna lui Iacov, în Sichem (Nablus)

Samaria - capitala regiunii, Sichem (Nablus) situat la poalele Muntelui Garizim - muntele sfânt al samaritenilor. ***În Sichem se află "fântâna lui Iacov", locul întâlnirii Mântuitorului cu Femeia Samariteancă, Sfânta mucenică Fotini.***

Patriarhia grecească a construit o frumoasă biserică pe locul celei ridicate de Sfânta Elena în sec IV. La 29 noiembrie 1979, aici a fost ucis Părintele Filumen, canonizat la 29 nov. 2009 - Sfântul nou mucenic Filumen, ale cărui sfinte moaşte au fost aduse aici.

Biserica Ortodoxă Greacă - St Photina at Jacob's Well

Church of Sf. Photina at Bir Ya'qub Jacobs Well

بِئرُ يَعقوب
JACOB'S WELL
يُرجى المحافظة على قدسية المكان
KINDLY SHOW RESPECT FOR
THE SANCTITY OF THIS SIEE

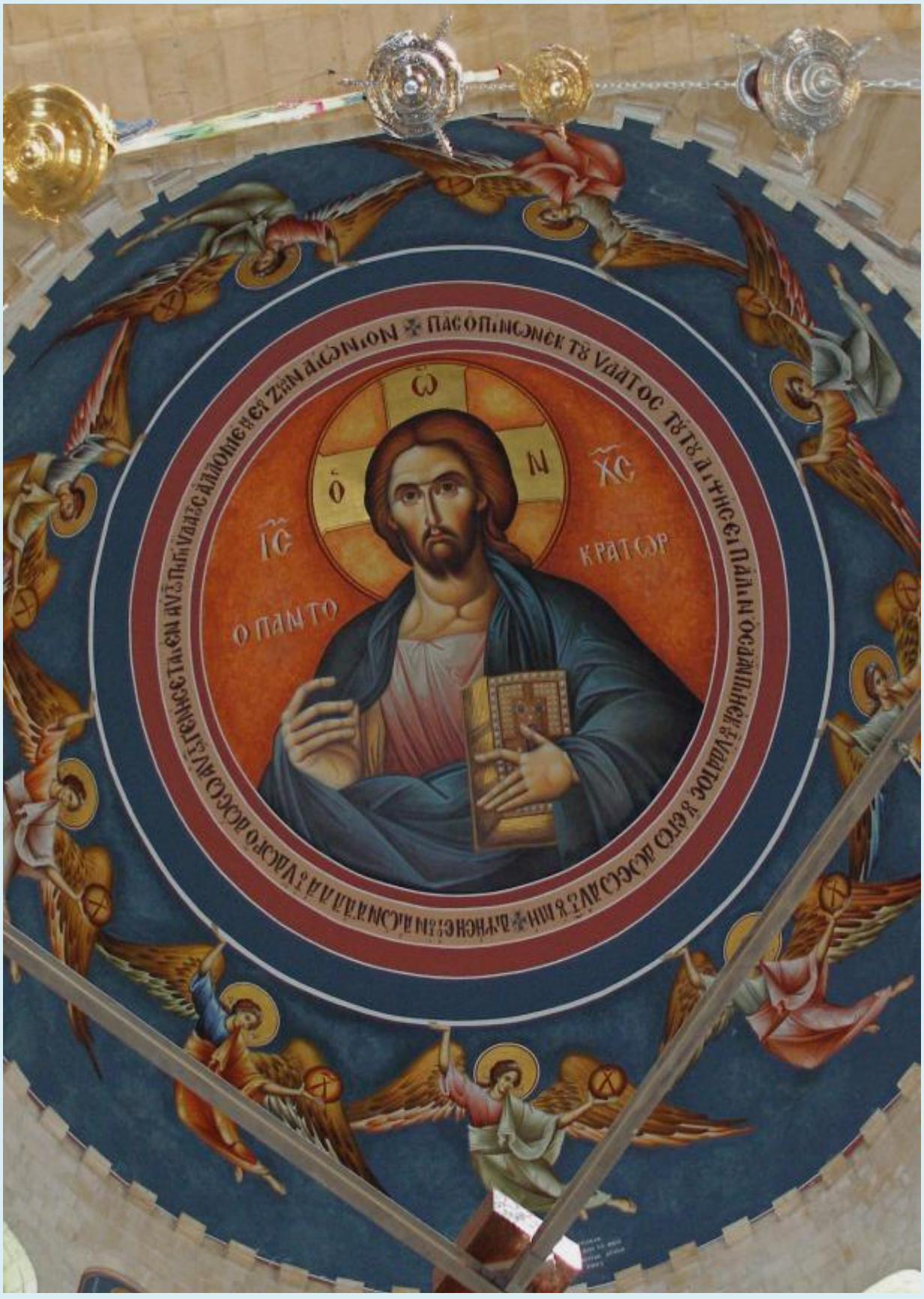
Ω
Ο
Ν
ΧΣ
ΙΣ
ΚΡΑΤΩΡ
Ο ΠΑΝΤΟ

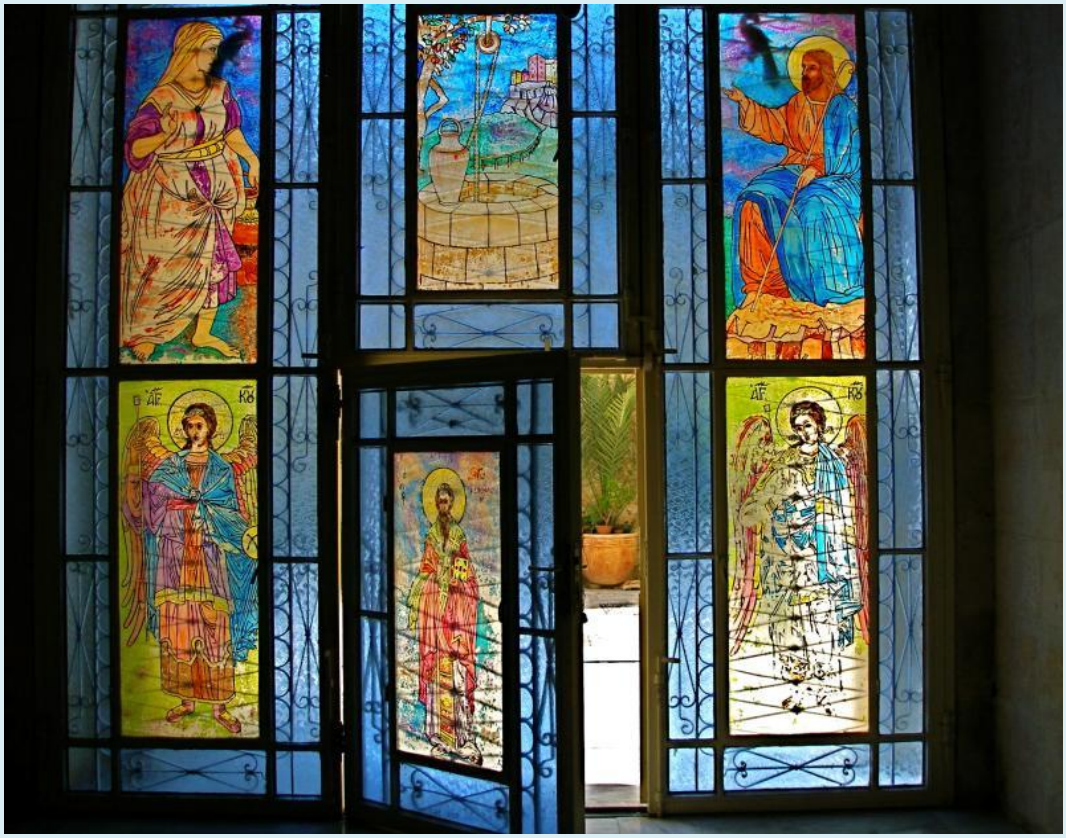

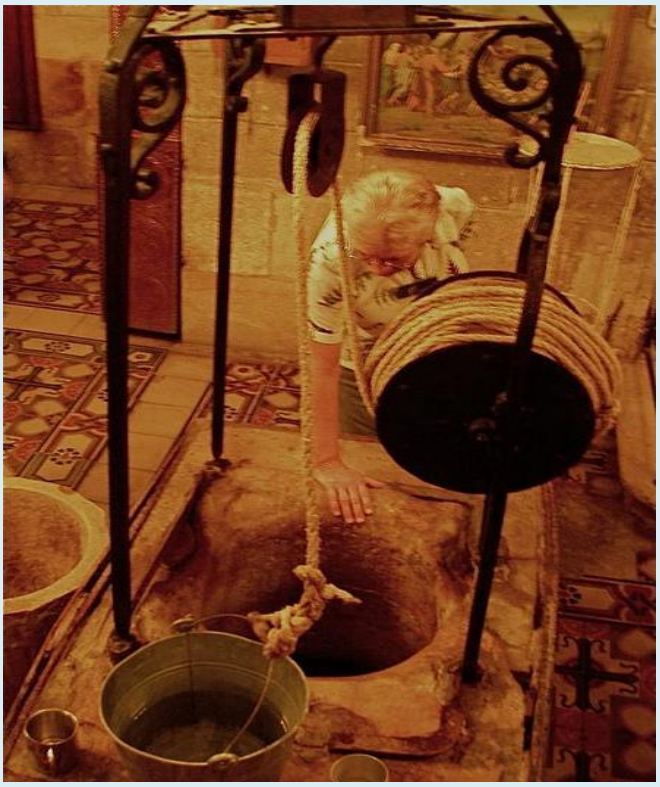

Cristelniţă din Biserica Sf.. Photina

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΙΩΑΝΝΗ ΤΟΥ ΡΩΣΟΥ

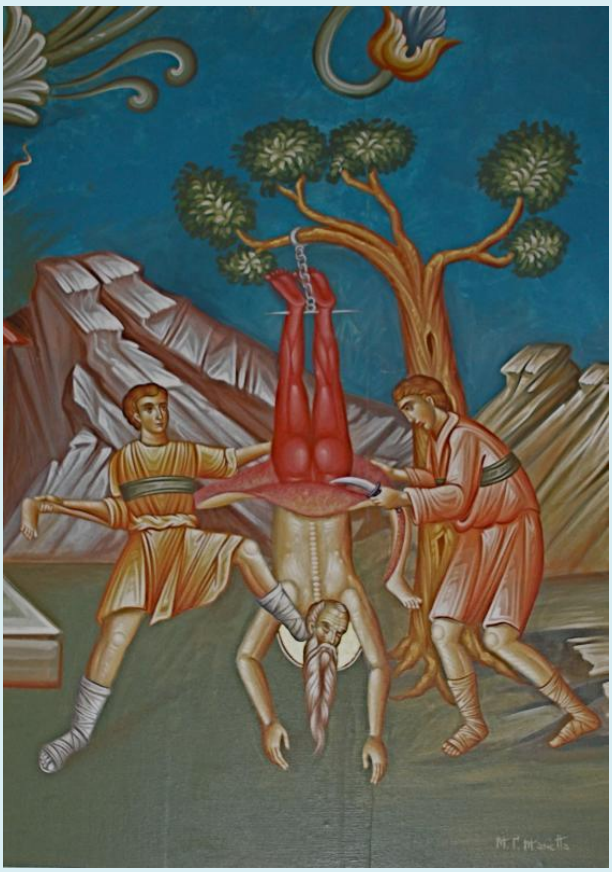

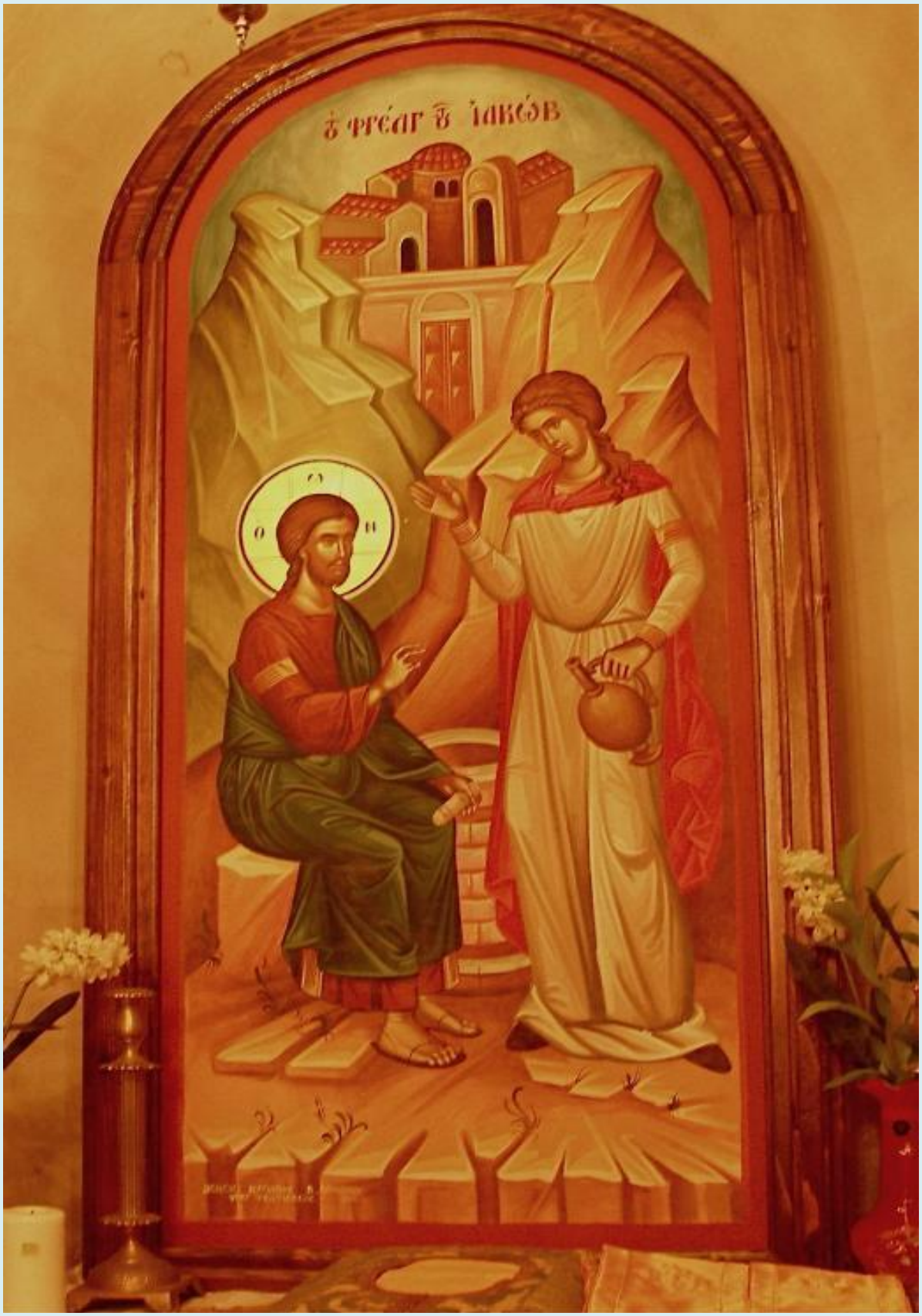
Ὁ ΦΡΕΑΡ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒ

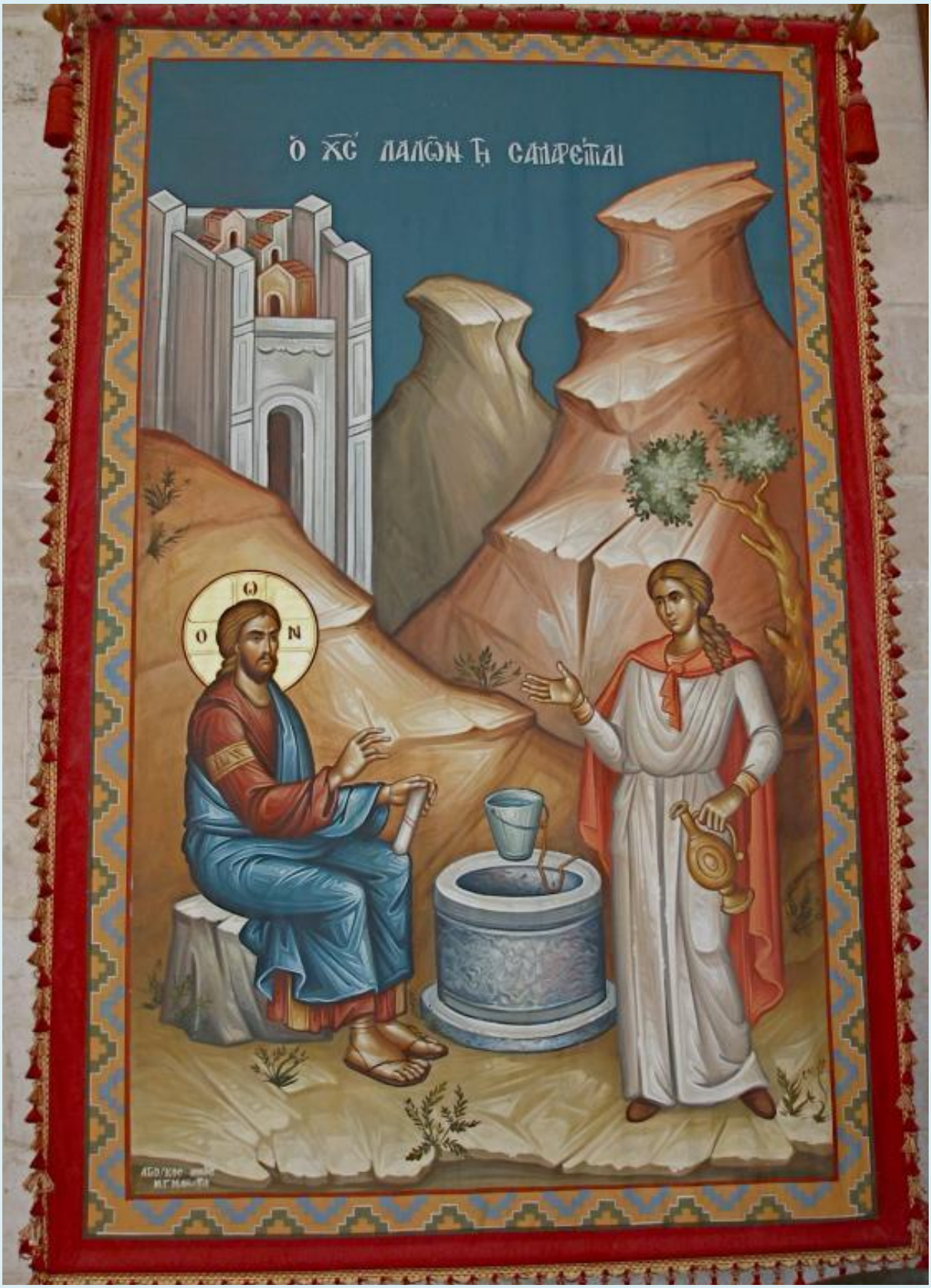
Ο ΧΣ ΛΑΛΩΝ Τ Η ΣΑΜΑΡΕΙΤΙ
Ω
Ο
Ν

Icoane

Dionisie din Furna arată că Sfânta Fotini samarineanca se zugrăveşte după chipul muceniciei sale, împreună cu cei ce s-au săvârşit împreună cu dânsa. Dionisie mai arată cum se zugrăveşte întâlnirea dintre Domnul Hristos şi Sfânta Fotini, după cum urmează: ***Hristos stă pe o piatră, lângă puţul lui Iacov, iar lângă acesta, o femeie (cu capul gol sau cu purtând un văl), şi lângă ea un vas mare de apă. În mâna stângă ţine o ciutură (găleată de apă) goală, iar mâna dreaptă o întinde spre Hristos, Care face spre ea semnul binecuvântării. Ceva mai în spate se zugrăveşte o cetate şi apostolii care se apropie de Hristos, uimiţi de cele văzute*** (Erminia picturii bizantine, Sophia, Bucureşti, 2000, pp. 104, 198). Când este zugrăvită singură, Sfânta muceniţă Fotini poartă în mână o cruce, semnul muceniciei.

ST PHOTINI
DE SAMARIA

SF. MC.
FOTINI

ΗΑ
ΦΩ
ΤΕΙ
ΝΗ
Η CAMA:
:PEÎTIȘ

ЗВ. МЧН. ФЕТИНА (СВЕТЛАНА)
svetmiru.livemaster.ru

SFÂNTA
MUCENIȚĂ
FOTINI

SFÂNTA
MUCENIȚĂ
ROTIMI

Sfanta
Mucenita
Fotinia

Η ΑΓΙΑ
ΦΩΤΕΙΝΗ

Η ΑΓΙΑ
ΦΩ
ΤΕΙ
ΝΗ
Η CAMA
ΡΙΤΙC

Sf. Mc.
Fotini
Samarineanca

DOXOLOGIA.ro
Sf. Mc.
Fotini
Samarineanca

Η ΑΓΙΑ
ΦΩΤΕΙΝΗ
Η
ΣΑΜΑΡΕΙΤΗΣ

SFÂNTA
MUCENIȚĂ
FOTINI
SAMARINEANCA

Η ΑΓΙΑ
ΦΩΤΕΙΝΗ

SF. MC.
FOTINI

Η ΑΓΙΑ
ΦΩΤΕΙΝΗ
Sf. Mc. Fotini

Η ΑΓΙΑ ΦΩΤΕΙΝΗ
Sf. Mc. Fotini

Η ΑΓΙΑ
ΦΩΤΕΙΝΗ
ΔΩΡΕΑ
ΟΙΚ. ΙΩΑΝ. ΑΡΙΣΤ. ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗ
Sf. Mc. Fotini

СВ. ЖЕН. ФОТИНА (СВЕТЛАНА)

СВ. ЖЕН. ФОТИНА (СВЕТЛАНА)

Господи
даждь
ми сію
воду,
да не
жажду.
Св. мч. Фотіна

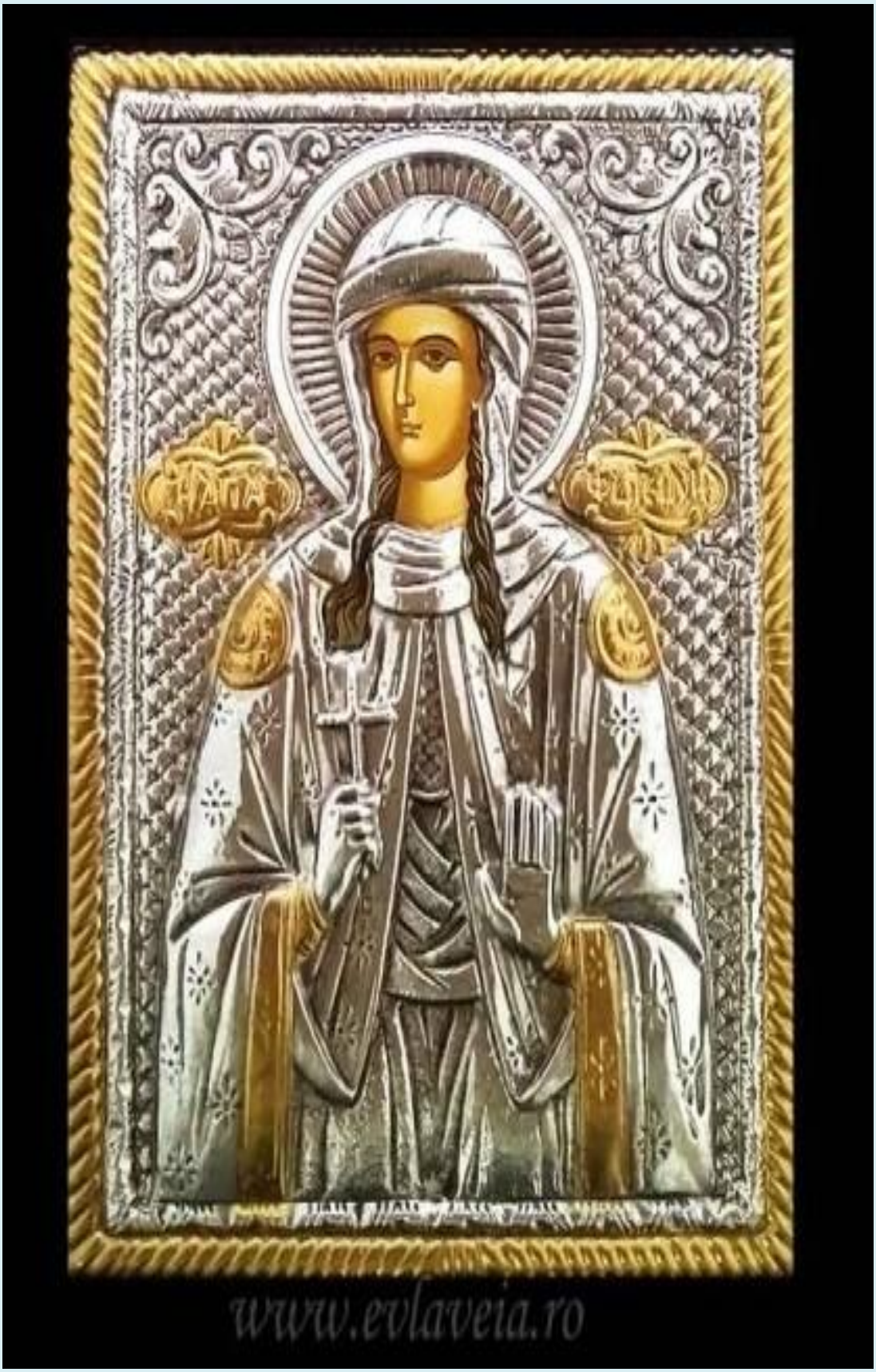
www.evlaveia.ro

SAINT
PHOTINI
Samaritan Woman
Enlightened One

O LORD
GIVE ME
THIS
LIVING
WATER
SO THAT I
MAY NOT
THIRST

ΑΓΙΑ
ΦΩΤΕΙΝΗ

Η ΑΓΙΑ
ΦΩΤΕΙΝΗ

Sts. Porphyrius, Bishop of Gaza, Photo, Photis Photini & Sebastianus
26th february

Sf. Mc. Sebastian
Sf. Mc. Pota
Sf. Ierarh Porfirie
Sf. Mc. Potida
Sf. Mc. Potinia samarineanca
26 februarie

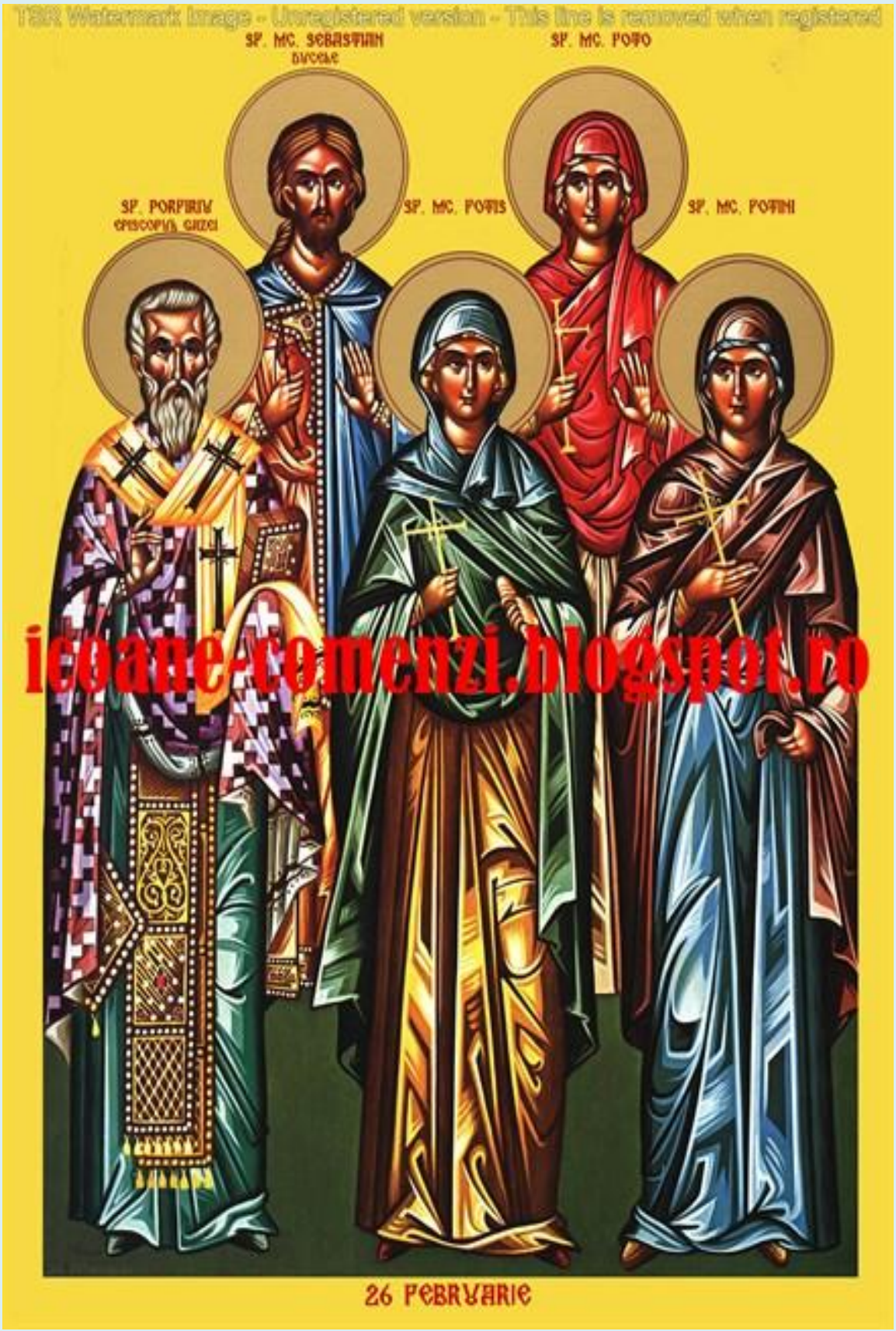
TBR Watermark Image - Unregistered version - This line is removed when registered
SF. MC. SEBASTIAN
DIACRE
SF. MC. POTO
SF. PORFIRIE
EPISCOPUL GAZEI
SF. MC. POTIS
SF. MC. POTINI
icoane-comenzi.blogspot.ro
26 FEBRUARIE

Sf. Mc. Fotic
Sf. Mc. Sebastian
Sf. Mc. Fota
Sf. Ier. Porfirie
Sf. Mc. Fotini
DOXOLOGIA.ro

Sf. Mc. Fotic
Sf. Mc. Sebastian
Sf. Mc. Fota
Sf. Ier. Porfirie
Sf. Mc. Fotini
DOXOLOGIA.ro

Ἡ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΑΓ. ΦΩΤΕΙΝΗΣ

St. Photini and St. Maximus

Moaştele Sfintei muceniţe Fotini din imagine se găsesc la Mănăstirea Dionisiu

DOXOLOGIA.ro
Sf. Mc.
Fotini
Samarineanca

Sf. Mc.
FOTINI
SAMARINEANCA

Sfânta Muceniță Fotini Samarineanca
Izgonirea lui Adam din Rai

SF. MC.
FOTINI
SAMARINEANCA

Troparul Sfintei Mucenițe Fotini, Samariteanca

26 Februarie - Glasul 4

Mielușeaua Ta, Iisuse, Fotini, strigă cu mare glas: Pe Tine, Mirele meu, Te iubesc și pe Tine căutându-Te mă chinuiesc și împreună mă rastignesc, și împreună mă îngrop cu Botezul Tău; și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru Tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără prihană, primește-mă pe mine, ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru Rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuiește sufletele noastre.

Η ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΜΕΤΑ
ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ
ΙΣ ΧΣ
ΕΓΩ
ΕΙΜΙ
Ο ΛΑΛΩΝ
ΣΟΙ.

Ι Χ

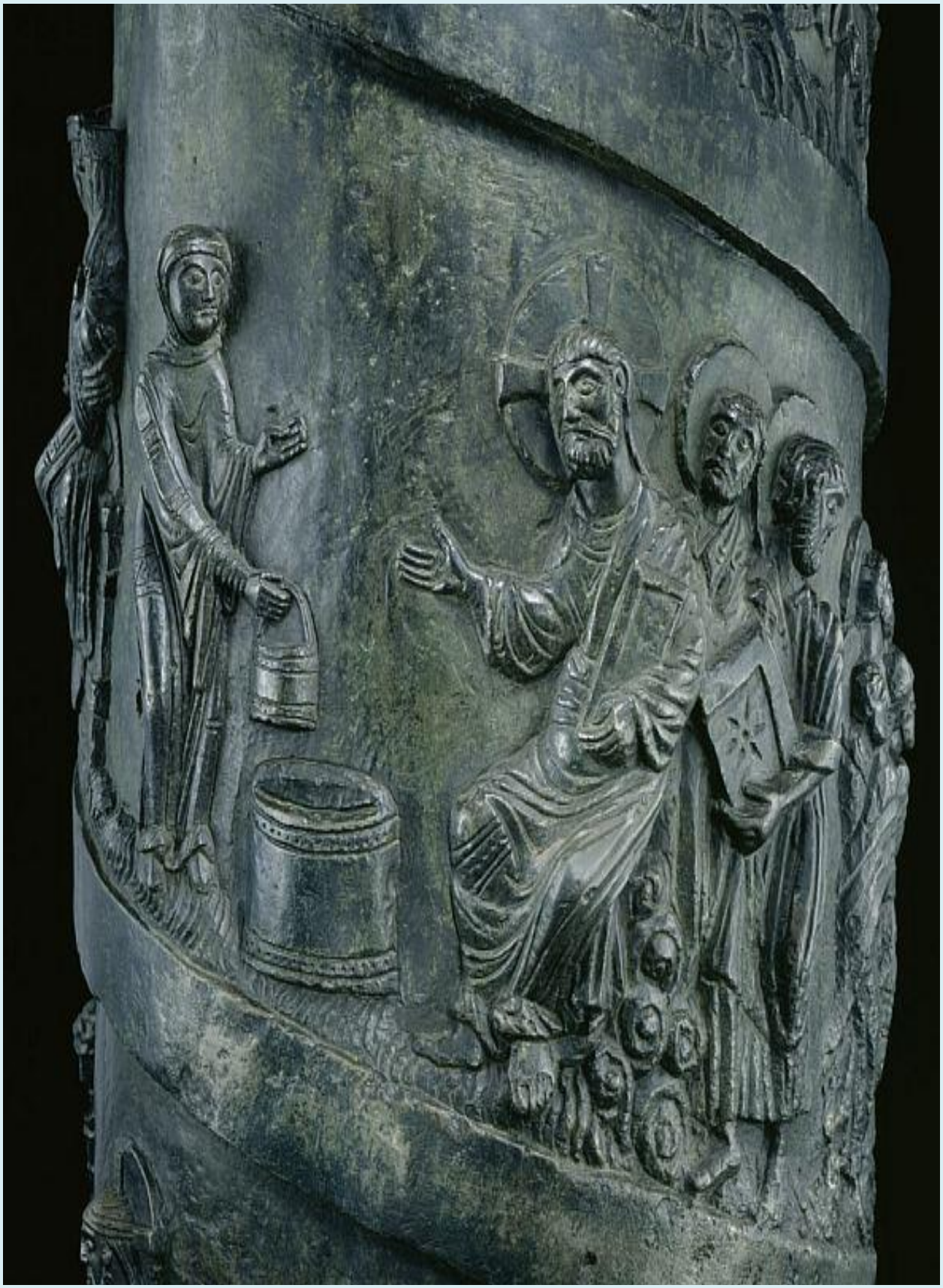

ΪΣ. ΧΣ.

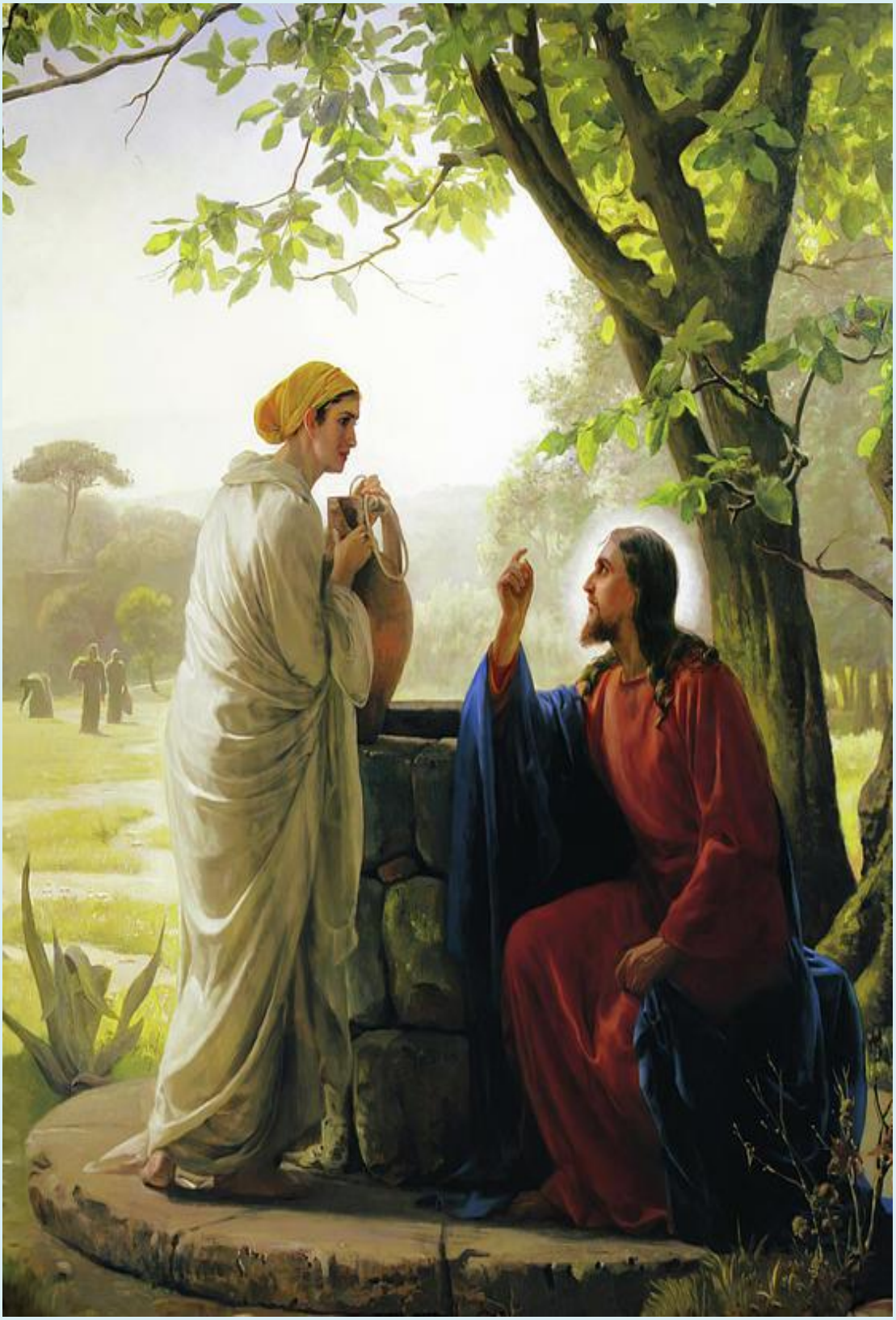

„Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez“

Bucură-te, Sfântă Fotini, cea luminată , învaţă-ne şi pe noi să primim apa vie de care ţi-a vorbit Domnul şi să ne închinăm Lui cu adevărat .